

ДЖУДИТ КРАИЦ

ЧАСТ 2

Любовни
звойки

ДЖУДИТ КРАНЦ ЛЮБОВНИ ДВОЙКИ КНИГА ВТОРА

Превод: Милена Лилова, Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Жадната за приключения червенокоса чаровница Джиджи Орсини постъпва на работа в рекламната агенция „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ в Лос Анджелис. Това е свят, в който има всичко: професионални предизвикателства и страстни любовни истории, интриги, неочаквани обрати и блясъкът на рекламния бизнес.

Действието в книгата ни пренася от Ню Йорк в Лос Анджелис във филмовите студия и снимачните площадки на Холивуд, в дворците на Канале гранде във Венеция и големите къщи по Левия бряг на Сена в Париж. Джиджи Орсини преминава през световните градове, заплашвана от ревност и от амбиции за надмощие.

„Любовни двойки“ е своеобразно продължение на „Любов и омраза в Бевърли Хилс“. Романът излиза само няколко месеца след бляскавата му премиера в САЩ, с продадени веднага над 2 милиона екземпляри.

11.

„Какво всъщност искаш? — запита се Джиджи, докато дъвчеше втората си препечена филийка. — Искаше свобода и я имаш в изобилие; мразиш да те обсебват и ето, никой не се опитва да те притежава; пожела да избягаш от преследването на непрестанните, денонощни сексуални набези — ето ти компанията на най-възпитания, най-коректния туристически гид на този свят; мразиш да ставаш обект на нечия ревност — ето ти едно момче, което се държи с теб като Хък Фин; е, всичко това не е ли самото съвършенство? Ама че си смешна, ненормална и смахната! Бе грабната и отнесена във Венеция без всякакви задължения — колко жени на земята могат да се похвалят с подобно нещо? Ами ако... Венеция без малко... флирт... не е истинска, ако нещо ѝ липсва?“

Нима естеството на този град изискваше подмолното течение на флирта, както приливите и отливите, без които каналите му щяха да загинат? Джиджи си даваше сметка, че флиртът бе в кръвта ѝ, но дори за секунда не си бе разрешила да кокетничи с Бен Уинтроп. Не можеше да си го позволи с мъж, който я отвлича със самолет, който също така е най-основният ѝ клиент, чието гостоприемство бе приела при доста рисковани условия (нямаше защо Били да ѝ го казва), а на всичко отгоре я бе целунал веднъж — незабравимо, опасно, страстно; с една дума, ако кокетничеше с него, значи си търсеше белята. Бен си имаше своето „правило за единственото“, а тя си имаше своето: „Никакво флиртуване с Бен Уинтроп.“

И все пак, все пак... Когато бяха предприели дългата си разходка с *vaporetto* по цялото протежение на виещия се Канале Гранде, всеки път, щом фериботът спираше и тронаво се блъсваше в плаващите дървени пристани, а Бен я придържаше, тя жадуваше да се облегне на него, да извърне глава, да се сгуши в прегръдката му и да остане така, вместо да се отдръпва. Докато го наблюдаваше как пие капучино, изпитваше неудържимо желание да хване свободната му ръка. Един неочакван дъжд ги бе принудил да потърсят подслон в портика на

някаква църква и Джиджи едва бе сдържала порива си да се мушне под широкото му сако. Когато той се навеждаше над сметката, тя се вглеждаше в миглите му и мислеше единствено как да ги докосне с връхчетата на пръстите си. „Но това не е кокетничене — уверяваше сама себе си тя, — а естествена потребност от осезаем контакт с противоположния пол. Всяка жена би я изпитала в този направо скандален град, където любовното приключение изглежда задължително. Другото просто е немислимо. Дори непатриотично, като се има предвид полуиталианския ми произход.“

Единствените мъже, с които бе кокетничила тук и които ѝ бяха отговорили със същото, бяха всички келнери във всички ресторанти, капитанът на мотоскафа Джузепе, гондолиерът Гуидо и най-сносният засега — Ариго Чиприяни.

Вчера преди обяд внезапно ги връхлетя неистов копнеж по истински американски хамбургер. Отидоха в „Харис бар“, единственото място в Европа, където ги правят, както трябва. Там тя се запозна със собственика — приятел на Бен и един от най-големите, ловки, влизаци под кожата ти флиртаджии на света, независимо от достолепните му обноски. Към края на обедата той вече бе свалил от врата червеното си шалче — негов отличителен знак, с който никога не се разделяше — и бе ѝ го подарил, защото отивало на тъмносиния ѝ блейзър, бялата риза и дънките, като на негово място тутакси измъкна друго от джоба си. Тази сутрин тя си го сложи отново, защото в него имаше нещо наперено и това ѝ допадаше. Върза го над небесносинята си памучна риза и пуловера, купен вчера.

„Слава Богу, поне си нося кредитните карти“ — мислеше Джиджи, докато закусваше на четвъртия ден от пребиваването си във Венеция. Тук бе пълно с изкушения, както в Бевърли Хилс. Доларът бе два пъти по-скъп от лирата и повечето бутици бяха отворени целоседмично. Преди два дни необмислено се бе задържала пред витрината на Нарди, най-прочутия венециански бижутер, и Бен буквално я бе завлякъл вътре, за да изпробва огромните изумрудени обици във формата на капки, вградени в диаманти, които бяха привлекли погледа ѝ.

Джиджи обясни, че няма да ги приеме, че отвличането със самолет, дори и най-луксозното, просто не включва подаряване на скъпи бижута, и той видимо оклюма. По-късно му позволи да ѝ купи

малък пътнически несесер, произведен в Швейцария, и той остана толкова доволен, колкото се бе разочаровал, задето не му бе разрешила да похарчи цяло състояние за обиците. За цената им би могъл да наеме десет щатни гондолиери за един век. Нима нямаше никакво усещане за стойността на парите?

— По дяволите! — Бен влезе в трапезарията и седна до нея. — Снощи получих телекс. Трябваше да откъсна кабела на тази браква.

— Ще се връщаме ли?

— О, нищо подобно. Само ако някой от търговските ми центрове бъде вдигнат във въздуха. Оставил съм разпоредения. Става дума за нещо друго. Участвам в корабния бизнес и внезапно се появи възможност да се сдобия с три товарни кораба, ако отида в Местре днес следобед. Собственикът е просрочил договора неспасяемо и трябва да ги продаде незабавно като вторични суровини. Ако не ги взема днес сутринта, някой друг ще го стори следобед.

„Не, не е загубил усещането си за стойността на парите — помисли си Джиджи, — просто неговото се различава от моето. Вторични суровини... ама че причина да загубиш цял ден във Венеция!“

— Ще те оставя тук. Гуидо ще ти бъде придружител. Ще се върна след няколко часа.

— Далеч ли е Местре?

— Най-много на час и половина оттук. Ще стигна до гарата с моторницата, а там ще ме чака кола с шофьор. Ще огледам корабите и ще се върна тъкмо навреме за пиетието преди обяд.

— Защо да не дойда с теб?

— В Местре? Ама там е отвратително. Мрачно, сиво, мръсно — промишлен район. Не бива и минутка да оставаш в него.

— Не, сериозно — настоя Джиджи. — Необходимо ми е да видя нещо отвратително — просто за смяна на настроението.

— Прекрасно. Но после да не кажеш, че не съм те предупредил.

На портала пред корабостроителницата ги посрещна водач, който им връчи номериран велосипед, каска и чифт „защитни ботуши“ — нещо като холандско сабо с металически бомбета и гумени подметки. Обуха ги върху собствените си обувки, преди да влязат. Товарните кораби се намираха на сух док на около миля от входа и всички използваха велосипеди, за да прекосят, огромния двор, където сред

оглушителен грохот денонощно се строяха грамадни плавателни съдове.

Спряха на бетонната площадка и загледаха в дъното на сухия док, разположено ниско долу под краката им точно над равнището на водата, трите напълно еднакви, небоядисани, сиви метални кораба. „Изглеждат тъжни — помисли Джиджи, — но не само защото са ги изтеглили от водата, така че да се вижда почти целият им корпус, а и защото им предстои да ги разрежат и накълцат.“ Но все пак си личеше, че носовете и кърмите им са изящни, дори поетични, очертанията им поразяваха с изисканите си линии, в силуета им имаше нещо силно и благородно, независимо от тъжната им участ.

— Къде е собственикът Северини? — запита нетърпеливо Бен. — Искам да приключа с покупката и да се прибера преди обяд.

След няколко минути двама мъже скочиха от велосипедите си. Бе очевидно, че са баща и син — бяха изключително хубави, добре облечени и мрачни.

— Господин Уинтроп, моля да ме извините, но се намирах много далеч и за свой ужас установих, че са останали само най-малките колела. Да ви представя сина си Фабио. Той е корабен конструктор. Наложил ни се да изземем тези два велосипеда, иначе така и щяхме да си стоим пред портала.

— Радвам се да ви видя — рече Бен. — Това е госпожица Орсини — безнадеждно любопитна туристка.

— Сигурно е така, щом е дошла в Местре — каза възрастният.

Докато се ръкуваше с него, Джиджи усети болката му, неговия страх и почтеността му. Бе човек с катастрофални финансови проблеми, независимо от елегантното си облекло. Тя и Фабио Северини се отдалечиха, за да не смущават преговорите.

— Корабен конструктор? — попита Джиджи. — С други думи, вие проектирате кораби, така ли?

— Да — отвърна Фабио Северини. — Тези трите бяха първата ми поръчка. Разбира се, едва ли щях да я получа, ако не ми строеше баща ми. Навярно за начало щях да проектирам състезателна лодка или малка яхта за някой богаташ, знам ли. — Младежът се облегна на парапета и продължи да говори, сякаш Джиджи я нямаше. Не откъсваше очи от корпусите на обречените съдове. — Посветих по-голямата част от живота си да изуча единствения занаят, който обичам.

Според някои няма нищо по-хубаво от това да си собственик на кораби. Нашето семейство притежава кораби от векове, някои от тях са гордостта на Венеция. Но моето мнение е, че да ги проектираш не е по-лошо.

— Разбира се — прошепна момичето. Не знаеше какво друго да каже.

— Създадох нов товарен кораб — с достолепен и необикновен силует. Защо товарните да са по-грозни от всички останали? Десет месеца стоях тук и надзиравах заварчиците, които сглобяваха корпусите плоча по плоча; наблюдавах как корабите растяха палуба след палуба... а сега какво? Три плаващи ковчега — с прекрасни форми, напълно годни за морета и океани, а дори няма да бъдат пуснати на вода и съвсем скоро ще се превърнат във вторични суровини. Двигателите им са все още в Триест, произведени по лиценз на една швейцарска компания. Молим се да им намерят купувач. Ако това не стане, семейството ни ще фалира. За двигателите платихме една трета от стойността, на корабите — такава е нормалното съотношение. Баща ми не обвинява мен, а себе си, задето е построил три наведнъж. Проблемът не е в конструкцията, а в неправилната преценка на пазара.

— Ковчези ли? Не разбирам. Празни ли са? — попита Джиджи, колкото да наруши мъчителната тишина, тегнеца между нея и този непоносимо тъжен млад венецианец.

— Да, празни са. Вътрешността винаги се изработва последна. Тези трите са почти завършени, но въпреки това са напълно безполезни. Във всяка корабостроителница се празнува два пъти — когато се поставя първата плоча и когато корабът се предава на собственика. Второ тържество няма да има.

— Не можете ли да ги използвате за нещо друго? — запита Джиджи и погледна през рамо дали Бен привършва разговора си.

— Ако разполагахме с време, със сигурност — отговори Фабио. — Лесно е да промениш кораб, дори да го удължиш. Съществуват различни модули — един за танкерите, друг за пътническите, трети за товарните. Това се определя от предназначението на съда. Но преобразованията струват скъпо. Много скъпо. Неотдавна Мариоти — те са в този бизнес от незапомнени времена — превърнаха един товарен кораб, плувал дълги години, в пътнически за осемстотин

пасажери. Изпразниха го целия. Само двигателят и корпусът останаха непокътнати. После монтираха палуби, зали и отделни кабинни. Дори плувен басейн. Това им отне два пъти по-малко време, отколкото построяването на нов. Ах, вижте, баща ми ни маха.

Джиджи видя, че двамата мъже се ръкуват като при сключване на сделка. Възрастният Северини я погледна и се усмихна едновременно облекчено и отчаяно.

— Довиждане, господа — каза Бен. — Бързаме.

Докато предпазливо си проправяха път през ямите и кабелите, Джиджи хвърли поглед назад и видя двамата Северини, облепени на парапета, да гледат безмълвно трите товарни кораба. Бащата бе прегърнал сина през раменете. „Бен излезе прав — помисли си тя. — Защо ли ми трябваше да идвам!“

12.

Същата вечер залезът бе толкова нечувано красив дори за Венеция, че Бен нареди на Гуидо да изкара гондолата насред лагуната и да се опита да я задържи на едно място колкото е възможно по-дълго.

— За него е въпрос на чест — ухили се Бен. — Докато плаваме, той сравнително лесно избягва вълните от по-големите съдове, но гондолата няма котва, а движението по това време е много натоварено. Навярно трябва да си сложим спасителни пояси. Така ще предизвикаме нов скандал в историята на Венеция.

— Дали не си мисли: „Побъркани американци?“

— Нещо далеч по-грубо и по-особено. Дръж се здраво!

Вълнението от един *vaporetto*, завиващ към Лидо, блъсна гондолата и двамата се люшнаха. Джиджи погледна Гуидо, щръкнал над главите им. Той се въртеше и се озърташе на всички страни, за да предвиди евентуални заплахи, особено от полицейските мотоскафр — те единствени в целия град постоянно нарушаваха закона за скоростта.

— О — въздъхна тя, — зная, че не обичаш сравненията с миналото, но колко великолепно би било, ако във Венеция нямаше нито един моторен съд, ако плаваха само гондоли! Поне за един ден!

Гласът ѝ бе изпълнен с такава тъга, с такъв копнеж по невъзможното, че Бен Уинтроп моментално се вкопчи в мига, който бе чакал, мига, когато Джиджи щеше вече да е готова за отговор дори ако самата тя не го съзнаваше.

— Аз по-скоро бих върнал времето към друг ден — отвърна той. — Дори не ден, а към точно определена вечер и към точно определен момент.

— Кога? — лениво попита тя, докато наблюдаваше светлолилавите облаци, обагрени в розово и златно, и се опитваше да реши какъв е цветът им, ако подобен мимолетен цвят въобще имаше название.

Бен взе брадичката ѝ в дланите си и повдигна лицето ѝ към себе си.

— Първата вечер, когато те целунах. Наведе се и я дари с най-нежната от всички целувки. И то прекалено прибързано. Отново я целуна още по-нежно. Когато те разстроих. Този път го стори толкова внимателно, че устните му едва-едва я докоснаха. Вкусът на твоите устни е като цвета на облаците. Каза го и сам се изненада колко е разчувстван и какви думи изрича. Оттогава все се мъчех да определя какъв е вкусът им и вече зная... като на най-красивия априлски залез.

— Във Венеция ли? — заекна Джиджи, неспособна да намери слова, които да не прозвучат кокетно.

— Навред по целия широк свят.

— О!

— Не искаш ли да ме целунеш и ти? — смирено запита Бен.

Джиджи се наведе да му отвърне с целувка, ласкава като неговите, но една вълна внезапно разтърси гондолата, блъсна я напред и момичето се озова в неговите прегръдки с нос, заврян в ухото му. Над главите им Гуидо се извиняваше и проклетисваше.

Джиджи избухна в смях.

— Имах приятелски намерения — прошепна тя на Бен, изтръгвайки се от врата му, но не и от прегръдката му. — Но гондолата е много... паянтова. — „Това брои ли се за кокетство?“ — зачуди се момичето.

— Гуидо, върни ни в двореца колкото се може по-бързо провикна се Бен.

Никога преди никоя гондола не бе пътувала толкова дълго и с такава друсане. Гуидо усърдно я тласкаше с веслото. Бен здрава притискаше Джиджи в прегръдките си, заровил лице в косите ѝ, като ги целуваше отново и отново. Тя не бе способна да оформи мислите си в изречения; люляна като бебе, цялата бе само смътни усещания, сякаш бе изтъкана от опияняващи пориви и жужащи жици, по които течаха мед и розово вино. Под погледа на Гуидо двамата благоприлично поеха по дървения пристан към двореца. Зад вратата Джиджи спря и с внезапна свенливост се обърна към Бен. „Определено отидох твърде далеч, за да се оттегля на предишната си позиция — помисли тя с остатъка от здравия си разум, — но какво стана с всичките ми твърди решения? Очите му са ласкави и властни. Не съм ги виждала такива. Със сигурност не са момчешки.“

— А сега? — попита той с увереност, противоречаща на въпроса му.

— Не... зная. — Отчаяно ѝ се прииска жените все още да припадаха и по този най-лесен начин да отговаряха на подобни неуместни въпроси.

— Аз... Аз не... О, Джиджи, ако не ти харесвам поне малко, не искам да правя любов с теб... без да зная какви ще са последствията...

— Ще трябва да рискуваш — прошепна тя колкото се може загадъчно, тъй като не бе в състояние да откъсне очи от погледа му. — Не ти гарантирам нищо...

— Вече наруши собственото си правило тихо каза Джиджи, докато влизаха в неговата спалня. Леглото му стоеше на издигнатата платформа, обърнато към три високи готически прозореца с каси от каменна дърворезба. „Правилото за единственото“ — *една целувка...*

— Но днес няма да разглеждаме произведения на изкуството, а в моето правило не се говори нищо за целувки. — Произнесе го с дрезгав, неузнаваем глас. Отведе я до средния прозорец и я обърна с гръб към Канале Гранде, а самият той леко се отдалечи. — Мислех да те целуна точно тук с отворени очи, така че да изпитам две огромни удоволствия едновременно.

— Да, ама разводнени — възрази тя с лек, подигравателен смях. — Можеш да се насладиш изцяло или на усещането за допира, или на гледката. Но не и на двете едновременно, освен ако не целуваш статуя... — Тя се пресегна, повдигна се на пръсти и го засипа с леки, целомъдрени, решителни целувки, а той притвори очи от възторг. — Избирай — заповяда Джиджи и той, без да гледа, завладя устата ѝ така всецяло, че тя скоро почувства устните си като изработени от някаква нова, непозната досега материя пламтящи рози. О, Бен... Не биваше да флиртувам с теб!

— Права си — съгласи се той с разтреперан от нетърпение глас, докато я отвеждаше към леглото. — Беше хем прекалено, хем недостатъчно... Да отложим флиртуването за по-късно.

— По-късно ли? По-късно?...

— Пак флиртуваш — прошепна Бен, докато я събличаше. Боже мой, колко си красива... О, безнадеждно... непоправимо...

непростимо... много по-красива, отколкото си представях...

— Ти си си представял? — обвинително изстреля Джиджи с последни сили. — Значи е това си се занимавал? Дръзнал си да си ме представяш в този вид?

— Само с това. Единственото, което забелязах във Венеция... О, Джиджи... — Устните му завладяха гърдите ѝ също така всецяло, както преди малко устата ѝ. И двамата бяха толкова погълнати от желание, че не биха обърнали внимание дори на циклон; толкова олекнали от желание, че можеха да отплават през готическите прозорци върху една въздишка; толкова озверели от желание, че бяха в състояние да се захаят, за да се доближат още повече един до друг, и въпреки това толкова колебливи, че тръпнеха при всяка бърза стъпка в този най-древен танц.

След около час, дълго след като слънцето бе залязло, Джиджи най-сетне проговори. Гласът ѝ прозвуча напълно неузнаваемо за самата нея — сякаш ѝ го бяха разглобили и монтирали отново, но някак по-добре и по-интересно:

— Сега, след като си наясно с последствията... радваш ли се, че пое риска да правиш любов с мен?

— Все още не съм стопроцентово убеден, че опасността е била достатъчно голяма — замислено рече Бен Уинтроп, а ръцете му разтвориха покорните ѝ бедра с властна грациозност, която нямаше нищо общо с тона му. — Смятам да рискувам още веднъж... за да бъда напълно сигурен.

— Няма ли... да започнем в гондолата... като първия път?

— Не, освен ако ти искаш. — Целуна я нежно като в гондолата. — Можем просто да се преструваме, че сме там. — „Рибата клъвна — помисли си той. — И улови въдичаря.“

— Защо да се преструваме? — въздъхна Джиджи, когато той отново влезе в нея. — О, Бен, това е истинският живот, нали?

Часове по-късно, сияещи от еротичната си тайна, двамата седяха в полукръгло сепаре и си поръчваха вечеря в един от най-елегантните италиански хотели — „Чиприяни“. Ресторантът му се радваше на привлекателност, с каквато не можеше да се похвали никой друг хотелски ресторант на света: с гледка към околните води и небеса, а на

задан план, отвъд лагуната — към внушителния купол и камбанарията на катедралата „Сан Джорджо Маджоре“, дело на Андрея Паладио^[1].

— Тук все едно си на кораб — наруши Джиджи тишината, в която се намираха те — двама щастливи затворници; тишина, породена от наплива на прекалено многото неща, които имаха да си кажат, без да знаят откъде и дали въобще да започват.

— Тъхъ — съгласи се Бен. Не откъсваше очи от нея и не поглеждаше по посока на панорамните прозорци, от които ги делиха няколко маси.

— Да, така е. Само погледни, погледни и ще видиш какво имам предвид.

— Зная. Това е едно от любимите ми места — заяви той, докато съсредоточено наблюдаваше светлата ѝ главица, като че ли бе рядко и майсторски изработено цвете, на което липсваше едно венчелистче. „Това ли било? Влюбен ли съм? Бог да ми е на помощ, никога не съм се чувствал така“ — мислеше Бен със смесица от прекомерно щастие и прекомерна бдителност. Обикновено бе толкова пестелив на емоции, че им нямаше никакво доверие.

Порови се в джоба на сакото си и измъкна черна кадифена кутийка.

Бях забравил — рече той, отвори я и извади изумрудените обици с диамантите. — Съвсем бях забравил. Не устоях на изкушението да ги купя. След като не ми позволила ти ги подаря, ще си ги сложиш ли заради мен тази вечер?

— Зависи — замислено рече Джиджи, без да вземе огромните, желани украшения от дланта му, без дори да ги погледне — вместо това се озърна из помещението, сякаш то съдържаше отговора. „От какво зависи?“ — запита се тя резервирано, печелейки време. От момента, в който Бен я бе целунал в гондолата, не се осланяше на разума си. Къде се бе дянало момичето, което същата сутрин бе разсъждавало толкова мъдро върху необходимостта да не флиртува с Бен Уинтроп? Как се бе озовала точно в положението, което толкова добросъвестно бе избягвала още щом разбра, че летят за Венеция? Имаше избор дори след като той я целуна, чак до момента, когато влезе в стаята му. Любов ли беше това? Със Зак не ѝ се бе налагало да си задава подобни въпроси, с него от самото начало беше любов. С Дейвид винаги бе знаела, че не е. С Бен знаеше само, че не знае.

— От какво зависи?

Джиджи си спомни нещо забравено.

— Дали ще погледнеш през прозореца или не. Искам да кажа, дали ще погледнеш наистина — не просто навън, а и околните маси, и прозорците — все едно че виждаш всичко за пръв път и го възприемаш като цяло.

— Колко да гледам?

— Три минути.

— Ето. — Бен ѝ подаде ръчния си часовник. — Показва секундите, фазите на луната, времето в дванадесет часови зони, зодиакалните знаци, кажи-речи, всичко.

— Аз имам зодиакална карма. — Джиджи наблюдаваше как Бен съсредоточено оглежда помещението. — Хороскопите ми винаги са обещаващи.

— Аз пък имам карма за паркиране — отвърна той, отклонявайки поглед от заетите келнери и добре облечените постоянни посетители към тъмното небе и водната шир навън. — Винаги намирам място за паркиране — във всички градове и по всяко време на денонощието. Мога ли да ти подаря моята карма за паркиране? Или и това е забранено?

— Май е невъзможно да подариш личната си карма.

— Кой е казал? Всъщност ти ще я получиш автоматично заедно с обиците... когато си ги сложиш.

— О, не, едва ли. Освен ако не ти ги върна след вечеря без всякакви възражения от твоя страна.

— Прекалено държиш на формата — оплака се той, разбрал, че Джиджи е схванала намеренията му.

— Формата зависи от съдържанието.

— Струва ми се, че всъщност искаш да кажеш: „Формата зависи от предназначението“, а в случая това не важи. Трите минути не изтекоха ли?

— Почти. Всъщност имам предвид, че ако сложа обиците тази вечер, просто съм ги взела на заем. Разбрано?

— Напълно. Мога ли вече да те погледна?

Тя провери часовника, изчака две секунди и съобщи:

— Времето изтече.

Бен ѝ протегна разтворената си длан. С преднамерено бавни движения Джиджи свали гагатовите си обички, прибра ги в чантата си, пое тежките, люлеещи се изумруди и ги окачи на ушите си.

— Ако звездите можеха да танцуват... — рече Бен, неспособен да откъсне очи от нея и да довърши изречението. — Искаш ли огледало?

— Съвсем точно си спомням как ми стояха, когато ги пробвах — отговори тя и се премести по-близо до него на кушетката. — Не те ли интересува защо те накарах да огледаш тъкмо това пространство, сякаш не си го виждал преди?

— Сигурно е някакъв ритуал?

— По обратния път от Местре ми хрумна една идея, може би най-интересната в живота ми. Канех се да ти я кажа, докато я обмислях, но странно... напълно ми излезе от главата. Обаче ти извади обиците и ето че си я спомних, при това напълно оформена.

— Напълно оформена — машинално повтори Бен, докато я поглъщаше и милваше с очи.

— Ти не ми обръщаш внимание — извика Джиджи и се отдръпна от него.

— Ако ти обърна, ще се върнеш ли при мен?

— Първо ме изслушай — тържествено рече тя. — Сериозно е. Няма защо да нарязват и продават за вторични суровини онези три кораба, дето ги купи днес. Те са изключително изящни. Корпусите им са особено елегантни. Истински красавци. Могат да се превърнат в съвършено нов вид кораби за морски екскурзии...

— Какво! Кой, по дяволите, се интересува от морски пътешествия? — прекъсна я Бен изненадан и едва ли не обиден от подобни разсъждения в такъв момент.

— Ти, Бен Уинтроп.

— Миличка, за Бога, казах ти, че инвестирам в корабоплаването, но и дума не е ставало за екскурзионни кораби — това е съвсем друга промишленост. Защо въобще говорим за това?

— О, зная, че не се интересувах пренебрегна възраженията му тя, — но би следвало. Представи си екскурзионен кораб, подобен на ресторанта в „Чиприяни“: елегантен, но неголям, изключително, безбожно скъп и съвършен до най-дребната подробност. През цялото време да създава усещането, че се намиращ тук. Тези товарни кораби

биха могли да станат такива — само с една класа и само с един вид кабинни — апартаменти: суперлюксозни, възможно най-стилни на възможно най-високи цени, с точно определен брой пътници.

— Откъде — внезапно превключи Бен и съсредоточи вниманието си върху нея по съвсем различен начин, — откъде си толкова сигурна, че съществува необходимост от такъв вид кораби?

— От семейство Колинс, собствениците на „Индиговосините морета“. Те обожават пътешествията по море и цялото семейство ги предприема два пъти годишно, а децата остават вкъщи. Но все се оплакват от малките размери на кабините в първа класа и от наличието на три пътнически класи във всички големи екскурзионни лайнери. Хората плащат билети с огромна разлика в цените, но в действителност, щом веднъж се озоват на борда, посещават едни и същи места, използват едни и същи зали и ресторанти.

— Но корабните компании се нуждаят от три класи, за да извлекат печалба — както в самолетите.

— Не, според мен истинският проблем е в това, че използват толкова грамадни плавателни съдове, че текущите им разходи ги принуждават да запълват прекалено много кабинни. Бен, съзнавам, че звучи недемократично, и не твърдя, че не е, но днес, както и преди, а навярно и повече отпреди хората с наистина много пари, готови да предприемат екскурзии по море, искат да общуват с хора, които притежават също толкова много пари. Както посетителите тук, заети да се гледат един друг и доволни, че всички наоколо са богати като тях.

— Откъде знаеш?

— Откак си сложих тези обици, поне десетина души ми хвърлиха оценяващи и одобрителни погледи. А преди очите им просто се плъзгаха равнодушно по мен като по всяко друго момиче. Е — поправи се Джиджи, винаги вярна на истината, — може би малко по-заинтересовано, но не много. А сега с тези изумруди не само съм приемлива, аз съм една от тях.

— Да допуснем, че си права — продължи Бен. — Но товарните кораби не са екскурзионни.

— Нито пък обезателно са товарни. Според Фабио Северини всъщност били „празни плаващи ковчези“ — настоя Джиджи. — *Лесно ще се превърнат в екскурзионни.* Той ми каза още, че преоборудването им струва два пъти по-евтино и отнема два пъти по-малко време, след

като корпусът и двигателят вече са налице. В Триест чакат три двигателя, произведени специално за тях...

— Сигурна ли си? — Гласът на Бен прозвуча нехайно, докато той всъщност бързо обмисляше информацията, получена от нея.

— Напълно. Баща му се опитва да ги продаде...

— Безнадеждно е. Те са проектирани по поръчка на клиента специално за тези три кораба и ще минат години, преди да успее.

— О, но тогава със Северини е свършено! — Джиджи се учуди на усещането за загуба, което изпита. Макар че това трябваше да се очаква. Тъкмо заради семейния им бизнес в корабостроенето се опитваше да спаси товарните съдове: ако компенсираха парите, похарчени за двигателите, все щеше да им остане някакъв капитал.

— Бен, ако ТИ купиш двигателите, след като вече притежаваш корпусите, можеш да ги превърнеш в същински малки бижута! Наеми най-добрите дизайнери на корабен интериор! Само една стъпка, и ще се сдобиеш със собствена екскурзионна флота! Защо не? Посочи ми поне една причина против. — Джиджи пламтеше от ентузиазъм.

— Хей, миличка, я се успокой. Да управляваш екскурзионна флота не означава само да притежаваш корабите.

— Да строиш търговски центрове не означава само да си собственик на земята!

— Но вече зная как се прави.

Според Джиджи гласът му прозвуча някак странно безизразно.

— Не искаш да приемеш новото предизвикателство ли, Бен? — опита се тя да раздвижи въображението му.

Той не отговори. Дори не бе чул въпроса ѝ. Уинтроп притежаваше тайнствен дар да усеща точния момент, когато една нова идея и подходящото за нея време се съчетаваха благоприятно. Джиджи се бе натъкнала тъкмо на такова хрумване. Той вече си го бе присвоил. Седеше с разсеян вид и подбираше имената на специалистите, които щяха да му посочат водещите фигури в най-престижните екскурзионни компании, изчисляваше възможно най-ниската цена на двигателите, отбелязваше си наум как най-бързо да се образова за този бизнес, тъй като със сигурност знаеше, че богатшите през 1984 година печелеха и харчеха пари, както никога досега. Екскурзионната корабна промишленост изоставаше спрямо тази нова вълна на безсрамно и

разточително пилеене на средства. Предстоеше му да спечели страшно много пари и нямаше време за губене.

— Бен! Ти дори не чуваш какво ти говоря — огорчено извика Джиджи. — Помисли само — можеш да я наречеш „Корабите Уинтроп“.

— Навярно ще поискаш първият да се казва „Изумрудът на Уинтроп“? — отговори той едва ли не машинално.

— Ами... звучи малко старомодно... Но все пак си струва да поразмислим. Как ти изглежда? — „Успeya ли да го накарам да обсъдим името на кораба — ликуващо си помисли тя, — току-виж, погледнал на идеята ми сериозно.“

— Харесва ми. Лесно се помни и ще ознаменува вида ти тази вечер. Когато кръщаваш „Изумрудът на Уинтроп“, ще ми позволиш ли пак да ти заема обиците?

— Искаш да кажеш, че... ще го осъществиш! Наистина? Личи си по очите ти! Не се майтапиш.

— Разбира се, че не се майтапя — учуди се Бен. — Никога не си правя шеги с работата си. Джиджи, идеята ти е превъзходна, просто плаче за осъществяване, но нека засега не обсъждаме бюджета за рекламата, докато не се запозная с този бизнес. За мен той е като тъмна Индия.

Момичето зяпна от почуда. Не бе тръгнала на лов за нова поръчка, дори не бе й минало през ума. От друга страна, което си е право, хрумването беше нейно. Тя съвсем не бе напълно завършената професионалистка, за каквато я вземаше Бен.

— Има само един проблем — въздъхна той със съжаление. — Все едно че някой от търговските ми центрове е вдигнат във въздуха. Да не беше го споменала тази вечер... ако гениалната ти идея те бе споходила след няколко дни! Още утре сутринта си заминаваме, за да се захвана незабавно с това.

— На мен и тъй, и тъй ми се налага да си тръгвам скръбно се съгласи Джиджи. — Не го признавах дори пред себе си, но не разполагам с много време за работата си в Ню Йорк. На Арчи навярно му излиза пяна на устата от нетърпение, докато ние седим тук.

— Ако отлетим утре, печелим шест часа разлика във времето. Вие с Джак Тейлър ще се трудите целия уикенд по „Омагьосаният

таван“ и аз ще те изпратя в Лос Анджелис в неделя. Ще ти остане достатъчно време да се напиш, преди да идеш в агенцията.

— О, Бен, не зная дали да плача, или да се смея. Чувствам се ужасно раздвоена. Възхитена съм от „Изумрудът на Уинтроп“, но съм дълбоко нещастна, защото трябва да напусна Венеция.

— Миличка, миличка... нима не разбираш, че ще се връщаме тук много, много често? Никога няма да се сбогуваш с Венеция.

— Имаш ли вести от Джиджи? — попита Саша. Двете с Били седяха в стаята на близнаците и наблюдаваха децата си, които за пръв път си играеха заедно. Денят бе много горещ и трите бебета бяха само по гащички и памучни блузки. Хал и Макс, вече на девет месеца, бяха очаровани от малката Нели, по-голяма от тях с две седмици. Макар и двете момченца да тежаха поне с по два килограма повече, дребното момиченце определено вземаше надмощие над тях благодарение на божественото право на жените.

— Кажи-речи — отговори Били. — Позвъних в Ню Йорк и от хотела ми съобщиха, че е излязла. А после ми се обади секретарката на Бен Уинтроп и ми предаде, че Джиджи щяла да се свърже с мен в осем часа следващата сутрин.

— Какво означава „кажи-речи“? Не ти ли позвъни?

— Позвъни ми, но почти нямаше време да говори — смутено отвърна Били. — Очаквах да ми разкаже какво е свършила, обаче тя заяви, че било прекалено сложно, да сме го оставели за след завръщането ѝ. Само като се сетя какви наистина объркани неща сме обсъждали по телефона! Ха! „Омагьосаният таван“ е най-дребното, уверявам те. Останах с впечатлението, че няма търпение да приключим.

— И аз имах подобен разговор с нея. Незадоволителен и съвсем набързо. Или се превръща в работохоличка, или безделничи, забавлява се в Ню Йорк, но не смее да си признае.

— Стига, Саша, и двете сме наясно, че Джиджи не е безделник — възрази Били. — Тя е изцяло погълната от този проект, от всичките си проклетни проекти. Първо изнамери старинното бельо, после основа „Скрупули две“, след това се зае с писане и редактиране на рекламни текстове и фактически изобрети нов бански костюм, а накрая се

захвана да създава нов вид магазини за играчки. Я погледни нашите дечица... Според теб имат ли нужда от нови играчки?

Били бе дала на бебетата три кутии с ярки цветове, защото много добре знаеше, че те се интересуват повече от тях, отколкото от съдържанието им.

— Те не си играят с кутиите — обади се Саша, а с Нели, не забеляваш ли? Те я изследват. Дали не я вземат за нова играчка? За някакъв вид кукла?

— Досега не са имали вземане-даване с друго бебе. Както и да е, Нели е достатъчно интелигентна да се погрижи сама за себе си.

— Разбира се, че е. Тя се роди по-интелигентна. То е в природата на това зверче.

— Нали е момиче — забеляза Били, без да се чувства засегната. — Какво очакваш?

— Ох, Били, момичетата се раждат интелигентни, но не всички остават такива. — Саша избухна в сълзи.

— Боже мой, горкичката ми! Какво има, какво е станало? — Билия прегърна силно през раменете, но младата жена дълго не успяваше да се съвземе. Най-сетне избърса очи, издуха си носа и се окопоти достатъчно, та да заговори:

— Развеждаме се.

— О, Господи! Ох, Саша, толкова съжалявам.

— Но не си изненадана, нали?

— Не... не съвсем. Долавях, че става нещо... Не знаех какво, но познавам и двама ви достатъчно добре... Надявах се, че...

— И аз се надявах ли, надявах, докато едва не се побърках. Наистина е безнадеждно. Били, това трае вече месеци наред и става все по-зле. Държах се, докато не се убедих окончателно, и подадох молба за развод преди около три месеца. Тогава Джош се изнесе. Джиджи не ти ли каза?

— Нито дума, нито намек дори. Но когато Спайдър и аз ви видяхме за последен път... О, ти се владееше превъзходно, обаче Джош изглеждаше толкова... мрачен... Освен това ви звъняхме много пъти, но все бяхте заети, а ние се дивяхме защо.

— Той е болен, Били, неизлечимо болен от ревност към мъжете, с които съм спала преди. И основателно.

— Какви ги говориш, по дяволите? — Били не вярваше на ушите си. — Да не е полудял?

— По този въпрос да.

— За какво става дума? Обясни ми!

Възможно най-кратко, но без да спестява никакви подробности, Саша разказа за пътуването на Джош до Ню Йорк и какво бе узнал за миналото ѝ. Гласът ѝ звучеше сухо, но тя избягваше погледа на Били и без дори да съзнава, постоянно поклащаше глава, недоволна от себе си. По-възрастната жена я слушаше мълчаливо и я наблюдаваше внимателно. Накрая сграбчи ръцете ѝ и силно ги стисна.

— А сега ме чуй, дете. Джош ти е скроил гаден, мръсен номер. Накарал те е наистина да се мислиш за лошо момиче. Той е голямо говедо и ако се намираще тук в момента, щях да го удуша със собствените си ръце дори пред очите на децата. И няма съд на тоя свят, който би ме признал за виновна.

— Били!

— Да знаеш каква бях, преди да срещна Вито. Джош би го намерил хиляди пъти по-ужасно от всичките ти грехове. Избирах си мъже и ги наемах да гледат Елис с единствената мисъл да се чукам с тях. Никога не съм искала да ги опознавам, не беше от значение дори дали ми харесват, стига да ме привличаха физически. Единственото важно нещо бе чуването. Само чуването. Ти си определяла срещи на любовниците си, поддържала си връзки с тях, танцувала си, вечеряла си, шегувала си се. Аз се пазех от обществените места като от огън, тия мъже всъщност не ми бяха истински любовници, никога не сме разговаряли — бяха просто тела с членове. И така продължи години.

— БИЛИ!

— Е, поне те накарах да се усмихнеш. А може би си шокирана? Добре де, във всеки случай има известен напредък. Знаеш ли, Саша, ти никога не си била Голяма мръсница, била си Голяма развратница. Навремето Спайдър се е чукал почти с всички манекенки в Ню Йорк, а неговото време е продължило цели десет години. Докато не срещна Валънтайн. Той бе Голям развратник, ти също. И аз не бях мръсница... Нуждаех се от секс като от въздух и намерих единствения начин да си го набавя, докато Елис умираше. А преди да го срещна, живеях с Джесика в Ню Йорк и имах своите периоди на голям разврат, уверявам те. Така че да не съм чула никакви глупости за ревност към хора, с

които си се срещала някога. Това е неприемливо и ако Джош не го разбере, не ви остава нищо друго, освен да се разведете. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Ако питаш мен, той е твърде стар, за да се промени, и прекалено тясно обвързан с традиционните добродетели.

— Не е само това, Били. Възможно е някой ден да се пребори с ревността си, но аз се реших на последната стъпка заради неговия срам. Джош отказваше да излизаме, където и да било, защото се боеше да не срещнем някого, който знае за миналото ми. Изпитваше срам, че е женен за мен.

— Дявол да го вземе, защо не му каза, преди да се ожените!

— Тогава никога нямаше да се оженим.

— Точно това имам предвид. Щеше да си спестиш всичките му глупости. О, Саша, как да ти помогна?

— Шегуваш ли се? Та ти ми помогна! — Саша започна да се смее и плаче едновременно и накрая Били се присъедини към нея, трогната до дъното на душата си от нейното окаяно положение. Когато се съвзеха, се обърнаха към децата си, притихнали по време на този изблик на чувства.

— И ти ли виждаш същото като мен? — запита Били.

— Как са успели и тримата да си свалят гащичките?

— Близнаците си ги развързват винаги, щом могат... Колкото и стегнато да са вързани. Сами се научиха. Мразят тези бебешки гащи с пелени... Спайдър разправя, че имали техническо мислене.

— Но Нели не умее!

— Или току-що се е научила, или са ѝ ги свалили. Тя им е много по-интересна от кутиите. Както и да е, какво значение има? Прекалено са малки да играят на „Чичо доктор“.

— Нима? — усъмни се Саша.

— Да, мила, уверявам те. Ще ти покажа книгата, в която го прочетох.

Джиджи изпитваше чувството, че е отсъствала през един период от време, който нямаше нищо общо с часовете и дните, отчитани в Южна Калифорния. Паркира на обозначеното за нея място зад „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ и се опита да се настрои на тукашна вълна, докато влизаше във входа на агенцията сутринта на първия понеделник от

месец май. Бе се прибрала предишната вечер след осемдневно отсъствие и едва ѝ бяха останали няколко часа за сън.

„Навярно съм закъсняла“ — реши тя. Забързано поздрави Поли и получи в отговор съучастнически, многозначителен поглед. Колкото и да бе замаяна, поне бе сигурна, че думата „Венеция“ не е изписана на челото ѝ. Умишлено делово подмина голямата маса за закуски и се насочи право към офиса си сред обичайната клюкарстваща тълпа. На лицето ѝ се четеше напрегната любезност, та всички да са наясно — ако я спрат, лошо им се пише. Възнамеряваше да приключи с Дейвид Мелвил, докато още бе под пълна пара.

Офисът се оказа празен. От вещите на Дейви нямаше помен: като се започне от плаката на стената и чертожната му маса и се свърши с машинката му за кафе и купата с природоцелесъобразни плодове. Джиджи застана наред стаята с огромно облекчение, че му бе стигнал умът да си намери нов партньор преди нейното завръщане. Вътрешният телефон на бюрото ѝ иззвъня.

— Джиджи? Арчи е. Можеш ли да се отбиеш в кабинета ми за момент?

— Веднага.

Пое обратно по коридора. Какво му става? Нито — „Добре дошла, Джиджи“, нито „Радвам се, че си дойде“!

— Страхотно, Джиджи — вдигна поглед от писалището си Арчи.

— Благодаря. — „Кога е успял да научи каква страхотна работа съм свършила? Че си имаме агенция «Партенка», имаме, но днес е понеделник сутрин, а аз не съм разговаряла с никого.“

— Тъй. Нямах равна на себе си. Дейви беше всичко на всичко дясната ръка и лявото мозъчно полукълбо на Байрон — само това, докато не срещна теб. Сега изпълнява същите функции при Джей Чиат и оня има да го критикува и сплашва, додето не го накара да заработи още по-добре, отколкото тук.

— О, по дяволите, напуснал е. — Джиджи смаяно се плъосна на един стол.

— Тъхъ. Преди една седмица, смятано от днес. Съобщи на мен, на Байрон и на Виктория, че личните ви взаимоотношения били достигнали изключително болезнен стадий и той не бил в състояние нито да работи с теб, нито да остане тук, където щял да те среща

ежедневно. Заключихме, че ти си... Ох, да кажем, че си... си играла с чувствата му.

— Дай ми думата, Арчи. Дейви е имал емоционален срив. Какво очакваш от мен — да се омъжа за човек, когото не обичам, та вие да не загубите най-добрия си художник ли?

— Очаквам от теб лоялност, Джиджи, но не чак в такава степен. Предлагам ти само да се въздържаши от физически контакти с партньорите си в творческия екип извън смятаните за допустими.

— Леле, Арчи, що не вземеш да пишеш рекламни текстове? Думите направо се лаят от устата ти. Не бях права, съгласна съм. Не биваше да оставям нещата помежду ни да стигнат толкова далеч, зная го много добре. Съжалявам, задето е напуснал и моля за партньорка в следващия екип, та да не ме завладяват разюзданите ми страсти, необузданите ми чувства и дивите ми сексуални потребности, на които Дейви очевидно е бил напълно безсилен да устои, колкото и да се е опитвал.

— Но той каза, че...

— Така и не е проумял истината, горкият. Дейви беше мой сексуален роб, Арчи. Принудих го да се влюби в мен чрез магьосничество, заклинания и билки, известни като „Проклятието на Орсини“. Започнах още навремето във Флоренция и Савонарола бе първата ми жертва. С това изчерпахме ли злополучния епизод? Или предпочиташ да ме заключиш в хранилището до столовата, та всички да видят как съм наказана за греховете си, не че вече не са научили всичко за тях до най-нищожната, ужасна подробност? Сега разбирам защо Поли ме изглежда така.

— Бая приказки се изприказваха — призна Арчи и пусна великолепната си шмекерска усмивка, доволен, че няма повече да я хока. Дватамата с Байрон бяха хвърляли ези-тура кой да проведе разговора с нея. И двамата не изпитваха никакво желание, макар да се налагаше.

— Защо в тази агенция се разпространяват само неправдоподобни версии? — кисело запита Джиджи.

— Това е една от малките житейски загадки. От кроасаните ще да е. Как мина в Ню Йорк?

— Уговорихме се за всичко. Първите двацет и пет магазина на „Омагьосаният таван“ ще се открият след два месеца, следващите

седемдесет-осемдесет — през лятото, а останалите — през есента. Хората на Бен ще обсъдят с Виктория новите реклами в медиите. О, между другото, не зная колко ще е голяма, но май уредих още една поръчка.

— Какво? — Джиджи, това е фантастично!

— Дано да компенсира загубата на Дейви — скромно рече тя.

— Кой е клиентът? — нетърпеливо се поинтересува Арчи.

— „Екскурзионни кораби Уинтроп“.

— Това пък какво е?

— В момента представлява три празни плавателни съда на сух док във Венеция и три двигателя в Триест.

— О — разочаровано произнесе Арчи, — като те чух да казваш „Екскурзионни кораби Уинтроп“, си представих нещо голямо и вълнуващо. Сметнах, че Бен се е сдобил с флот.

— Арчи, приятелю, след година едно бижу ще кръстосва океани и морета, а скоро ще го последват още две. Те ще създадат критериите за блясък, лукс, простор и скъпотия. Всеки от тях ще угажда само на сто-двеста богати люде, които биха могли да си позволят втора къща, но не им се ще да си създават ядове и да поемат такава отговорност. Достатъчно вълнуващо ли е за теб?

— Ей, я чуй това! — Арчи бързо надраска нещо. — „Докато вторият ви дом е морето“ — как ти се струва за заглавие?

— Хареса ми, докато си го отбелязвах вчера в самолета. Ето ти списък от дванайсет предложения, това е на първо място.

— Джиджи...

— Какво, Арчи?

— Имам един проблем. Не зная дали да те помоля коленопреклонно да не бъдеш толкова дръзка, умна и възхитителна, или да те поканя на вечеря, след като, така да се каже, вече си свободна.

— Избирам вечерята, Арчи, тъй като след нашата дискусия разбрах, че ти не би могъл дори и смътно да преследваш или да лансираш какъвто и да е между колегиален контакт, бил той емоционален или физически, който би се изтълкувал неправилно и от двете страни, участници в горепосочения контакт.

— Като поразмислих... Защо не си направим един голям обяд, та да отпразнуваме новата сделка? Ще се обадя на Байрон да видя дали е

свободен — безпомощно се засмя Арчи. — Не съм уверен, че ще съумея да се държа съобразно твоите нравствени критерии. А, да, и ако Байрон те покани навън, а случайно знаая, че това копеле се кани да го стори, да разчитам ли, че ще му отговориш по същия начин?

— Ами надявам се да не забравя — сериозно отвърна Джиджи. — Но ако е пълнолуние... е, тогава всички задръжки отпадат. Нали ти казах за „Проклятието на Орсини“? Виждаш ли, Арчи — рече Джиджи, забързана към вратата на кабинета, — то е по-силно от мен и — добави тя вече от коридора — жените в моето семейство са безпомощни жертви на собствената си фатална власт. Същото би могло да се случи с Байрон... и дори с теб, *скъпи*.

Виктория Фрост втренчено се взираше в купчината издания на „Адуийк“, „Адвъртайзинг ейдж“, „Дъ Ню Йорк таймс“ и „Дъ Уолстрийт джърнъл“ на бюрото ѝ. Всички съдържаха репортаж за пресконференцията на Бен Уинтроп, на която той бе обявил проекта си за „Екскурзионни кораби Уинтроп“. Макар никой да не бе упълномощавал Джиджи да вдъхновява подобна идея, в раздела, където се описваше присъждането на рекламата на „ФРБ“, списанията до едно я споменаваха като „съдружник с големи връзки“ и бяха включили няколко абзаца, посветени на „Омагьосаният таван“, „Индиговосините морета“ и малкия, но обещаващ клиент „Крайбрежен център за красота Бевърли Хилс“ — току-що спечелен от нея и Дейви, както и парфюмерийния дизайн, на който те бяха творчески екип.

„Досега аз бях смятана за «съдружника с големи връзки» на «ФРБ» — помисли си Виктория, — но от днес съм принудена в съзнанието на рекламната общност да споделям положението си с Джиджи.“ „Корабите Уинтроп“ предвиждаха рекламен бюджет от петнайсет милиона долара. Бен бе съобщил на пресата, че целта му е да направи корабите равностойни на международните курорти с пет звезди, като ще започне с „Изумрудът на Уинтроп“.

Виктория изчисли, че откак Джиджи се бе появила на сцената, в агенцията бяха постъпили около трийсет и три милиона долара. Арчи и Байрон не бяха изчакали според обичая да изтече една година, та да увеличат заплатата ѝ, ами се бяха разбрали незабавно да ѝ отпуснат

премия и да утroat възнаграждението ѝ. Виктория бе приела — при парите, които Джиджи им носеше, не би могла да се съпротивлява. Нямаше как да се отърве от нея, но едва успяваше да си наложи маската на разумния компромис.

— Ама че бе късметлийка тая! Нима имаше съмнение, че „Омагьосаният таван“ и „Корабите Уинтроп“ се дължаха единствено на разгонения, щръкнал хуй на Бен Уинтроп? По-дребните „Индиговосини“, парфюмът и Центърът за красота доказваха единствено, че хората винаги ще си падат по бляскавите безвкусици. Големите клиенти на Джиджи идваха от нейната склонност да върти сексуални игрички и това би могло да се обърне срещу нея толкова бързо, колкото бе заработило в нейна полза. „Девоичето прекарва повечето си време навън, харчейки наляво и надясно парите на Бен Уинтроп, вместо да работи в офиса си това, за което сме я наели“ — разярено разсъждаваше Виктория. Уинтроп ѝ бе дал възможност да извинява отсъствието си под претекст, че се нуждаел от помощта ѝ, за да вземел куп решения. Обаче бе ясно като бял ден, че всъщност той искаше да я има подръка дори когато не се намираше в Лос Анджелис. Неприязънта на Виктория към Джиджи нарастваше с всяка победа на момичето, но си бе наложила да се държи със спокойна коректност и без открити прояви на враждебност.

Полека-лека госпожица Фрост осъзна, че не Джиджи, използваща ловко оная си работа, за да измъква милионите на Бен Уинтроп, а Ангъс Колдуел я изкарваше от търпение.

Бе изтекла година и половина, откак я бе убедил да се премести в Калифорния, а все още се колебаеше, все намираше нови и нови доводи колко било ненавременно да предприеме решителното си скъсване с Ню Йорк. Въпреки това винаги, щом бяха заедно, макар и за съвсем кратко, тя разбираше, че всички останали мъже са третокласни в сравнение с него, годни само да ѝ доставят минимално физическо удоволствие.

Понякога се улавяше, че му желае смъртта. Бе го обичала толкова всеотдайно и толкова дълго, че единствено смъртта му би я принудила да се откаже от него. Ако той умреше, тя навярно би се справила някак с живота си, но докато бе жив и женен за майка ѝ, не бе способна да изпита щастие дори за миг. Любовта ѝ нямаше да умре заедно с него, а щеше да се превърне в мирно и безболезнено чувство, източник на

вечна нежност и спомени вместо сегашната рана, която ревността, незадоволеността и страстта ежедневно разчовъркваха.

О, ако можеше да започне живота си отначало! Боже Господи, щеше да си избере най-богатото момче и щеше да се омъжи за него. Любовта нямаше да участва в това, стига само да поставеше мъжа си под чехъл. Сега щеше да е най-младата светска предводителка на най-желаното елегантно общество, победоносно царуваща млада матрона, чийто най-голям проблем щеше да е обзавеждането на петата ѝ къща, името на третото ѝ дете и новият ѝ любовник. Щеше да води живота, за който я бе отгледала майка ѝ, и то дотолкова неповторимо и стилно, че щеше да се е издигнала над завистта и подражанието. Нямаше дори да подозира какъв късмет е имала да не се влюбва безнадеждно и завинаги в един мъж на име Ангъс Колдуел.

„Но животът ми няма да започне отначало“ — мрачно си рече Виктория. Беше на тридесет и две и не притежаваше нищо.

На бюрото ѝ лежеше обичайната купчина от списания, подбрани през седмицата от нейната секретарка, за да прегледа рекламите в тях. Разлисти новия брой на „Космополитън“ и стигна до страница с тест. Бе забелязала, че редакторите в това списание си падат по тестовете. А може би читателите му? Машинално зачете въпросите и без да се усети, им отговори наум.

Какъв е вашият идеал за щастие? — „Да бъда с Ангъс открито и завинаги.“

От какво се боите най-много! — „Че Ангъс никога няма да напусне майка ми.“

От кого се възхищавате най-много! — „От никого.“

Коя черта в характера си осъждате! — „Ината си.“

За какво съжбявате! — „Че не съм с Ангъс.“

Кой е мъжът на живота ви! — „Ангъс.“

В какви случаи лъжете! — „Когато казвам на Ангъс, че не съм се чукала с други.“

Кой бе най-прекрасният момент в живота ви! — „Когато за пръв път се любихме с Ангъс.“

Кой недостатък осъждате у другите! — „Предателството.“

Кого презирате! — „Себе си.“

Какво бихте променили у себе си, ако можехте! — „Нямаше да принадлежа на Ангъс.“

Какво е според вас най-голямото ви постижение! — „Че принадлежа на Ангъс.“

Какво е сегашното ви душевно състояние! — „Същински ад.“

[1] [Андрея Паладио \(1508–1580\)](#) — италиански архитект. — Б.пр. ↑

13.

В началото на септември 1984 година Зак Невски завърши „Калиспелска хроника“ и незабавно започна работа над новия филм на Вито „Дълъг уикенд“. Тази комедия за филмовия бизнес щеше да се снима край Малибу. По-голямата част от действието в дванайсетседмичния график на продукцията щеше да се развива в различни къщи в Колонията — частен, ограден анклав за най-богатите.

— С парите от арендата, дето я плащаме, можехме да купим три къщи на плажа — оплака се Зак през първата снимачна сутрин.

— Но не и в Колонията, освен ако не си ги купил още преди години. Сега една къща върху късче земя, лепнато до съседите, струва пет-шест милиона. Това е най-скъпата крайбрежна ивица на света.

— Как да се усамотиш — оплака се Зак. — Всеки може да дойде на пикник или да пуска хвърчила пред къщите.

— Щатът Калифорния е собственик на плажа и хората се възползват от правата си. Според мен най-смешното е, че виждаш всичко в стаите на съседите си и от двете страни. А кои са те? Същите изчадия, с които въртиш бизнес през седмицата. Господи, мразя това място — щастливо заяви Вито.

— Да, той обичаше своята нелепа, ужасна работа. Седна на брега и се загледа как Зак в далечината се занимава с шестнайсетте участници, които щяха да се снимат през първия ден. Днес все още бе в състояние да се сдържа и да не виси влудяващо близо до тях по стария си навик, заради който бе станал непопулярен сред режисьорите — те до един не искаха нито да виждат, нито да чуват продуцента. За Вито бе физически непоносимо да не си вре носа навсякъде, да не държи нещата в свои ръце — като се започне от вегетарианската диета на филмовата звезда, цвета на перуките и се стигне до това колко страници от сценария са заснети в края на всеки работен ден. Но в случая с „Дълъг уикенд“ бе решил колкото е възможно по-малко да виси на главата на Зак. Когато на времето го доведе от Бродуей в Холивуд, само дето не му седеше на рамото,

докато правеха „Почтена игра“. Но сега Зак бе станал толкова уверен и блестящ професионалист, че Вито в знак на уважение се изтегна на пясъка, свали си маратонките, сякаш бе най-безгрижният човек на този свят, сякаш върху неговите продуцентски плещи не лежеше цялата отговорност — та нали тъкмо той бе осигурил къщите, финансирането, бе наел екипа, както и самия Зак.

Добре де, щом бе толкова уверен в способностите на Невски, защо цял час не бе откъснал очи от него? Вито се обърна с гръб и се насили да разгледа хоризонта.

Както обикновено, тихоокеанското крайбрежие край Малибу бе спокойно и скучно. Не се виждаха дори деца. „Сигурно вече са на училище“ — помисли си той и забеляза, че на плажа, освен него има още един човек, който наблюдава актьорите. „Сякаш не знаеш — кинаджиите не могат да поработят повече от час, без да привлекат някой кирик. Утре ще се събере цяла тълпа, а в сряда ще се наложи да поставим бариери.“ Погледна часовника си. Още малко до обедната почивка, когато смяташе да хапне със Зак и да разбере от него как е минала първата сутрин.

Вито стана и закрачи към самотния наблюдател. Ако не поговореше с някого, нямаше да се сдържи и скришом щеше да се промъкне по-близо до снимачната площадка.

— Имате ли нещо против да седна? — попита той жената, облечена в джинси и избеляло дънково яке.

— Плажът е обществен — доста любезно отвърна тя, без да откъсва очи от актьорите.

Вито приседна и я погледна, после бързо извърна очи, но отново предпазливо се взря в нея. „Възможно ли е да се влюбиш в профил?“ — запита се той с огромно учудване и огромен ужас.

— Приятен ден — чу се да казва. Може би тя ще обърне лице към него и всичко ще свърши, ще се окаже илюзия, трик на светлината; иначе това щеше да е жената, която, без дори да подозира, бе търсил цял живот.

— Така е. — Не се помръдна. Имаше тъмна коса, небрежно вдигната нагоре и прихваната на възел с жълта вълнена лента. Едната вежда и едното ѝ око, които той виждаше, бяха също толкова тъмни. Устните ѝ, без всякакво червило, имаха нежнорозов цвят. Кожата ѝ бе много бяла, със сладостната матовост на гардения, леко порозовяла от

слънцето на скулите и на носа. Никога не се бе вълнувал толкова силно от нечий профил — излъчваше благородство, чистота и печал. „Кой долен изверг я е натъжил?“ — запита се Вито, завладян от безразсъдно желание да я защити.

— Ще изгорите, ако не внимавате.

— Преди малко се намазах с плажно масло — отговори тя, без да помръдне, — но все пак благодаря за грижата. — Усмихна му се леко и с признателност, все още загледана в снимачната площадка, и сърцето на Вито се сви. Стори му се, че е издало звука „шляп-шляп“ в гърдния му кош, но ужасен и омагьосан, се надяваше, че това е физически невъзможно.

— Изглежда, много се интересувате от кино? — успя все пак да изрече.

— От този филм да. По различни причини преди не съм виждала как работи Зак.

— Зак — глухо повтори Вито. Бяха му разгонили фамилията. Напълно.

— Той е режисьорът. Виждате ли онова високо, страхотно момче с широките рамене, с бялата тениска — това е Зак, оня, дето казва нещо на оператора. Просто го погледнете колко е енергичен, изцяло в стихията си. Толкова е красив, обичам да го гледам — пламенно рече тя.

— Да.

— Имате ли часовник?

— Около единайсет и половина е. — Бе единайсет и половина в деня, когато животът се бе открил пред него и бе свършил за две минути разговор.

— Дойдох рано, но времето сякаш спира, когато гледаш как се прави филм. Зак ме предупреди. Ще умра от глад, преди да го дочакам за обяд.

— Ще обядвате с... режисьора ли?

— Точно така. Той ми каза, че първия ден сигурно все още ще може. После щял да бъде зает с обсъждането на сутрешните снимки и за мен нямало да е удобно да идвам.

Докато говореше, момичето обърна лице към него и Вито осъзна, че току-що изпитаната безутешност е направо щастие в сравнение със сегашната. Профилът само намекваше за магията на нейното лице.

Ами очите й! Господи, не биваше да поглежда в тях. Трябваше да стане, да си отиде и никога да не се връща. Бяха толкова живи, толкова весели и игриви въпреки затаената в тях печал, че той разбра — би умрял за тази жена, която принадлежеше на Зак. Би умрял не за да я има — това бе невъзможно, — а за да я защити, да я опази от беда.

Безсилен да помръдне, макар че би си плюл на петите, Вито забеляза как Невски даде знак за почивка и последни нареждания на оператора и закрачи към тях, като мимоходом си облече пуловера.

— Здравсти! — извика той отдалеч. Момичето скочи и нетърпеливо хукна към него. Зак я прегърна и я вдигна над пясъка в мечешките си обятия, целуна я по двете бузи по начин, който издаваше множество разменени между тях целувки, множество поверени тайни, часове на съвместно щастие. Двамата усмихнати приближиха Вито и Зак предано преметна ръка през рамото му.

— Свършихме рано — рече режисьорът, — пък и знаех, че тя миличката умира от глад. Хайде, да вървим да хапнем. По-нататък има малко ресторантче, където дават огромни хамбургери.

— Не, благодаря — смотолеви Вито. — Трябва да се връщам в офиса.

— О, за Бога, мислиш ли, че не зная на какво мъчение си бил подложен цяла сутрин? — засмя се Зак. — Дай ми почивка и не прави същото и следобед. Половината ми внимание е заето с работата, а другата половина с мисълта да не се пръснеш от желание да се намесиш във филма ми. И в двата случая ме влудяваш.

— Ще дойда утре. Ти... и твоята приятелка... ами... да не ви се пречкам.

— А? — озадачи се младежът.

— Имаш среща за обяд, Зак.

— Е, и? Защо да не дойдеш с нас?

— Дамата има среща с теб. — Вито бе на предела на силите си. — Двама са достатъчни, Зак, нали снимахме филм с такова заглавие.

— Вито, какво ти става? Слънчаса ли?

— Вито? *Вито Орсини*? — извика Саша смаяна.

— Саша, и ти ли полудяваш?

— Саша — *Твоята сестра*! Вито се чудеше дали все още не е забравил да се моли.

— Не, баба ми. А ти какво, по дяволите, си мислеше? Не е възможно вие двамата... да не сте... се срещали... досега... нали? Искам да кажа, как е възможно? Не е възможно. Изключено. Джиджи трябваше да ви е запознала преди години.

— Но не е, нали, Вито? — попита Саша и се изчерви навярно за пръв път в живота си. Заби поглед в пясъка, неспособна да го погледне в очите.

— Не, изтървала е шанса някъде по пътя.

— Лошата Джиджи. А като си помисля, че я смятах за най-добрата си приятелка.

— Жестоката Джиджи. Още днес следобед ще я отпиша от завещанието си.

— Вижте какво, я вие двамата вървете да обядвате или каквото там сте си наумили — разпери ръце Зак. — И не си правете труда да се връщате!

В колата Саша крадешком хвърляше погледи на Вито и бърбореше нервно, тъй като той, изглежда, не бе в състояние да произнесе повече от една дума.

— Вие сте нещо като персонаж от митологията. Толкова съм слушала за вас от други хора, че след известно време ви сметнах за някакъв италианско-американски Зевс, който се явява на някой и друг избран лебед, но никога на простосмъртните.

„Защо — питаше се Саша, докато гледаше властния профил на Вито — Джиджи досега не ме е запознала с този чудесен човек? Единствено поради ревност. Джиджи, тази отвратителна кучка, много добре знае какви мъже харесвам — тя ли не е разбрала, че Вито е роден за мен?“

— Имам предвид колко пъти бихме могли да се сблъскаме през годините, когато живях заедно с Джиджи в Ню Йорк и... Но тогава вие работехте в Европа. И после, нали тук живяхме в един апартамент, преди да се омъжа...

— Но Джиджи ми каза, че...

— Разведох се.

— Добре.

— Добре? Повечето хора възкликват: „О, съжалявам.“

— Дрън-дрън. Джош не беше за вас. Симпатичен човек, но напълно неподходящ.

— Откъде го познавате?

— Когато бях женен за Били, той се занимаваше с брачния договор и с развода ни.

— О! Бях забравила. То се е случило преди много години, още преди да се запозная с Джиджи. Колко изненадващо — още едно свързващо звено — Джиджи, Джош, Зак, Били...

„Луда ли е била Били — чудеше се Саша. — Да остави този славен загорял пират, този конкистадор, този поразителен мъж да си иде? Как е възможно да се задоволява със Спайдър, миличкия Спайдър — още едно голямо, русо, напълно американско бонбонче, — след като е била женена за Вито? Умът ми не го побира. Значи не са били един за друг. Понякога Били е толкова безразсъдно, глупаво упорита... Вито е бил прекалено силен за нея, прекалено често е излизал прав, не я е оставял да следва всичките си пориви на богата жена. Навярно са били ужасно нещастни заедно.“ При тази мисъл изпита истинска радост.

— Къде каза Зак, че било ресторанчето?

— Не зная.

— Как ви се струва това тук? Сигурен съм, че умираете от глад.

— Изглежда прекрасно. — „От глад ли? — учуди се тя. — Защо трябва да умирам от глад?“

Отбиха се в простичък, доста занемарен хотел, чийто ресторант гледаше към водата. Вито избра една кръгла маса в ъгъла на покритата тераса, над която морският бриз лекичко развяваше платнището. Двамата честно се задълбочиха в менюто.

— Нещо интересно? — запита Вито.

— Всичко, каквото и да е... може би салата от пиле, — „Само ще я почовъркам — осъзна Саша, — всъщност не мога да преглътна и една хапка.“

— Какво ще кажете първо да пийнем?

— О, да. Моля ви. Какво се препоръчва преди ядене?

— Шампанско, сухо шери, Тио Пепе или Ла ина, Негрони, Блъди мери, чинцано... — Зачуди се дали не е бил барман в предишния си живот. Но тя искаше да знае и той й казваше. Би й казал всичко, което пожелае. Всичко.

— Чинцано, моля, с кубчета лед. — Тя се вкопчи в нещо, за което не бе наясно дали й харесва, колкото да вземе някакво решение.

— Келнер, две чинцано с лед и пилешка салата за дамата...

— Защо не изчакаме с поръчката? Освен ако сте гладен.

— Не съм. Бях, но вече не съм — обясни Вито.

— Нито пък аз. Призрачен глад. — Сама не знаеше какво има предвид.

— Да. Така става, когато... — На Вито не му стигна смелост да продължи. Сега или никога. Ако е никога, по-добре да научи веднага, преди да е затынал съвсем, макар да нямаше къде повече да затыва.

— Когато какво? — Саша затаи дъх.

— Когато... двама души се срещнат и открият, че са свързани несъзнателно. — Той вдигна глава и се взря в очите ѝ, тъмни като неговите.

— Тоест обратното на... съзнателно ли?

— Обратното на това да съществуваш заради други връзки, безсмислени, тъй като не са направени по свободен избор; обратното на обикновения светски живот, на разните отговорности или цивилизовани обичаи. Несъзнателно, защото отношенията са истински, съществуват в и заради самите себе си и не могат да бъдат избягнати. Защото са предопределени.

— О! — Саша почти бе спряла да диша, неспособна да издържи погледа му.

— Не ми е било писано да те срещна... до днес — твърдо рече Вито. — Не ти е било писано да ме срещнеш... до днес. Не вярвам в подобни неща. Не съм последовател на будизма, нито привърженик на теорията за прераждането, нито на каквато и да било религия. Но това е нещо друго. Нали?

— О, да. Да. Да. Вземи ръцете ми.

Вито сграбчи ръцете ѝ в своите и те останаха така, треперещи, като се взираха ту един в друг, ту в покривката, докато не се усетиха достатъчно устойчиви и уверени.

— Трябва да ти кажа нещо още сега. — В гласа на Саша прозвуча болезнена решителност. Беше си спомнила своя обет.

— Ти не си... не би могла... о, дори и да е така, чувствата ми няма да се променят...

— За какво говориш? — попита тя, смаяна от внезапната тревога, пробягнала по лицето му.

— Сигурно си болна, нещо не е наред — нали това искаше да ми кажеш?

— О, Вито. В живота си не съм се чувствала по-добре!

— Слава Богу! Нищо друго няма значение. Нищо!

— За мен има. В миналото ми са замесени много мъже.

— Веднъж разговарях с Били — рече Вито, — преди да се оженим. Казах ѝ, че не желая да научавам нейното минало, защото навярно ще ревнувам. Оттогава съм поумнял и не съм чак толкова ревнив, но продължавам да смятам, че не е моя работа какво си правила някога.

Саша го изслуша, но не обърна внимание на думите му:

— Имах трима любовници наведнъж, всяка нощ се срещах с един от тях — значи два пъти седмично, но никога в неделя — упорито настоя тя.

— Надявам се, разбрали са какъв късмет са имали. Искам само да ми кажеш...

— Знаех си, че ще задаваш въпроси, просто си знаех изплака Саша.

— Беше ли някой от тях на моите години? Аз съм на четиридесет и осем.

— Повечето бяха надхвърлили четиридесетте, няколко бяха над тридесет. Младите мъже никога не са ме привличали.

— Е, това е добре. Вито въздъхна с дълбоко облекчение. — Искаш ли да научиш моето минало?

— Не. Нито дума. За мен няма значение.

— Добре. — Мисълта да ѝ разказва му бе омразна, но ако го помолеше, щеше да го направи. Винаги щеше да ѝ говори само истината — за всички жени, чиито имена дори не помнеше, та чак за първото му момиче в гимназията. Ако трябва, щеше да се подложи на хипноза и да се върне назад.

— О, Боже — сети се Вито за нещо важно.

— Какво?

— Аз съм ужасен баща.

— Но Джиджи те обожава — възрази Саша.

— Защото с ангел. Аз позорно я пренебрегнах, когато беше мъничка. Тя беше още бебе, когато се разведохме с майка ѝ, и дори не си дадох труда да разбера, че има нужда от баща. Бях прекадено зает с кариерата си, за да ѝ отделям време. Смятах, че е достатъчно да си

плащам издръжката. Като баща бях лайно и половина и нищо не може да ме извини.

— Но нали сега съжаляваш?

— Естествено! Това е най-тежкото разкаяние в живота ми. Водя я на ресторант, стига да съм в града и тя да има време, разговаряме като възрастни, но представи си какво би било, ако бях до нея, докато е растяла. Помисли от какво съм я лишил. Помисли от какво съм лишил себе си!

— Ще получи едипов комплекс, който ще й съсипе живота.

— Така ли смяташ?

— Убедена съм. Питай я, ако не вярваш.

— Вярвам ти. Вярвам ти за всичко. — Вито осъзна, че наистина е така. Внезапно разбра, че всъщност никога не се е доверявал истински на никоя жена.

— Ами тогава... — каза Саша нехайно.

„Защо очите ѝ изливат цели фонтани от тъмна омая — запита се той. — Защо усмивката извива устните ѝ толкова предизвикателно? Не си ли дава сметка каква опасност представлява за мен подобно съчетание?“

— Не си докоснала обедата си — бързо изрече той и погледна настрани.

— Нито пък ти.

— Ще вечеряш ли с мен? — попита я Вито.

— Не.

— Защо?

— Много дълго трябва да чакам. Никой не може да ни спре. Ще си създадем свои собствени правила. Още сега. Ако не греша, тези крайбрежни хотели са тъкмо за това.

— Ти... четеш мислите ми.

— За пръв път! За пръв път в живота си! Никога не съм била медиум. Ох, Вито, в беда си!

— А ти не си ли?

На Саша ѝ се струваше, че цялата Вселена се свежда до едно легло, а леглото сякаш бе голяма, бяла, пухкава птица, върху чийто гръб, сигурен и дружелюбен, двамата с Вито лежат в любовен екстаз

под музиката на бавно танго и наблюдават как континентите под тях променят цвета си в светлината на залязващото слънце. Залязващото слънце...

— Зак! — Саша седна стресната. — Забравихме го! Вече е почти нощ... той каза да не си правим труда да се връщаме. Наистина ли имаше предвид точно това?

— Не — лениво отвърна Вито, потънал в цяла палитра от несравними усещания. Саша го разтърси и той се надигна с усилие. — Няма начин, Зак ме очаква, за да го разпитам дали е приключил с работата за деня, как се справя екипът... гърдите ти са най-възхитителните в цялата галактика.

— Гърди за пробване. — Саша се отвлече от тревогата си за Зак. — Когато бях манекен на бельо, винаги изпробвах новите модели сутиени на моя бюст, защото бил... така казваха... идеален.

— Купища изпробвачи са се роели около твоите гърди? Ще да са били мъже с желязна воля.

— Жени бяха.

— Добре, че носеше това широко яке на обяд. Иначе от благоговение не бих могъл да ти кажа нещата, които трябваше на всяка цена да споделя с теб.

— Значи си се влюбил в мен от чиста разсъдливост.

— Разсъдливостта, чиста или не, няма нищо общо с това. Хората не се влюбват, понеже така е разумно, иначе светът щеше да изглежда съвсем различен — далеч по-спокоен и неописуемо скучен. Гърдите ти са истинска награда, дупето ти не се поддава на описания, всичко останало е прекалено свършено, за да говорим за него, но дори твоето тяло да беше обикновено, напълно посредствено, което никой не би погледнал втори път, пак щях да те обичам толкова много, защото повече просто е невъзможно.

— Но с всеки изминал ден ти ще ме обикваш все по-силно и по-силно — увери го Саша.

— Естествено, зная, че е така. Имах предвид сегашния момент.

— Точно сегашният момент ме безпокои — заяви тя и го целуна по топлото дясно рамо. Струваше й се, че е първото мъжко рамо, на което обръща внимание — сякаш нейните целувки сътворяваха тъкмо това свършено съчетание от мускули, кожа и сухожилия. През шестте тъжни месеца, докато чакаше развода, бе водила живот на пълно

въздържание... Сега разбираше, че никоой не бе я любил истински. Вито наистина бе същински Зевс, първото ѝ впечатление се оказа вярно. Чувстваше се като току-що лишена от девственост. Помъчи се да се държи практично:

— Скъпи, ами Зак? Трябва също да позвъня у дома да видя как са Нели и бавачката, а това е само началото... Ох, само като си помисля!

— Като си помислиш какво?

— За всичките ни общи познати, за адските ни приятели, семейства, връзки. Нямах представа колко чудновато ще изглеждаме.

— Имам съвсем ясна представа — засмя се Вито нежно. — Драмата е моя професия и „чудновато“ е меко казано. Ето какво ще направим: тази вечер ще се оженим във Вегас и ще им съобщим чак след това. Така ще си спестим деветдесет процента от разправиите, тъй като ще ги поставим пред свършен факт.

— Значи да ти пристана?

— Естествено. Милиони хора го правят.

— Да не казваме на никого! О, да!

— Освен на Зак.

— Ох, защо точно на него?

— Въпрос на чест. Той е единственият мъж сред твоите роднини. Не мога да те отвлека, без да го уведомя.

— Да, ама Зак е големият ми батко, пък аз съм малката му сестричка; той единствен в семейството ни ме насърчаваше; докато растях, само той ми даваше да разбера, че не съм чак такъв безнадежден случай; всички в непоносимо талантливата ни рода ме имаха за едно нищо и никакво сантиментално мишле... Обожавам го... *Той ще ме убие!*

— Ей сега ще изясним. — Вито погледна часовника си, взе слушалката и набра телефонния номер на офиса в Малибу. След минута се свърза със Зак.

— Здравсти, момчето ми, аз съм. Въобще не ме е грижа дали сте привършили или не. Не ме е еня дори ако някоя приливна вълна е отнесла всички наети от нас къщи. Не ме интересува дали сценаристката е родила трима близнаци направо на плажа — тази вечер ние със Саша се женим. Хм. Хммм. Хх-хм. Е, и защо не каза още тогава? Както и да е, в седем часа летим за Вегас и искаме да дойдеш с нас и да ни бъдеш свидетел, да се убедиш, че равинът е истински

равин, и т.н. Защо равин ли? Заради майка ти, глупак такъв, ще и бъде по-добре, ако е кашер^[1]. Страхотно! Ще се видим в самолета. Разполагаш с предостатъчно време да се върнеш и утре да започнеш снимките както обикновено. Да, ще и кажа. Чао.

— Какво не бил казал „още тогава“? — Саша се задъхваше от любопитство и се възхищаваше от начина, по който Вито бе предразположил Зак.

— Разбрал, че ще се оженим още като ни запознал — било само въпрос на време. Бил поставял любовни истории през целия си живот, така че било невъзможно да скрием нещо от него. Наред с другото спомена „Ромео и Жулиета“. О, да, помоли да ти предам, че те обича и че правиш точно каквото трябва. Освен това заръча да погледнеш в „Еклесиаста“, за да узнаеш, че няма нищо ново под слънцето. И да не се тревожиш за Майчето. Това можех да ти го кажа и аз.

— Майчето! Защо му трябваше да ми напомня, бях забравила за нея! — Саша потръпна. — Може и да съм загубил; чувството си за реалност, но ако си мислиш, че Татяна Орлов-Невски, която ръководи нашето семейство по-властно, отколкото който и да било папа управлява църквата, че тя с нейните сто и петдесет сантиметра чистокръвен нравствен авторитет, най-голямата от пет сестри, които треперят пред нея точно като мен, ако си мислиш, че...

— За Майчето съм се погрижил — ухили се Вито. — Толкова се бях наслушал от Зак за нейната ужасяваща царственост, че си помислих дали пък няма да ми даде някой и друг съвет около продуцентските ми неволи и я навестих един ден в Ню Йорк. Харесахме се още от самото начало — тя ми каза, че ако не била толкова стара, щяла да ми хвърли око, а аз ѝ отвърнах, че съм навит, но тя само се засмя. Вече никой не можел да я съблазни, дори аз, трябвало да се появя преди десетина години. Но ми позволи да я повдигна — като стана дума за ръста ѝ — и да я целуна за довиждане. Зак твърди, че било равносилно да ми връчат медал за воинска доблест.

Саша зяпна от учудване.

— Позволила ти е да я повдигнеш? На никого, ама на никого, дори на Зак не е разрешено да я вдига. Много е чувствителна на тема ръст, нали е най-дребната в семейството. Във въображението си Майчето се смята за по-висока от мен, така че подобни неща са забранени.

— Е, тогава аз не бях член на семейството ви. Като я видя следващия път, веднага ще я грабна и ще установя нова традиция у Орлов-Невски. Татяна и аз ще флиртуваме до самозабрава, стига ти да не възразяваш. Аз съм нейният тип.

— По-добре ти, отколкото аз — с учудване и радост възкликна Саша. — А сега ще позвъня да проверя как е Нели и да предупредя бавачката, че няма да се прибера до утре. Ами ако почне да ми задава въпроси?

— Кажи й, че си срещнала стар приятел. Кажи, че ще има вечеринка с изненади. И затвори. — Вито се излетна на възглавниците и загледа Саша. Дългите кичури копринена черна коса падаха по белите й ръце, докато набираше номера. Той се зачуди за какво е живял, преди да я срещне, за какво са били „Оскарите“ и номинациите за „Оскари“, парите, които бе спечелил и загубил. Макар че, слава Богу, бе имал няколко изключителни години след това и бе спестил и последния грош след катастрофата с „Военнополева болница“. Още „Почтена игра“ го бе направил богат за цял живот, но за какво е било всичко това, преди да срещне Саша? Знаеше само, че тогава му бе изглеждало важно. Сега го безпокояха само две неща — да получи нещо за ядене и да се ожени. Ако се наложи, можеше и в обратен ред.

— На следващата сутрин Саша позвъни на Джиджи в агенцията.

— Джиджи. Саша е. Трябва да те видя, много е важно. Може ли да вечеряме заедно?

— Ох, миличка, тази вечер няма да стане. Братята Колинс са в града и ни канят на грандиозно празненство по случай успеха на новата им линия *Abbondanza*.

— Какво ще кажеш за обяд? Джиджи, наистина не търпи отлагане!

— Ами мислех да работя през обедната почивка, че ме чака сума работа, но добре, ще дойда. Какво е станало, да не са те подстригали лошо? О, Господи, да не е напуснала бавачката на Нели?

— Не, не, не се тревожи. Просто трябва да обсъдим нещо.

— Защо не ми кажеш по телефона?

— Защото не мога! Ще дойдеш ли в един в „Дом“?

— Разбира се. Само че няма да оставам дълго.

Саша затвори и се обърна към Вито: — Добри новини, тя не разполага с много време. Веднага след обяда трябва да се върне в агенцията.

— Ако можеше да се видиш колко изплашена изглеждаше, щеше да умреш от смях, миличко. Аз съм ужасеният, а не ти.

— Не приличаш на такъв.

Вито си бе облякъл продуцентската премяна — един от изумително скроените си костюми, ушит от толкова скъп плат, та bankerите и управителите на студиата решаваха, че си имат работа с някого, който не е чак дотам творческа личност. Много го биваше да си подбира дрехите за пред враговете.

— Лош късмет, дето Зак не е тук да ни пази от нея, но не може да напусне снимките — рече той, връзвайки връзката си с преднамерено нехайство.

— Все едно нямаше да дойде. Не е виждал Джиджи откак тя го изрита.

— Значи шурейт ми няма да бъде хванат натясно в една стая с дъщеря ми?

— Започваме сериозна семейна вражда, а още няма двайсет и четири часа, откак сме женени. Тайният ни брак не решава всички проблеми. — Саша се нацупи. — Не стига това, ами трябва да съм изрядна от главата до петите, иначе Джиджи ще усети, че има нещо нередно още преди да е седнала на масата.

— Все ми е тая, ако някой от твоето семейство не си говори с някого от моето семейство до самия свършек на света, стига да не ни създават главоболия.

— Кого точно включва твоето семейство? — Саша се огледа в голямото огледало. Косата и гримът ѝ бяха по-бляскави от всякога, бе облякла най-елегантния си есенен костюм и с решителен вид би влязла във всяка бална зала, пълна с хубавици, които неизбежно щяха да бледнеят в сравнение с нея.

Вито стоеше до жена си — висок, як, но излъчващ несъмнено благородство от всяка своя пора, самоуверен като диригент на прочут оркестър. Не можеха да откъснат очи един от друг с плахо учудване, че представляват толкова красива двойка.

— Теб, Нели, Джиджи, Зак, майка ти и всички твои роднини — отговори Вито.

— Но те са и мое семейство. Как тогава няма да разговарят помежду си?

— Току-що осъзнах, че имаш един недостатък.

— Вече? — запита Саша оскърбена.

— Схватлива си.

Джиджи дотича в „Дом“ с десет минути закъснение. Една от помощничките на оберкелнера я поведе през дълъг, облицован с огледала коридор с маси от двете страни, така че всяка произнесена дума се чуваше навред. В края му се намираха две по-малки сепарета. Първото бе предназначено за хора, които искат да разговарят спокойно, без да ги подслушват, но все пак да се чувстват като в ресторант, а не в някакъв изискан Сибир.

Вито бе избрал маса в първото, та Джиджи да се съобразява с посетителите, заели другите четири.

— Саша, извини ме, задето закъснях. Татко? Колко хубаво! Изглеждаш фантастично. Всъщност и двамата сте просто чудесни. Но, татко... какво правиш тук? — Тя ги целуна и се настани до приятелката си.

— Каза ли му? — изсъска Джиджи в ухото ѝ.

— Какво? — развълнува се Саша.

— Че трябва да поговориш с мен, естествено — озъби се момичето. — Ама че си, Саша! Татко, виж какво, ние двете имаме да си кажем някои неща. Не ми се ще да те помоля да идеш на своята маса, но не разполагам с много време.

— Всъщност... — госпожа Орсини млъкна безпомощно и загледа Вито с обожание и отчаяние.

— Джиджи — започна той, — Саша искаше да ти съобщи нещо, но загуби дар слово, затова аз ще говоря вместо нея.

— Може ли първо да поръчам? Каквото и да е станало, трябва да се върна в офиса след четиридесет и пет минути, а не ми се обядва с понички като вчера. — Джиджи се зае с менюто — едно от най-дългите в града. — Толкова е сложно. Ти какво си взе, Саша?

— Ние поръчахме телешко и пилешки наденички с топла картофена салата — отговори Вито.

— „Ние“? Теб кой те е поканил? Татко, натрапваш се в „момински“ разговор, което не е редно. Какво става с обноските ти?

— Всъщност... — поде отново Саша и пак млъкна.

— Всъщност бях поканен — рече Вито.

— Саша, защо си го поканила? Някой ден ще умреш от любезност. Как ще си говорим, ако той ни слуша? Извинявай, татко, но се смятай за непоканен. Много те обичам, но сега се махни. Ще те повикаме друг път, обещавам ти.

— Джиджи, ние със Саша вчера се оженихме.

— Много забавно. Какво мислиш за една пилешка салата по китайски?

— Джиджи — обади се младоженката, — истина е.

Момичето остави менюто и ги изгледа поред. Първо отблизо, после се облегна назад и се взря в тях от възможно най-далеч. Вдигна глава и се вторачи в тях, сякаш бяха представители на рядък животински вид. Подпря брадичката си с ръка и взе да ги съзерцава дълго и мълчаливо.

— О, виж ти — тихо произнесе тя. — О, виж ти.

— Зная, че ще ти е нужно малко време да свикнеш с тази мисъл... — прекъсна Вито мълчанието ѝ.

— Вие двамата... Та вие дори не сте се срещали! Досега не съм ви запознавала, никога не сте споменавали един за друг. Ние със Зак дори се занасяхме по този повод. Разбирате ли какво означава това? Подсъзнателно съм усещала, че ще стане така. От километър съм го надушвала, иначе щях да ви запозная! Все има някаква причина, нали? Вие сте създадени един за друг! И на двама ви не се е случвало нищо по-прекрасно, но защо аз не ви събрах, ето какво не мога да разбера. Боже, сигурно съм искала да ви пазя само за себе си, и то поотделно. Каква отвратителна, ревнива, егоистична гаднярка съм само! Мразя хора като себе си! О!

Джиджи взе да плаче и да ги целува едновременно навсякъде по лицата като развълнувано паленце, така че масата им стана център на внимание за около десетина двойки.

Когато най-сетне си възвърна речта, момичето заразпитва, все още хлипайки:

— Откога се познавате? Как сте го опазили в тайна от мен? Не че ви обвинявам, като се има предвид колко дълго съм ви държала далеч

един от друг. Предполагам, било е някак... деликатно да се срещате, особено докато сте изчаквали Саша да получи развод. — Издуха си носа, избърса си очите. Любопитството бе пресушило сълзите й.

— Запознахме се вчера — гордо заяви Вито.

— Е, сега вече си правите майтап с мен!

— На плажа в Малибу. Вито ме заговори.

— Дори не знаех коя е тя — добави той.

— Как сте се оженили тогава?

— Пристанах му във Вегас снощи — обясни Саша.

— Ох, колко тъжно! Съвсем сами двамата! Но пък толкова романтично! Само двамата, без да му мислите — луда любов... — Джиджи поклати глава под напора на многобройни чувства.

— Всъщност имахме свидетел — обади се Вито и усети, че му премалява. В края на краищата и така, и така щеше да научи.

— Кой?

— Моят... брат.

— Зак! Поканили сте Зак на венчавката си, а не сте повикали мен! Как сте могли? — избухна Джиджи. — Цяла вечер си бях вкъщи. Трябваше само да ми позвъните и щях да долетя като стрела... Толкова съм ви обидена...

— Но Зак ни запозна! — възрази Саша. — Той буквално ни изгони от снимачната площадка и каза да му се махаме от главата и да обядваме без него. Ако не беше брат ми, нямаше да се случи... толкова скоро, искам да кажа. Зак е лично отговорен за, ами... Джиджи, много добре ме разбираш! После Вито се прояви като достоен италианец и реши да поиска ръката ми от мъжа в моето семейство, а на кого друго да се обади, освен на Зак. Той пък цитира целия Вехт завет, натрапи ни се и настоя да дойде с нас във Вегас, за да бъдел сигурен, че ще ни венчае равин, а не някой съдия или тип, дето се прави на Елвис. Наистина, Джиджи, права си — Зак е страшно безразсъден. Че дори и по-лошо.

— Е... в такъв случай... май разбирам. Със сигурност щях да забравя за равина. Но аз ще дам приема, а не Зак, ясно ли е?

— Напълно.

— Абсолютно.

— Току-що осъзнах. — Джиджи чак пребледня от възбуда. — Вече имам две мащехи — теб и Били! Ще преживееш труден период,

Саша, моето момиче! Очаква те тежка надпревара за моята благосклонност. Освен това... Боже мой... сладуранката Нели е моя сестра, а Зак ми е — по дяволите! — какъв ми се пада? Не го искам, какъвто ще да е.

— Той е шулей на баща ти или брат на мащехата ти, определено не ти е чичо, ако това те безпокои. Поне на мен така ми се струва. — Саша си спомни за майка си. Тя навярно щеше да знае някоя съвсем особена дума от Вехтия завет за роднинските връзки на Зак и Джиджи, след като приятелката ѝ — самата невинност — бе станала неотменна част от кръга на Орлов-Невски.

— Е, хвала на Яхве. Слушайте, ще ядем ли, или вие двамата сте толкова влюбени, че живеете само с въздух?

— Ей сега ще поръчаме — успокой я Вито. — И моля те, Джиджи, нито дума на никого, докато не уредим всичко. Само ти знаеш. Аз ще се заема с Били и Джош.

— Притежаваш многобройни таланти — възхити се Вито, след като Джиджи бе излапала яденето си и ги бе оставила сами. — Определено знаеш как да се оправяш с дъщеря ми. Как само извъртя историята със Зак. Без теб бяхме загубени.

— Добрите приятели са за това — самодоволно заяви Саша. — Не исках да се почувства засегната.

— Мислех, че аз съм ти най-добрият приятел — възнегодува Вито.

— Ти си ми всичко.

— И пред мен ли ще извърташ така?

— Ти ще получаваш само неукрасената истина, любов моя. Достатъчно си възрастен, за да я преглътнеш.

— Това, предполагам, беше първата глътка.

— Искал си да ме видиш, Вито? — Джош Хилман го изгледа студено. Ако идваш по правен проблем, по-добре се обърни — към специализирани фирми.

— Посещението ми няма нищо общо с филмовия бизнес, Джош. — Вито се взря още по-хладно в този човек, който допреди месец е бил законен съпруг на собствената му жена, макар от беглите думи на Саша да ставаше ясно, че въобще не я е заслужавал.

— Тогава с какво мога да ти помогна?

— Дойдох да те уведомя, че вчера сключих брак със Саша.

Джош усети пристъп на ярост, каквато не бе изпитвал в уредения си, умерен живот. Скочи, заобиколи бюрото си и се приближи до продуцента със стиснати юмруци.

— Как смееш!

— Обичаме се. Ти вече нямаш никакви права над нея.

— Ти, мръсно копеле такова! Зная всичко за теб, кучи сине, зная как се отнасяше с Били и защо тя се разведе с теб; как забрави, че имаш дъщеря, докато Джиджи не навърши шестнайсет. Зная, че Били финансира „Почтена игра“; колко усилия положи тя за „Огледала“ и по какъв начин ти ѝ се отплати за своя „Оскар“; зная защо без проблеми стана законен опекун на дъщеря ти. И си въобразяваш, че ще се ожениш за жена ми!

— Саша не е твоя жена. Разбирам чувствата ти, но тя вече не ти е съпруга. Ти си я накарал да се разведе с теб. — Вито говореше спокойно и отстъпи една крачка.

— Имах напълно уважителни причини, Орсини, както сам ще разбереш.

— Зная всичко за интимния ѝ живот в Ню Йорк — това бе първото нещо, което тя ми разказа. Виж какво, Джош, ние със Саша имаме еднакво мнение за предишните ни връзки. И двамата сме наясно, че ревността се появява, когато обичаш някого, това е естествено и дори простимо. Но се различаваме от теб — според нас, щом една любов е свършила, тя вече не предизвиква ревност. Тя не ни разяжда като рак всеки Божи ден и не убива новата ни обич. Сега Саша е моя и ми е все едно с колко мъже е спала някога. Тя ще бъде щастлива с мен, обещавам ти.

— Пукнат грош не давам за твоите обещания! Не ти искам мухлясалите философски разсъждения! Да не ме смяташ за глупак — зная, че си се мъкнал с моята съпруга зад гърба ми дълго преди да открия що за жена е тя всъщност. И предполагаш, че ще допусна дъщеря ми да расте при теб? Ще заведе дело за самостоятелно попечителство и ще го спечеля. Саша е неподходяща майка, а Бог ми е свидетел, ти отдавна си доказал, че не те бива за баща — ще ви отнема Нели...

— Джош, млъкни. Крещиш като побъркан. Повикай секретарката си — в приемната чака един човек. Поговори първо с него.

— Откъде-накъде! Ти ли ще се разпореждаш тук?

Вито го заобиколи, протегна ръка към вътрешния телефон, натисна копчето и произнесе:

— Моля, доведете я.

В кабинета на Джош влезе Били.

— Ти се оказа права — обърна се Вито към нея. — Имам нужда от теб.

— Знаеш ли какво ми е причинил този негодник? — нахвърли се Джош върху Били, без въобще да се изненада от появата ѝ — толкова бе ядосан.

— Зная, и то от няколко часа. — Били се настани спокойно на един стол. — И ми се струва прекрасно.

— Били, ти не си на себе си — викна Джош. — Обработили са те. Това е Вито — мъжът, от когото ти ме помоли да те отърва на всяка цена.

— Спомням си кой е, обичах го достатъчно, та да му предложа ръката си. Спомням си също кой си ти, Джош. Ти си мой скъп и добър приятел, ценя съветите ти, без теб съм загубена, но в момента не се държиш като онзи Джош Хилман, когото познавам.

— Няма да го пусна да припари до дъщеря ми! — продължи яростно адвокатът, сякаш не я бе чул. — Открадна жена ми, сега иска да ми отнеме и детето! Той не може да си представи как ще го разигравам, ще го засипя с граждански искиове, няма да се откажа от попечителството на Нели, докато тя не навърши осемнайсет...

— Седни и се успокой. — Били Айкхорн отдавна не му бе говорила с такъв тон и годините на непрекословно подчинение си казаха думата. Джош седна зад бюрото си. — Вие със Саша сте разведени, Джош — наблегна Били на думите си. — Като юрист най-добре знаеш какво означава това. Ако продължаваш да я наричаш своя съпруга, то е, защото имаш временен пристъп на истерия. Ти не разсъждаваш като онзи Джош Хилман, когото познавам, който е една от опорите на лосанджелиското общество, към когото всички се обръщат за помощ и съвет.

— Били, пукнат грош не давам за своя имидж. Искам справедливост, искам те да страдат заради болката, която ми

причиниха.

— Боже мой! Джош, ти си безнадежден случай. Искаш справедливост значи? И за какво? Каква справедливост си заслужил, след като съпругата ти, на която ти отказваше да простиш, да докоснеш, да разбереш, най-после те напусна и ти не се опита да я задържиш? Нима е била несправедлива към теб само защото е срещнала някого, който я обича, без да поставя условия?

— Ти не разбираш! — прекъсна я разгорещено Джош.

— Боя се, че те разбирам — отговори Били. — Позната история. Ти все още обичаш Саша, но не си в състояние да ѝ простиш независимо колко си опитвал... ако въобще си опитвал. Не искаш тя да бъде щастлива. Никога. Ревност те разкъсва от главата до петите, тъй като тя се е влюбила в другия. И желаеш да разрушиш това щастие. Би убил и двамата, ако можеше.

— Точно ти да свеждаш нещата до обикновена ревност! Спомняш ли си как се държа Вито, след като спечели „Оскар“?

— Не съществува „обикновена ревност“, Джош. След като прекарах половината си живот в Холивуд, стигнах до следния извод: на всеки, спечелил „Оскар“, се полага поне година милосърдие, това е трудно време за награждения. Вито не се справи добре, но и не по-зле от останалите.

— Ами Джиджи? Ти самата си ми разказвала какъв отвратителен баща е бил! И ти искаш да оставя дъщеря си при него? Не, Били, съжалявам, но няма да допусна тя да расте под един покрив с него. Никога! Ще се боря докрай.

— Вито, би ли ни оставил насаме за момент? — помоли Били.

След като продуцентът излезе, тя придърпа стола си по-близо до Джош и заговори с нисък, напрегнат глас:

— И ти невинаги си бил почтен и безгрешен татко, нали, Джош? Само преди седем години, добри ми стари приятелю, ти се разведе със съпругата си след двайсетгодишен брак, разби сърцето на една прекрасна жена, която с нищо не го заслужаваше, и ѝ предостави пълно попечителство над трите ви непълнолетни деца.

— Какво общо има едното с другото, по дяволите? — За Джош нападението бе толкова неочаквано, че яростта му премина в изненада. — Джоан и аз бяхме стигнали до положение, от което няма връщане.

— Както биха казали французите, позволи ми да се засмея. Ти беше на четиридесет и две и имаше тайна връзка с момиче на двайсет и шест, бе готов да зарежеш всичко заради нея, включително и трите си деца; бе лудо влюбен и не ти пукаше за всичките ти отговорности и задължения, бащински или каквито и да било други. Искаше да отвориш нова страница в живота си... и всичко това заради любовта на едно очарователно червенокосо момиче...

— Какво?... Не можеш да го докажеш... Въобразяваш си...

— Не знаеше ли, че ние с Валънтайн бяхме приятелки? Много близки при това? Тя ми разказа абсолютно всичко, Джош: как си се влюбил в нея още щом си я видял, докато си работил за мен, ако не греша. Вито се е запознал със Саша едва след развода ви, сигурна съм. Но зная и за седмицата, прекарана тайно в хотел „Савой“ в Лондон, където си бил с Валънтайн. В течение съм и че си наел апартамент за нея и си бил там през много от вечерите, в които си казвал на Джоан, че ще работиш до късно. Не съм забравила и за уикенда, когато си завел Валънтайн в Ню Йорк на приема на Лейс — дори Джон Принс не се сдържа и ми съобщи тази пикантна клюка... Не ме гледай, сякаш съм призрак. Валънтайн ми разказа всичко, защото имаше нужда да сподели с някого, а бе сигурна, че аз ще си държа езика зад зъбите. И защото много те обичаше. Щеше да се омъжи за теб... ако не бе открила, че обича Спайдър много по-силно. Валънтайн и Спайдър. Моят Спайдър! И аз бих могла да затъна в отвратителната тиня на ревността, ако си бях позволила. Но не го допуснах.

— Господи, Били... ти си знаела... всичко... и дума не си казала...

Били стана и обгърна раменете му.

— Скъпи мой, ти нямаше късмет в любовта, но си оставах най-привлекателният ерген в града... За теб все още има надежда — третия път ще ти провърви... Никога не си обичал Джоан, така че тя не се брои.

— Били... Не зная... просто не зная какво да правя.

— Примири се, Джош. Вито дълбоко и ясно съзнава колко зле е постъпил с Джиджи и ще бъде възможно най-добрият доведен баща на Нели. Ще навакса за всичко, пропуснато с дъщеря си, че и повече. Съвместно ще й бъдете настояници. Не губи самообладание. Много болка си причинил... и на теб са ти причинили силна болка.

Джош въздъхна дълбоко и отпусна глава на ръцете си. Били лекичко го погали по косата, както се милва дете. Най-сетне адвокатът вдигна очи:

— Допускам, че имаш право. Боже мой, сигурен съм. Но му кажи ти. Не искам повече да го виждам.

[1] Кашер (евр.) — както трябва. — Б.пр. ↑

14.

„Дали ще свикна отново да летя с гражданската авиация?“ — чудеше се Джиджи, докато се носеше към Ню Йорк с Беновия „Гълфстрийм“. Бе средата на септември. През тазгодишното лято, когато отсъстваше от Лос Анджелис, той често изпращаше самолета си да я вземе и да я откара при него за уикенда. Момичето се чувстваше така, сякаш незабелязано се е мушнало през задния вход при една върхушка със съмнително свободни нрави — нещо подобно на викторианската епоха, когато всички управници на Европа са имали родствени връзки помежду си и са образували една превъзходна нация със свои собствени неотменни закони и обичаи.

„Уинтроп дивелъпмънт“, компанията на Бен, притежаваше три реактивни самолета, така че служителите му можеха да посещават широко разклонената мрежа от търговски центрове при първо повикване. Но „Гълфстрийм“ бе негова лична собственост и той го използваше така небрежно, както хлапетата яхват велосипедите си. „Много бързо свикнах да ме гледат“ — разсъждаваше Джиджи. Тя вече не изпитваше същото вълнение, когато лимузината доближаваше полосата на летище „Бърбанк“ и шофьорът изскачаше да отнесе багажа ѝ, а стюардът я изчакваше на малката стълбичка и я приветстваше с „Добре дошла“ на борда.

Сега щеше да остане в Ню Йорк почти седмица. Работата по проекта „Изумрудът на Уинтроп“ толкова бе напреднала, че Бен искаше тя да посети големия склад в търговската част на града, който той бе купил и превърнал в център за всички разработки по екскурзионния кораб. Цяло лято бе отделял всяка свободна от търговските си центрове минута, за да се специализира в новия бизнес. Но докато не се бе почувствал напълно подготвен, бе отказвал да споделя с нея каквито и да било подробности. Джиджи си даваше сметка, че нейното посещение бе нещо като тържествено откриване на създаденото от него. Мислеше, че ще се чувства далеч по-заинтересована, както бе с „Омагьосаният таван“ навремето, но бе

прекадено заета в агенцията със своята собствена работа и не си бе дала труда да обръща особено внимание на радостната тайнственост, с която Бен бе обградил проекта.

„Всъщност отношението му към «Изумрудът на Уинтроп» в известна степен съвпада с отношението му към мен — каза си Джиджи, докато замислено поглъщаше пушената шотландска съомга с тънки филийки черен хляб, току-що донесена от стюарда. — Когато един мъж е готов да направи всичко за теб, включително и да се ожени, но ти не си сигурна, че го обичаш, би следвало да спазваш определена дистанция между себе си и него.“

Болката от горчивия ѝ опит със Зак, от която така и не бе успяла да се освободи, макар да се опитваше с всички сили, я бе научила ако не на друго, поне на това. Естествено, проблемът бе там, че колкото по-успешно спазваше тази съдбоносна дистанция, толкова повече Бен напираше да я унищожи. Ако преднамерено се бе старала да улови Бен Уинтроп, този улов на уловите, в мрежите си, не би смогнала да планира ходовете си по-хитро, но все пак не бе уверена, че го обича.

Дали защото Саша го бе кръстила „Господин Великолепни“? Прякорът дразнеше Джиджи, но нещо дълбока в душата ѝ подличко се съгласяваше със светските възгледи на приятелката ѝ — по това време напълно нелогично, но решително преразгледани по отношение на един-единствен човек — Вито, — според които никой мъж, колкото и добър да изглежда, не е цвете за мирисане.

По дяволите, та Бен наистина бе великолепен! Интелигентен, учудващо чувствителен към удоволствията и красотата и толкова приятен наглед. Би изглеждал прекрасно дори и беден, но човек някак не можеше да си го представи отделен от витаещата около него атмосфера на богатство. Дявол да го вземе, какво ставаше с нея, та усещаше потребност да го защитава от невидимата Саша и дори да изпитва протиестествено удоволствие от опитите си да му намери кусури?

И все пак какво да каже за навика му да урежда, да планира преживяванията си? Струваше ѝ се, че бе започнало още когато се любиха за пръв път, когато бе пожелал да я целуне и едновременно с това да съзерцава Канале Гранде. Напълно безобидно и поетично хрумване, разбира се, къде по-необмислено от обичите на Нарди, дето „все едно щял да ги купи“ и ги бе извадил от джоба си в „Чиприяни“.

Очевидно не бе взел сериозно възраженията ѝ срещу този подарък. Щом Беи Уинтроп бе решил така, тя щеше да ги има, за Бога. Нищо че го бе накарала да ги задържи у себе си и само няколко пъти бе приела да си ги сложи.

Нима бе станала... по някакъв начин... част от... „художествена комбинация“, която той бе направил за себе си? Която щеше да си присвои, защото се вписваше във въображението му? Или бе абсурдно несправедлива към него, обърквайки проявите му на искрена любов с желанието му да се налага? Може пък да не знаеше как другояче да изрази любовта си. „Дяволите да я вземат Саша, нейна е вината, че седя тук и си задавам подобни въпроси! Та Беи има всичко, което бих могла да поискам от един любовник. — И все пак... все пак... нали все той избира времето и мястото?“

На другия ден след обяд Джиджи за пръв път щеше да посети главната квартира на „Корабите Уинтроп“ като представител на „Фрост-Рорк-Бърнхайм“. Ето защо се облече много внимателно в най-внушителните си парцали. Беше си купила нов костюм от последната есенна колекция на Карл Лагерфелд за „Шанел“, модната къща, в която напоследък бе постъпил и бе получил пълна свобода на действие, за да съживи старата ѝ, някогашна слава, помръкнала след смъртта на госпожица Шанел. Костюмът бе от кремав туид с жакет и замятаща се пола, обточени с бежово-черен пепит. Момичето го облече с черна копринена блуза с огромна, падаща яка и с колан от тежка златна верига, препасан ниско на ханша. Огледа се в огледалото и усети, че напереният, свободен силует, характерен за 20-те години, отлично се съчетава с подстригания ѝ на стълбичка бретон, с дългата до средата на шията коса и с черните ѝ, гъсти и извити мигли. „Мадмоазел Шанел не би се срамувала от мен“ — реши Джиджи, докато излизаше от къщи и се опитваше да наподоби прегърбената походка на съвременните момичета, макар собственият ѝ забързан и танцуващ вървеж да не се поддаваше на модата.

В преобразувания склад Бен най-напред я запозна с Ерик Хансен, шестдесет и три годишен човек, оглавяващ ръководния екип, водеща фигура в цялата операция.

Хансен бе дошъл от „Ройъл вайкинг лайн“ и бе един от тримата асове-администратори в екскурзионното корабоплаване. Бе приел предложението единствено защото му предстоеше пенсиониране, а все

още кипеше от енергия и не искаше да се раздели с този бизнес, в който бе истински цар. Компанията „Корабите Уинтроп“ го бе осигурила финансово до края на живота му и бе сключила с него договор за десет години. Бе среден на ръст, с желязно телосложение, твърда като тел бяла грива и желязна хватка. Джиджи чак се изненада, когато той я дари с бърза, топла усмивка — неочаквано се бе превърнал в един желязен дядо.

— Този човек — каза й Бен, докато пиеха кафе в кабинета на Хансен — съвсем точно знаеше кои водещи фигури да откънем и списъкът му вече е запълнен.

— Така ли се прави? — полюбопитства Джиджи. — С кражба?

— Това е единственият начин — обясни Хансен. — Асовете се броят на пръсти и всички собственици на екскурзионни кораби непрекъснато се състезават за тях. Господин Уинтроп ме улесни, като ми даде пълна свобода: на действие относно заплащането им. Освен всичко друго ние предвиждаме най-хубавите офиси и помещения за екипажа — така ще примамам най-ценните кадри от останалите компании. Та нали животът им минава на борда!

— Всички назначени от нас административни директори доведоха със себе си своята свита — добави Бен. — Предният и средният ешелон вече са готови. Настанихме ги до един в тази сграда. Хотелиерският управител Юстас Джоунс работи на горния етаж. Той произхожда от прочуто британско семейство, търговци на чай с флот от клипери. Пер Дал — капитанът — е норвежец.

— Но защо са ви още отсега? — попита Джиджи. — Първото пробно пътуване на „Изумрудът“ ще се състои чак след година.

— Налага се да се консултираме с тях за всяко нещо — отговори Хансен. — Усложненията нямат край. Например главният инженер Арнсин Олсен е най-важният, що се отнася до проектирането на всички навигационни, комуникационни, електрически и отделителни системи. Той докладва на капитан Дал, който пък добавя своите познания и опит. Андре Сен Юбер, *chef de cuisine*, ходи по петите на Антонио Замбони, проектанта на ресторанта, за да се увери, че последният няма да инсталира миялните машини на мястото на печките. Макар Сен Юбер да се отчита пред Джоунс, хотелиерският управител, от друга страна, той е длъжен да взема решения заедно с

главния си шеф Пол Вюйяр, както и с главния метрдотел Джани Фенди.

— Фенди? Сен Юбер? Няма ли американци? — учуди се Джиджи.

— Американците определено са неподходящи за елегантната атмосфера на ресторанта. — Хансен я — дари с желязната си усмивка. — Екскурзионните корабни компании от цял свят се обръщат към Италия за превъзходен обслужващ персонал — келнери, метрдотели, та дори за помощник-келнери. Италианците просто са най-добри. Португалците също ги бива, французите често са големи сноби и стават само за готвачи, а на испанците им липсват традиции. Стюардите и камериерките ще бъдат скандинавци, офицерите й капитанът — норвежци, датчани или англичани, а за болничен персонал ще поканим шведи. Казиното, както навред по света, ще се управлява от една австрийска компания, а собственикът на салона за красота е англичанин, притежател на концесии от всички кораби.

— Но „Изумрудът“ няма ли да плава под американски флаг?

— Не, под интернационален — обясни Бен. — Така получаваме правото да назначаваме, когото поискаме.

— Никакви американци ли няма да наемете? — настоя тя.

— Разбира се, че ще наемем — за оркестъра, за увеселителния състав и за треньори по гимнастика. Смятам да поканя гърци за *corps de gigolo*. Те са чаровни, възторжени и издръжливи. — Бен й смигна, като забеляза оскърбеното й изражение.

Хансен се изкашля, не обърна внимание на прекъсването и отново подхвана мисълта си за кухните:

— Виждате ли, госпожице Орсини, главният инженер Арсин Олсен трябва тясно да си сътрудничи с главния готвач. Разглезените пътници са свикнали с любимите си яденета, а наскре Южния Тих океан няма супермаркети. Използването на всеки инч от корабната площ е обект на бурни дискусии.

— Все едно че сте в ООН — забеляза Джиджи. — Кой е шефът?

— Собственикът господин Уинтроп и аз се отчитам пред него. След като плаща сметките, той трябва да взема окончателните решения. Естествено, би било по-лесно, ако можеше да се освободи за една година от останалите си ангажменти и да се премести във Венеция, но след като не е в състояние, ние пренесохме Порта

Маржера при него. Щом веднъж завършим проектите и набавим всичко необходимо, ще обзаведем кораба в сухия док.

— Струва ми се, госпожица Орсини всеки миг ще припадне, ако не види поне част от чертежите — рече Бен и стана. — Познавам по очите й.

— Няма да припадна, а ще се разпиця — прошепна му Джиджи, когато той я хвана под ръка и я изведе от кабинета на Хансен. Прекосиха първия етаж, предназначен за офиси и счетоводство, качиха се с неотдавна монтирания асансьор до втория, който представляваше едно огромно помещение, претъпкано със стотина чертожници, втренчени в компютрите си.

Арсин Олсен ги разведе навсякъде. Джиджи огледа непонятните компютърни чертежи на междупалубните пространства, в които щяха да бъдат разположени всички тръби, електрическата инсталация и телефонните връзки на кораба.

— Не допусках, че ще е толкова сложно — каза тя на Бен, използвайки един момент, когато Олсен се бе извърнал с гръб към тях.

— Нито пък аз — отвърна той. — А засега още нищо не сме видели — дори кабините на стюардесите. Всички тия работи, дето ги виждаш тук, ще се намират под водата.

— Не можем ли да...

— Ще ги обидим. Олсен много се гордее с това — отговори Бен на премълчания й въпрос. — Ти забърка тази каша, имай търпение. — Той нехайно я прегърна през кръста, като междувременно успя да я ощипе силно по дупето.

— Престани! — тихо го скастри тя, доловила заинтригуваните погледи на бригадата от чертожници, които дискретно се наслаждаваха на необикновеното посещение.

Той отново яко я ощипа.

— Търговските центрове не кръстосват океаните с отбрани пасажери на борда. За проектирането на един кораб са нужни поне петдесет хиляди компютърни схеми, и то само за улеснение на инженерите и проектантите, та да намерят най-сполучливите решения, защото компютрите ни най-малко не спестяват чертането на ръка. Така че ти заслужаваш нещо далеч по-лошо от някое и друго ощипване.

— Госпожице Орсини, искате ли да видите *Sizione Maestral* — попита Олсен.

— Зависи — отвърна Джиджи с любопитство. Словосъчетанието ѝ прозвуча особено — наподобяваше нещо като система от канали за отходни води.

— Става дума за цялостния чертеж на кораба, за надлъжното му сечение — палуба по палуба.

— Моля! Водете!

С друг асансьор се качиха на третия етаж, съпровождани от Хансен и Олсен. Там работеха още повече чертожници на още по-голям брой компютри. Влязоха в някакъв просторен кабинет, разположен в дъното на залата.

Представиха Джиджи на капитан Дал, на Юстас Джоунс и на Ренцо Монтегардини, архитекта, отговарящ за цялостното вътрешно оформление на търговския кораб, което да го превърне в най-изискания екскурзионен плавателен съд, кръстосвал някога морета и океани.

Тя веднага усети, че Монтегардини бе най-важният в цялото това предприятие, с изключение на Бен, който чисто и просто подписваше чековете. Дори Хансен се подчиняваше на този висок, мършав човек над петдесетте. Бе облечен елегантно като Вито Орсини и излъчваше непосредствено обаяние. Когато се наведе да ѝ целуне ръка, тя се почувства като удостоена с благородническа титла.

— Значи най-сетне се запознах с младата дама, чието вдъхновение ме принуди да напусна скъпата си Генуа, ненагледното си ателие, учениците си и останалите си клиенти.

— Карате ме да се чувствам виновна — рече Джиджи.

— Не ме съжалявайте, мила, прекрасна госпожице. Аз съм фанатичен поклонник на Ню Йорк. Обожавам го, съпругата ми го обожава, дори котката на съпругата ми го обича. А това ново предизвикателство е наистина примамливо. Преди винаги съм поемал корабите още от първата груба скица. Тук пред мен изникнаха направо омагьосващи проблеми, но тъй като силуеът и на трите е великолепен, ще се справим с всички неуредици.

— Значи ви харесват?

— Възхитителни са. Съмнявам се, че бих измислил по-добри, а никой в Италия не ме смята за скромен човек с изключение, разбира се, на съпругата ми, която ме познава като петте си пръста. Така или

иначе, цялата работа тепърва предстои. Започнах с комина... но вие всъщност сте наясно с всичко...

— Не съм! — възкликна Джиджи, но си спомни за добрите обноси. — С изключение на кухните и на резервоарите за гориво и за вода.

— Ох, тия инженери! Винаги започват с практичната част. Професионално заболяване, дори мания. Но им прощаваме, тъй като един кораб все пак трябва да плава. Виждате ли, госпожице Орсини, коминът е от първостепенно значение. Той определя силуета на съда, лицето му, стила и романтиката, подобно кройката на вашия костюм, дело на Лагерфелд, приятеля на жена ми. — Монтегардини се обърна към някаква покрита рисунка на стената, заметната е платно.

— Кротувай, сърце! — прошепна Джиджи в ухото на Бен.

— Заради комина ли?

— Заради Ренцо, глупако. Каза, че бил женен, нали?

— Бен здраво обхвана дупето ѝ и задържа ръката си там, докато Монтегардини сваляше платното от рисунката. Сърцето на Джиджи затупка учестено от вълнение и радост при вида му. Тя се извърна към архитекта с отчаян жест:

— Просто не зная какво да кажа.

— Вече го казахте — усмихна се той. — Мълчахте четири минути — значи съм успял.

— Надминали сте всичките ми очаквания.

— Джиджи — нетърпеливо се обади Бен, — разбрах, че го харесваш, но още не си видяла *Sizione Maestra*. — Той вдигна куп шумолящи листа, прихванати с металически кламер. — Докато не се запознаеш с това тук, няма да получиш представа...

— Есо, Бенито, имам усещането, че госпожица Орсини достатъчно се е нагледала на рисунки — обади се Ренцо Монтегардини. — Сякаш е болна от прословутото хелиокопийно изтощение. Защо не ѝ покажеш образцовите кабинни, напълно обзаведения макет на ресторанта и покоите на собственика. А после ще слезете долу, стига госпожицата все още да има желание да разглежда чертежите днес.

— Не е хелиокопийно изтощение, а блаженство — обади се Джиджи. — Но сте прав, не ми се ще да развалям впечатлението си от рисунката заради карантите на този божествен кораб.

— Както кажеш. — Бен неохотно остави книгата. — Ще дойдеш ли с нас, Ренцо?

— Че как иначе? Трябва да си изясня дали *la bella signorina* ще ги одобри.

— Днес ти направи още едно завоевание — прошепна ѝ Уинтроп, докато вървяха към асансьора, следвани от свитата мъже.

— Защо той ти говори на малко име, а останалите не?

— Нарича всички, както намери за добре. Той е архитектът, художникът, а ние сме просто търтеи.

— Горкият ми, миличък търтей, да знаеш колко ми е жал за теб. Но в края на краищата върху кораба е изписано твоето име.

— Е, Ренцо ми позволи поне това — съгласи се Бен, докато стояха в дъното на асансьора, претъпкан от Монтегардини, Олсен, Хансен, Дал, Джоунс, Сен Юбер и Замбони, които нямаха намерение да пропуснат нищо от реакцията на Джиджи при огледа на образцовите помещения. Бен бе пъхнал ръката си между двете полукълба на нейното дупе и без никой да го забележи движеше средния си пръст в настойчив ритъм. От целта го отделяха единствено здраво стегнатите мускули на момичето и туидът на господин Лагерфелд.

— Няма да сляза, ако не престанеш. — Тя говореше тихо, за да не чуят околните, затънали в делови спор. — Те са безкрайно любезни и ще се дръпнат да ми сторят път. Така че ще си останем залостени тук до другата седмица.

Бен дръпна ръката си, когато асансьорът спря на следващия етаж. Докато се изнизваха, последвани от шестимата мъже, Джиджи се огледа и набързо обхвана с очи няколко помещения образци. Нужен бе поне час, докато ги проучат подробно.

— Разкажи ми за покоите на собственика. Не знаех за тях.

— Ще има на всеки кораб — два пъти по-големи от останалите апартаменти.

— И всичките все за теб ли, търтейчето ми?

— Само ако съм на борда. Иначе ще ги дават на най-важните клечки.

— Много те моля, нека разгледаме първо тях! Само двамата?

— Но...

— Нали ти подписваш чековете?

— Господа — рече Бен, аз ще покажа на госпожица Орсини покоите на собственика. Връщаме се след минутка.

Образцовите помещения бяха направени според точните мерки на кораба, така че стените им не достигаха високия таван на халето. Двата влязоха вътре и вратата хлопна подире им, но в същото време отвън се чуваха гласовете на мъжете, които кръжаха наоколо и търсеха несъвършенства.

— Най-последно сами — въздъхна тя, завъртя се и изрита обувките си.

— Хайде, миличко, престани. Нали е невероятно! Огледай се, за Бога, виждала ли си някога подобно нещо? И това е само спалнята. Ами дневната, кухнята, трапезарията, откритата тераса, баните и килерите за дрехи? Всичко е завършено, с изключение на дреболиите, които дизайнерите все още издирват из Европа.

Джиджи се изкатери в средата на огромното легло, покрито с ватирана кувертюра от бежова коприна, и се плъосна в цял ръст.

— Страхотен дюшек. Първо ела тук и ме целуни. Налага ми се да полежа малко, зашеметена съм.

Бен нетърпеливо вдигна рамене, седна до нея, наведе се и я целуна.

— О, по-хубаво — прошепна тя. — Ти умееш да го правиш много по-хубаво. Опитай се да ме съживиш, чувствам се съсипана.

Той се засмя, легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Обезсоляващата система ли те довърши или Ренцо?

Тя се надигна и свлече жакета си.

— Мисля, че е от пътуването в асансьора — прошепна Джиджи. С единствено бързо движение откопча заметнатата си пола и я хвърли върху жакета. — Ами ако си ме насинил от щипане? Най-добре да установя размера на натъртванията. — Докато говореше, скорострелно смъкна чорапогащника си.

— Какво, по дяволите, ти става! — изсъска Бен. — Точно зад тази стена стоят всички мъже. Могат да те чуят.

— Няма, стига да говоря тихо. — Наведе се над него и разтвори ципа на панталоните му. — Няма, стига ти да не вдигаш врява.

— Престани!

Джиджи го яхна преди той да се усети, и се взря в очите му.

— Помниш ли онази песничка: „Представи си само.“ Мисля, че беше така: „Представи си само колко те обичам, представи си само колко ме обичаш.“ Или нещо подобно. Представи си само — затананика тихичко момичето, — че сме самички, скъпи, представи си само, че много ме искаш...

— Да не си се смахнала!

— Да... О, да, Бен, ветровете на откритото море проникнаха в мен. Започвам да вярвам, че тази стена стига до тавана и никой не може да ни чуе. — Джиджи пусна една порочна, безмилостна усмивка, пъхна топлите си пръсти в шортите му и с две ръце измъкна пениса му.

— Недей!

— Шшт, ще те чуят — тихичко го смъмри тя, докато сръчно опипваше провисналия му, отпуснат член. Всяко нейно поглаждане достигаше нежната главичка, задържаше се там за миг и после с въртеливо движение се спускаше по почти незабавно набъбващия член надолу до самата му основа. Не си губеше времето — искаше го по-голям от всякога, и то бързо. Веднага, незабавно, тук и сега.

Щом го усети наедриял и пулсиращ, щом разбра, че мъжът вече не се владее, няма да я отблъсне и да си затвори ципа, Джиджи наведе прекрасната си главица, пое с уста пухкавото, кадифено връхче на пениса и го засмука със сочните си устни. В същото време се вслушваше как Бен диша учестено и накъсано. Щом по стегнатите му мускули и промененото му дихание позна, че неговият оргазъм приближава, пусна члена му, плъзна се нагоре и пое дълбоко горещата плът между краката си, защото бе готова за това още преди вратата на покоите да се бе затворила.

Погледна лицето му. Той здраво стискаше клепачи, изпаднал в екстаз.

— От теб зависи — прошепна тя, докато неумолимо се движеше нагоре-надолу. — От теб зависи колко шум ще вдигнеш.

Не откъсваше очи от него — удоволствието се разливаше по чертите му и се засилваше с всяка изминала секунда. Скърцайки със зъби, той сграбчи дупето ѝ с две ръце така, че несмущаван да се издига навътре в нея, но тя успя отново да заеме удобна позиция, та внимателно да го наблюдава. Устните му се свиха от усилие да не извика и Джиджи удвои неистовите си движения, а Бен направо подивя, неподвластен на волята си, насочен към неудържимата

кулминация. Прехапа долната си устна толкова безмилостно, че тя се уплаши да не потече кръв. Едва тогава покри устата му със своята, за да приглуши ниските му, варварски стонове по време на огромния, див изблик на облекчение. Като го усети да се изпразва в нея, Джиджи се остави на изключителното удоволствие, което бе потискала, откак го взе в уста. Но свърши безщумно и той не забеляза нищо, потънал в усилия да сподави стоновите на собствената си безумна наслада. Щом се посъвзе, тя се изтърколи на гръб и невинно се взря в тавана на халето.

Бен с усилие отвори очи.

— Защо? — хрипкаво запита той.

— Защо ли? Реших, че точно това искаш... в асансьора... с ръка на дупето ми... и пръстът ти...

— Ти просто... си луда.

— Навярно сигналните ми системи са се повредили. Но само си помисли, сега вече знаеш как да свършваш, без да опищяваш орталъка. Ще ти бъде от полза някой ден.

— Кучка!

— Точно така! И да не забравиш!

— Боже, колко те обичам!

— О, Бен, благодаря! Ах, скъпи, няма ми чорапогащника.

— Майната му. Облечи се, за Бога. О, по дяволите, кувертюрата!

— Няма да напусна тази стая по-малко спретната, отколкото влязох. Какво ще кажат хората?

Джиджи намери дрехите си една по една точно където ги бе оставила и бързо се облече. Отиде до тоалетката срещу леглото, погледна се в огледалото и неодобрително поклати глава.

— Сега пък какво има? — жалостиво запита Бен, докато четкаше и приглаждаше кувертюрата.

— Да си отгоре, си има своите преимущества... Косата ми е в ред. Но несъмнено имам вид на току-що начукана.

— О, хайде, стига! Вече си отмъсти. Те дори няма да забележат разликата.

— Ренцо ще види, останалите също дори до един да са девствени.

— Тогава остани тук и се успокой. Вземи си душ или каквото искаш. Ще им кажа, че не се чувстваш добре, че те боли глава.

— Ама аз се чувствам направо страхотно — извести Джиджи, докато си слагаше червило. — Готова съм за останалата част от обиколката. Ще трябва да подмениш кувертюрата. Мисля, че спермата не се чисти с мокър парцал, а пък аз съм... изтекла. — Тя нахлузи обувките си и се запъти към вратата. — Идваш ли? — попита го през рамо и излезе. — Господа, обстановката в покоите на собственика ме освежи. Чувствам се като нова. Продължаваме ли?

Веднага, щом Джиджи замина за Ню Йорк, Виктория Фрост приведе в изпълнение плана си, обмислян месеци наред. Когато Арчи и Байрон поканиха Джиджи в агенцията, те ѝ бяха обещали никога да не търсят „Скрупули две“ за клиент. Момичето бе твърдо решено да не се лакоми за този дебел в техния бизнес комат, носещ около тринайсет милиона годишно с изгледи печалбата да нараства, защото знаеше, че Били и Спайдър ще се чувстват задължени да го дадат на „ФРБ“ заради нея независимо дали искат или не. Докато Арчи и Бай не приеха условието ѝ, тя бе отказала да обсъжда предложението им за работа. И двамата бяха убедили Виктория, че „Скрупули две“ е забранена зона.

„И сгрехиха“ — реши Виктория.

Първо, тук нямаше опасност от сблъсък на интереси: Джиджи не получаваше дял от печалбите на агенцията и спокойно можеше да работи над каталога. Второ, тъкмо заради нейните текстове в него той бе постигнал такъв голям успех. И, трето, Джиджи проявяваше непрофесионална придирчивост, прекалена старомодна сдържаност, която нямаше място в рекламния бизнес. Арчи и Бай не биваше да приемат това условие, но тогава тя им бе толкова необходима, че не ѝ приведоха нужните доводи срещу нейната свенливост и свръхчувствителност.

Но бе изминала почти година. Виктория реши, че е време да се намеси. Добре си бе научила урока за „Русо и Русо“, сегашната рекламна агенция на „Скрупули две“. Нямаше да каже нищо на Арчи и Бай, преди да си осигури успех. Позвъни на Спайдър Елиот и си уреди среща с него в кабинета му.

— Добре дошли при нас — посрещна я Спайдър. — Не се виждам всеки ден с шефа на Джиджи... Не че тя някога е имала такъв в буквалния смисъл на думата: една доставчица — Емили Гадъръм, вие и аз. И съпругата ми, разбира се, но тя не е идвала тук, откак се родиха двете ни момченца.

— Толкова съм слушала за близнаците — пламенно рече Виктория. — Когато двете с Джиджи обядваме насаме, по женски, тя често ми разказва за най-новите им „номера“ и дори ми показва снимките им — съвсем като предана леля. Навярно се гордеете с тях.

— Направо съм побъркан по децата, но разбрах, че било нормално. Желаете ли нещо за пиене — чай, кафе, нещо разхладително?

— Не, благодаря. Господин Елиот...

— Спайдър, моля. Всички ме наричат така.

— А моето име е Виктория.

Спайдър никога не поглеждаше жена, без машинално да я разсъблече. Когато той ръководеше „Скрупули“, и най-самоуверените клиентки не смееха да вземат важно решение за някоя рокля без неговото одобрение. Тутакси установи, че Виктория Фрост не се нуждаеше от съветите му. В двуредната си рокля манто от крепирана бежова вълна тя представляваше съвършено съчетание от експедитивност и авторитет. В тази дреха изглеждаше като делова жена, но облеклото ѝ бе до такава степен целомъдрено, че неволно създаваше впечатление за някаква скрита драма. Странно, Джиджи не бе споменавала, че е хубавица — с класическия, суров стил на балерина, който останалите мъже намираха за интересен.

След първото си впечатление от Спайдър Виктория съжали, че не би могла да се наслади на някой от тайните си следобеди с него. Всичките ѝ познания за обноските, кодовия език и излъчванията на мъжете тутакси ѝ дадоха да разбере, че той никога не ще се отзове на нейните сексуални повици. Бе хлътнал до уши. Повече от всеки друг.

Спайдър, дойдох да поговорим за рекламата на „Скрупули две“ — заяви тя с онази убеденост, която незабавно завладяваше вниманието на слушателя също както още първите ноти, изсвирени от някой велик пианист, успокояват публиката и я принуждават да се заслуша. — През последните четири месеца напрегнато следя кампанията ви и съм уверена, че „Русо и Русо“ просто не вършат

работата така добре, както бихме могли да я вършим ние във „Фрост-Рорк-Бърнхайм“.

— Така ли? — „Не си губи времето с уводи“ — помисли Спайдър.

— Така е. Не са идеалният ви маркетингов партньор. Бих се обзаложила, на каквото поискате, че екипът им е мъжки.

— Права сте, но момчетата са будни, много будни. Рисуват страхотно. Харесват ми.

— При цялото ми уважение към тях, да са будни не е достатъчно. В рекламата е аксиома, че оцеляват единствено будните. Да не говорим пък за добрите рисувачи — те трябва да са подходящите рисувачи, иначе няма значение колко са добри.

— Тъхъ.

— Вие продавате единичен продукт — продължи Виктория, — каталог, от който се интересуват само жени. Единствената цел на рекламата ви е да накарате повече жени да си поръчват вашия каталог. Нито един мъж на този свят не би си направил труда да го разлисти, освен ако не е травестит, а въпреки това вие, един мъж, използвате творческите способности на двамина с мъжко мислене и мъжка физика. Прекалено много тестостерон тече в жилите на творческия колектив, Спайдър.

— Наистина ли смятате, че мъжете не могат да правят добра реклама за жени? Ами обратното? Жените могат ли да пишат за тях?

— Да, някои изключителни представителки на слабия пол. Например майка ми. Но тя е била в апогея си преди няколко десетилетия, а оттогава жените са се променили, особено онези, които пазаруват чрез вашия каталог — работещите, младите майки със служебни ангажименти. Те нямат време да обикалят магазините. Те са съвсем ново поколение, Спайдър, със съвсем нови нужди и изисквания и различни приоритети. И най-важното — с нови, различни фантазии... женски фантазии. — Тя млъкна за миг, за да се увери, че вниманието му изцяло е насочено към нея. После продължи: — Нито един мъж на този свят не е наясно какво става в съзнанието им и как се възприемат те от гледна точка на имиджа си.

— Знаем това, Виктория, иначе каталогът ни нямаше да се продава толкова успешно.

— О, съгласна съм, в него всичко е, както трябва, но вие използвате рекламен текст въз основа на създаденото от Джиджи. Имам пълното му течение. Там текстът не се е променил, откак тя е напуснала. Просто сте поразместили нейните думи и сте ги приложили към новите си стоки.

— Съвършено вярно. — От няколко месеца Спайдър имаше същите тревоги. Мразеше да разчита на повторенията, но никой не бе в състояние да пише за „Скрупули“ като Джиджи.

— Но рекламите във вашите броеве са се променили — решително продължи Виктория. — Според мен им липсва нещо. Те са най-доброто, което „Русо и Русо“ могат да предложат, но няма да стават по-добри — трябва им нова насока. Имате нужда и от сериозно планиране за медиите. Не участвате в множество от най-четените от купувачите ви списания, би следвало да рекламирате в избрани телевизионни шоупрограми. Като се имат предвид големите ви продажби, не отделяте достатъчно пари за реклама.

— Какво предлагате вие?

— Да ни станете клиенти.

— Малко съм объркан. Джиджи ли ще се занимава с творческата ни работа?

— Естествено, иначе не бих посмяла да дойда при вас. Тя за кратко време стана най-добрият ни редактор, като изключим Арчи, разбира се. Тя е жена и най-подробно е запозната с вашия продукт. Макар да имаме и други жени с огромен талант, изборът ни очевидно ще падне на нея. Първо ще включим всички творчески ресурси на агенцията, ще разгледаме идеите на всички екипи — били те мъжки, женски или смесени: това е очарователно наречението „групов секс“, — но съм сигурна, че Джиджи ще се представи най-добре.

Спайдър заобиколи бюрото си и седна на писалището със скръстени ръце, загледан във Виктория.

— Тя знае ли за това? — строго попита той.

— Не. Прие да работи във „ФРБ“ при условие че не ви привличаме за клиенти. Но то бе много отдавна. Сега тя е истински професионалист. Никой не би се усъмнил, че здраво стои на крака без ничия помощ. Ето защо поех отговорността да се обърна към вас с тази настоятелна молба.

— А ще се смути ли, ако отхвърлим предложените от вас идеи и останем при „Русо и Русо“?

— Ха! Джиджи да се смути? Бих искала да я видя объркана, Спайдър. Няма да го приеме като лична обида. Тя е голям професионалист.

— Убедена ли сте? Онази Джиджи, която аз познавах, колкото и да бе делова... бе и много емоционална.

— Сигурна съм, че все още е такава. Но работата в агенцията бързо те научава да оставяш чувствата си у дома.

— Ами... вижте какво, говорите много разумно, Виктория. Харесвам начина ви на мислене. А най-вече липсва ми умът на Джиджи, на който съм се опирал преди. Имаме нужда от нов текст за самия каталог, не само за рекламните. Ще можем ли да я помолим и за това?

— То върви съвместно с маркетинговото ни сътрудничество, Спайдър.

— Виктория, ще бъда откровен... Бих направил всичко да спечеля Джиджи за „Скрупули две“. Не се чувствам добре с „Русо и Русо“. Нямам нужда от „групов секс“, нито от нечие друго сътрудничество. Зная, че вашите художници са страхотни, особено Бърнхайм. Обещайте ми екип, съставен от Джиджи и Бърнхайм, и ще ви дам поръчката.

— Бързо вземате решения. — Виктория се усмихна спокойно, добре прикривайки изненадата и ликуването си.

— Само когато на офертата не може да се устои — отговори Спайдър и ѝ подаде ръка.

Виктория излезе от „Скрупули две“ и докато слизаше с асансьора, усети, че колкото по-надолу се спуска, толкова повече се надига радостта у нея. Джиджи щеше да пикае газ... но какво да се прави... работата си е работа и не би следвало да се изпуска сделка за тринайсет милиона — а скоро и за още повече — заради нечии лични съображения. Господи, чувстваше се в страхотна форма — с един куршум бе убила два заека — Джиджи и „Скрупули две“. Само ако Спайдър не бе толкова хлътнал по оная своя съпруга, зайците щяха да станат три. Но човек не може да има всичко.

„Да имаше с кого да поговоря!“ — рече си Били, докато правеше обиколки на басейна съвсем сама, като се изключат шестимата градинари, обработващи единадесетте акра парк. Бе обещала на Спайдър да не плува сама, но в случай че получеше схващане, някой от тях все щеше да чуе виковете ѝ за помощ.

Джиджи бе в Ню Йорк. Саша бе заминала с Вито за няколко дни в Санта Барбара — двамата не можеха да предприемат истинско сватбено пътешествие, преди да приключи работата над „Дълъг уикенд“. Доли Мун, най-добрата ѝ приятелка в Лос Анджелис, бе на снимки в Мейн — играеше в някаква бракораководна комедия с Алън Алда. А Джесика Троп Страус, нейната най-отдавнашна приятелка от времето преди брака ѝ с Елис Айкхорн, бе отишла в Европа със съпруга си, след като петте им деца отново бяха тръгнали на училище. Били нямаше никакво желание да си приказва с някоя от шестте сестри на съпруга си. Всички обичани от нея хора я бяха изоставили.

Близнаците току-що бяха потънали в дългата си следобедна дрямка, а Спайдър бе зает със „Скрупули две“. Мразеше плуването, но се нуждаеше от упражнения, инак нямаше да се напъха в многобройните си дрехи, не че имаше къде да отиде с тях. Отвратително глупавите, дребни, незначителни проблеми на горкото богато момиче...

Възмутена от себе си и от мислите си, тя рязко изскочи от басейна, грубо се разтърка с кърпата, навлече хавлиения си халат, нахлузи маратонките и забързано се запъти към оградената си градина — нейно лично убежище по всяко време на годината. Щом щеше да седи сама, по-добре тук, в това място, което си бе отредила специално за усамотяване. Апатично огледа възхитителните цветове на ранната есен, изпълващи градината, проектирана за нея от Ръсел Пейдж във всички оттенъци на бялото.

Били реши, че есента е най-скапаният годишен сезон дори тук, където цареше красота и покой. Красотата и покоят бяха необходими неща, но не по това време, когато нейната кръв от Източното крайбрежие кипваше. Наесен се излагаха новите експозиции на галериите, започваха забавите, хората се връщаха от ваканция, вместо да заминават, театрите откриваха сезона, жените обновяваха гардероба си... Да върви по дяволите Калифорния — тук настъпваше времето на

горските пожари, а под горещото слънце нямаше нищо ново, освен все същата красота и покой.

„Имам нужда да променя нещо“ — осъзна Били, седнала на старата пейка под глициновия храст с пожълтели листа и отдавна прецъфтели цветове. Повече от десет месеца изцяло се бе отдала на майчинските грижи. Хал и Макс се бяха превърнали в център на живота ѝ. Докато беше бременна, реши да не се възползва от правото си на пълен или частичен отпуск по майчинство, нито пък да се връща на работа. Избра да остане у дома и да изясни какво точно иска, след като, за разлика от повечето жени имаше достатъчно пари.

Не бе намерила отговора, ако се съди по противното самосъжаление, в което бе изпаднала от седмици, без да признава пред никого, дори пред себе си. И да искаше да си седи у дома с близнаците, пак щеше да изпита неудовлетвореност, защото двамата бяха прекадено заети един с друг и с новооткрития свят. Тяхната заетост се изразяваше в издирване и разрушаване на всичко, изпречило се на пътя им, сякаш бяха миниатюрни войничета, изпратени да осъществяват политика на опустошение с огън и меч. Нуждаеха се от нея много по-малко отпреди и почти не ѝ обръщаха внимание.

Били уверяваше сама себе си, че без съмнение бе признак на изключителна интелигентност, дето двамата чупеха всяко нещо, за да открият какво представлява то — последният им обект бе казанчето в тоалетната, — но от това съсипията за нея не придобиваше същото очарование, каквото носеше на тях. След като проходиха и от самото начало съвсем ясно си пролича бъдещето им на олимпийски спринтьори, дори бавачката Елизабет поиска подкрепление и към детската бе прикрепена една бързоходна помощничка.

Естествено, би могла да се върне в „Скрупули две“ на старата си работа, но през последната година Спайдър бе разширил дейността си и бе обхванал и нейната. „Не се самозалъгвай, той пое командването — рече си тя. — Да му се не види, така е. И то изцяло.“ Били не го винеше... възможностите му винаги бяха надхвърляли задълженията му, но нямаше как да отиде и да се захване със старите си дела, защото той несъзнателно бе погълнал и нейната работа. Би се смаял, ако тя му кажеше колко рядко отделяше време да обсъди каталога с нея — предпочиташе да го забравя, щом излезете от кантората, съвсем като типичен бизнесмен, който се връща вкъщи при своята мила женичка.

— Как мина денят, Спайдър, скъпи?

— О, както винаги, любима, подробности, подробности... Кажете ми какво правиха децата, научиха ли нещо ново?

Не питаше единствено: „Какво има за вечеря?“, но навярно това бе само въпрос на време.

Трябваше да го предвиди. Още от първия ден, когато се запознаха преди десет години, докато той обхождаше „Скрупули“ и уточняваше до последната подробност какво бе сбъркала в управлението и украсата на скъпоценния ѝ магазин, Елиот бе станал човекът с готовите отговори. Бе я изнудил да даде на него и на Валънтайн пълна свобода на действие и бутикът постигна небивал успех.

След време я бе убедил да отстъпи името „Скрупули“ на каталога, макар тя яростно да се бе съпротивлявала на хрумването на Джиджи и Саша. Бе се оказал прав, както винаги. Чудеше се дали някога е предприемала нещо, за което да не я бе убеждавал Спайдър. Чак дотолкова ли бе взел надмощие за последните десет години? „Да, по дяволите, да“ — рече си Били, скочи от пейката и закрачи напред-назад из градината. Бе се оставила този мъж да я води за носа, сякаш тя самата нямаше мозък в главата си, сякаш бе просто богата жена, за която той бе сигурен, че ще послуша съвета му, очарована от обаянието и от приказките му, и ще последва неговия пример. Тя — Вилхелмина Хънънуел Уинтроп Айкхорн Орсини Елиот се бе превърнала в богата, глуповата, зависима кукличка.

Е, какво пък! Бе ѝ хрумнало нещо, и то много умно. Били излетя от градината. Дори не си даде труд да заключи вратата зад себе си и часове наред броди по гористите полянки и градини на своите единадесет акра, разсъждавайки твърдо и непоколебимо, както никога досега.

15.

— Ще излизаме ли тази вечер? — Спайдър се закова на прага на дневната и я погледна объркано.

— Не, мили, защо?

Били се бе извърнала към него така нетърпеливо, сякаш бе закъснял за предварително уговорена вечеря с приятели.

— Облечена си официално и сякаш изгаряш от желание да излезеш.

— Така ли? — Били бе съвсем наясно защо мъжът ѝ се бе учудил толкова. Днес следобед, след дълго обмисляне на новата си идея, се бе почувствала прекалено радостна, та да нахлузи пак удобните си, привични домашни дрехи, с които бе свикнала през последните месеци. Оставаше с тях дори и по време на питието преди вечеря, докато двамата със Спайдър си играеха с децата. Обикновено си слагаше чисти дънки и нова риза само когато Хал и Макс съвсем я изпоцапваха.

Два часа преди завръщането му Били бе преровила огромния си дрешник, застлан с килим в цвят слонова кост и тапициран с бледолилава коприна, в търсене на дрехи, подходящи за възторженото ѝ състояние, които обаче не изискваха да си обува чорапогащник и обувки — щеше да изглежда смешно за вечер вкъщи. Възможно ли бе жена, появила се за пръв път в списъка на най-добре облечените още на двайсет и три, да няма какво да си сложи за вечеря у дома със съпруга си? Това ли бе резултатът от майчинството?

Най-сетне в чекмеджето, където лежаха спортните ѝ дрехи, намери подходящото: тесни панталони и ослепителна туника с дълбоко изрязано овално деколте, ушита от тежка ориенталска коприна в блестяща разцветка, колебаеща се на несигурната граница между крещящо и яркорозовото. Ансамбълът се бе превърнал в костюм, след като навремето си бе направила подходящи кадифени пантофки за него. Тогава ѝ се струваше важно, жизненоважно, към всички дрехи да има подходящи обувки.

Взе си душ, вдигна с четката за коса тежките си къдри над челото и осъзна, че дрехите ѝ изискват повече грим, руж и червило от обикновено. После видя, че липсва някаква окончателна нотка, и отиде в трезора си да избере подходящи бижута.

Толкова отдавна не си бе слагала нещо, което децата не биваше да докопват и напъхат в устата си, че почти бе забравила двете отделни, заплетени комбинации на ключалката. Тежката врата рязко се отвори и Били смаяно се взря в редовете табли от черно кадифе, внушително наредени една върху друга по полиците. О, да, тя имаше бижута, откак Елис Айкхорн бе започнал да ѝ ги купува и да я дарява с тях като император — току-що омъжена принцеса... Но бяха толкова много... бе забравила какви съкровища притежава.

Избра си огромни сапфирени обици с голяма, чудновата перла, висяща от тях, и двойния наниз от перли и сапфири, който прекрасно вървеше на деколтето ѝ.

„Всички знаят, че скъпоценните камъни трябва да се носят, защото от липсата на допир с кожата потъмняват. Или това се отнасяше само за перлите? Май дори се налагало поне два пъти годишно да плуваш с тях в солена вода. Както и да е, пак заприличах на себе си, нали?“

Огледа се от глава до пети в тройното огледало. След като навремето, на младини, се бе освободила от излишните тлъстини, всички дрехи и кройки ѝ стояха добре при нейните източени, изящни крайници. Но тази вечер дъхът ѝ направо секна от възхищение. О, изглеждаше великолепно — в оня смисъл на думата, в който я бяха прибавяли към имената си Лоренцо де Медичи и султан Сюлейман.

Стоеше пред една балконска врата, когато чу Спайдър да влиза в дневната. Нарочно остана извърната, докато не го усети зад гърба си.

— Боже мой! Сещам се какво има! — Той я хвана за раменете и я огледа от разстояние. — Можеш да си толкова красива и въодушевена само по една причина.

— Няма ли да ме целунеш? — Тя се протегна към него, но силните му ръце я задържаха на мястото ѝ.

— И да размажа червилото ти? Няма, докато не ми кажеш, че съм прав — пак си бременна!

— О, стига, Спайдър! Според теб това ли е единствената причина да изглеждам красива? — възкликна Били, дълбоко

разочарована.

— Това е най-добрата, за която се сещам, но не единствената — изненада се той от реакцията ѝ.

— Каква е другата?

— Близнаците са направили нещо ново, например открили са за какво служат салфетките, а може да си намерила друг фризьор, който ще идва у дома, или пък масажът ти е минал великолепно, или... о, не зная, по дяволите. Да не си купила на децата куче — нали бяхме говорили?

— Силата на твоето въображение ме смайва. — Били скри раздразнението си. — Искаш ли да пийнеш?

— С удоволствие. Къде са момчетата?

— Игрят си в детската с двете бавачки. Забавляват се да откъртват плочките от пода една по една. Всъщност се надявах да прекараме няколко минути насаме, като се прибереш, вместо непрекъснато да се борим с Хал и Макс да не пият от чашите ни.

— Ама, миличка, аз нямам нищо против — ако малките разбойници се докопат до чашите ни и вкусят напитката, току-виж, възненавидели алкохола за цял живот. Терапия чрез внушаване на отвращение. Защо не звънеш на Елизабет по вътрешния телефон да ги доведе? Ако не ги видя сега, след вечеря вече ще са заспали.

„Пак съм била бременна — гневеше се Били, докато звънеше, — пак бременна... Като че ли близнаците не ни стигат. Сякаш единствената причина да изглеждам великолепно е, защото утробата ми все още функционира! Това ли съм аз за Спайдър — матка на два крака, нещо като тостер, който редовно изхвърля топли бебета? Ама че снизходително копеле! За каква ме мисли! Все пак, ако трябва да бъда честна, и аз съм не по-малко виновна от него“ — мислеше Били, докато отпиваше от чашата си, а близнаците се катереха по Спайдър, сякаш той бе шведска стена, и пренебрегваха нейното познато им до болка присъствие. Цели десет месеца сляпо се бе потопила в състоянието, наречено от някои викториански писатели „боготворене на бебето“; като се прибави към тях и бременността, когато изцяло се бе концентрирала върху очарователните си възпроизводителни възможности, нищо чудно, че той бе забравил коя е всъщност. А нима това не важеше и за самата нея? Струваше ѝ се, че току-що се бе събудила от продължителна кома.

Все пак... не му ли бе изгодна подобна разсеяност? Не бе ли приел оставането ѝ вкъщи с учудваща бързина и без всякакви възражения? Но ако разсъдеше справедливо, не би ли постъпил така всеки друг мъж? Май им бе заложено в гените на тия копелета? Дори и на Спайдър Елиот!

Е, тъй да бъде. Тя щеше да взриви този типично мъжки начин на мислене. Щеше да запази новата си идея за след вечеря — бе прекадено увлечена от нея, та да се храни и да я обсъжда едновременно.

„Защо ли — разсъждаваше Били, докато двамата със Спайдър след вечеря отново се изкачваха по стълбите към дневната, — колкото и да е голяма една къща, колкото и кътчета да си подредил за разговори, все се връщаш в едно и също местенце, което неизбежно се оказва най-малкото помещение в дома?“

Щом вратата хлопна зад гърба им, тя усети ръцете му около кръста си.

— Добре, не си бременна — рече Спайдър. — Но има ли причина да не те забременея още тази нощ? Помисли само, ще си имаме три деца под двегодишна възраст. И дори четири, ако имаш късмет отново да родиш близнаци.

— Ето едно наистина привлекателно хрумване. — Според Били отговорът бе прозвучал определено отрицателно, но когато той я извърна към себе си, настойчивите му, властни ръце ѝ дадоха да разбере, че нейната ирония му бе убягнала. „Змийчето в панталоните си остава глухо за нюансите“ — осъзна тя.

— Ти си ослепителна. — Спайдър я целуна по тила.

Били се дръпна и се загледа в старинните японски вази, пълни с десетки разноцветни гербери. Тази вечер те бяха подбрани в различни оттенъци на жълтото и великолепно се съчетаваха с розовата ѝ туника. Избра си едно цвете и се залови да си играе с листенцата му. Най-после заговори:

— Спайдър, имам една идея и нямам търпение да я споделя с теб.

— Аз имам по-добра идея и нямам търпение да ти я демонстрирам. — Той взе гербера от пръстите ѝ и умишлено я целуна

по устните.

— Спайдър, говоря сериозно!

— Аз също. Сериозно съм възбуден.

Били рязко се отдръпна и намери защита зад една тежка маса.

— Седни и ме изслушай. Ти винаги си възбуден.

— Само когато те видя.

— Тогава можеш да почакаш, нали? Моля те, моля те да ми обърнеш внимание.

— Колко ще продължи? — взе да се пазари той.

— Първо да се изкажа. И искам наистина да ме изслушаш, а не да ме търпиш, докато не стане време да се нахвърлиш отгоре ми.

Спайдър й пусна една от своите усмивки, от които й се приискваше да се сгуши в скута му.

Изпълнявам волята ти, целият съм слух, стига само да стоиш далеч от мен. Аз ще седна на стол, ти остани на дивана. Ако желая, нахлузи си книжна торбичка на главата... Не се безпокой, ще гледам в краката си. И тъй, каква е твоята идея?

— Дойде ми на ум днес следобед. Размишлявах, че трябва да направя нещо със себе си, вместо просто да си седя у дома, и реших да пренаредя...

— Защо не? Една съвсем нова обстановка ще ти дойде добре.

— Обмислях преобразованията — не му обърна внимание Били — и разбрах, че се нуждая от истинска работа, а не да се пипкам с неща, от които съм напълно доволна.

— Щом искаш да работиш, защо не се върнеш на старото си място?

— Старото ми място вече не съществува, Спайдър. Постепенно ме изместиха. Не се оплаквам. В края на краищата мина година и половина, откак не работя в „Скрупули две“. Колко души си назначил оттогава да се занимават с част от моите ангажменти?

— Чакай да видя... Доди работи с Принс. Освен това взехме Фабиан, Сърийна и Трейси да закупуват аксесоарите и старинното бельо на Джиджи. Мери Ан отговаря за облеклото за бременни. Саша разшири отдела си и има вече шестима помощници вместо четирима...

— С една дума, за мен няма място.

— По дяволите, мила, нали сме собственици — можем да създадем нови работни места. Наемаме все нови и нови хора само

защото бизнесът се разраства много бързо и не успяваме да го контролираме...

— Спайдър — прекъсна го Били, — сега мога да погледна „Скрупули две“ и да си кажа: „Направихме го.“ Мога да прегледам всеки нов каталог и да си помисля със задоволство: „Ние със Спайдър работихме заедно и това е наше дело.“ Той е стабилно, перспективно постижение, в което вложих голяма част от себе си; той е мой и твой, на Джиджи и на Саша, съдържа обединените ни усилия и ще продължи да съществува. Но това не е достатъчно.

— А какво ще е достатъчно? — Спайдър се взираше в лицето ѝ с любов и любопитство.

— Искам да направя нов каталог. Мой собствен още от първата стъпка, нещо, което не съществува... което никога не е съществувало.

— И какъв ще бъде?

— За обзавеждане. Ще го нарека „Къщата на Скрупули“. Ще възложя на шепа от най-добрите дизайнери на мебели да създадат цялостна, изключителна колекция от мебели за скромните, но съвсем не ниски цени, по които „Скрупули две“ продава дрехи... И искам...

— Но какъв ще бъде пазарът? — намеси се Спайдър. — Хората, нашите купувачи, не пазаруват мебели по каталог. Те желаят да идат и да си изберат, да седнат на тях...

— Ти всъщност ходил ли си някога в мебелен магазин?

— Всъщност... Май не... В Ню Йорк подбрах някакви вехтории за мансардата си... някоя и друга палма и една пружина. В Лос Анджелис наех две обзаведени къщи, а после се преместих тук — в мебелния рай... Не, не съм.

— Имаш късмет. Опитите да намериш продавач и да се оправиш в бъркотията водят до пълно объркване. Ако не се откажеш, след часове си тръгваш изтощен и с убеждението, че си направил скъпо струваща грешка. Абонатките на „Скрупули две“ нямат време да обикалят магазините, ето защо поръчват от нашия каталог.

— Добре де. Ами ако използват вътрешни декоратори?

— Спайдър, те не вършат работа на работещите майки. Иначе жените биха си наемали специален човек за покупки.

— Щом ти твърдиш така... Декораторите по интериора са твоя втора специалност.

„Има вид на човек, който потиска желанието си да угоди на комичния ми навик да пиляя пари“ — рече си Били. — Не съзнава ли колко сериозно съм обмислила този въпрос?

— Смисълът на пазаруването по каталог — продължи тя, като внимателно наблюдаваше мъжа си — е да купуваш по възможно най-ниски цени, тъй като по същността си един каталог представлява удобен и добре подреден склад.

— Зная, Били — нетърпеливо рече Спайдър. — Това ми е работата. Все още не си отговорила на въпроса ми.

— „Къщата на Скрупули“ ще представя основното, най-главното за пет различни типа домове: традиционна градска къща, класически модерна, американска провинциална къща, френска ферма и западно ранчо. Пет прекрасни дивана, пет идеални кресла, пет маси за храна с най-разнообразно приложение и т.н. — вече си представяш, нали? Всички те могат да се закупуват наведнъж или поотделно според основния ни принцип да си подхождат, благодарение на който колекциите на Принс имат такъв шумен успех. — Били вдигна очи към Спайдър в очакване на някакъв отклик, но той изглеждаше объркан като преди. — Спайдър, обърни внимание! Нашата купувачка ще може да обзаведе дома си сама без ничия помощ. Тя ще се сдобие с най-основното по цени на едро.

— А с какво ще бъдат тапицирани мебелите?

— С едноцветен муселин. Освен това ще има богат избор на калъфи.

— *Калъфи ли?* За Бога, Били, ами че това ще бъде пълна катастрофа! Колко вида разцветки ще ти трябват, та да задоволиш клиентките си?

— Смятам, че като начало шест ще са достатъчни. Неутрални, перящи се, стегнати тъкани — док, памучен плат на бели и сини или бели и черни ивици, три основни, подхождащи си разцветки върху много здрави платове и един на цветя. Купувачките ще могат да се снабдяват и с пълен комплект от калъфи. Ако се наложи, ще добавям нови. — Били говореше с гордост. Идеята за калъфите бе най-удивителната и новаторска в цялото предложение — те бяха съвсем евтини за произвеждане, практични за употреба и лесни за съчетаване.

— Виж какво, нека засега оставим калъфите настрана — рече Спайдър, като се опитваше да се освободи от видението как Били

затъва в стотици метри непотребни тъкани. Както вървеше, скоро щеше да открие магазин за продажба на изостанали топчета нежелан от никого плат.

— Какви ще са цените според теб?

— Като има предвид обзавеждането за прислугата тук, най-ниската цена на едро за един сносен диван за трима души ще излезе около шестстотин; една хубава, солидна маса за осем души ще струва някъде около четиристотин и петдесет...

— Но тук ти обзаведе преди три години, нали?

— Горедолу.

— Ох, Били, Били... оттогава цените скочиха като луди. Пък и твоят мебелен каталог е предназначен за клиентките на „Скрупули две“ — жени с вкус, представителки на средната класа със солиден доход.

— По дяволите, Спайдър, искаш да кажеш, че съм купила неудобни и некрасиви неща за своите хора ли? Смяташ, че бих приела те да живеят в мизерия, така ли? За такава ли ме вземаш?

— Не си преценила практично и си се ръководила от собствения си вкус, а не от този на обикновените хора.

— Грещиш — пламна Били. — Ръководя се от своите предпочитания. Залагам на вкуса си, но не и на своята екстравагантност.

— Бог е милостив, любима. Твоят вкус струва скъпо.

— Аз мога да си го позволя. Но не храня илюзии, че мебелите за „Къщата на Скрупули“ ще са същите като моите. Те няма да са тапицирани със сто процента пух, нито ще са ръчно изработени.

— Само не ми казвай, че ще доставят същото удоволствие.

— Спайдър, не си прав! Ти просто не искаш да ме разбереш и не ме слушаш. Ако наема най-добрите дизайнери на каквато и да било цена и им дам строги указания да проектират красиви, но прости мебели; ако строго огранича избора и продам много от тях, ще направя страхотен удар!

Съпругът ѝ стана, отиде до бюрото и взе да пише нещо. Били внимателно го наблюдаваше и усещаше как яростта ѝ расте с всяка нова чертичка на молива.

— Според моите изчисления — рече той най-накрая, — твоята напълно обзаведена дневна ще струва поне четири хиляди долара и

нещо, и то дори без лампа, на чиято светлина човек да погледне какво е купил.

— Разбира се, че помислих за килими, лампи и други аксесоари, но в отделен раздел на каталога — защити се Били. — Има страхотни предмети на такива ниски цени, че...

— А ти откъде знаеш, принцесо на креслата от по осемстотин долара?

— Абонирана съм за специализирани списания — от най-скъпите до най-евтините. Ох, защо не учих за декоратор...

— Аха! Сега разбрах откъде ти е хрумнало всичко това! Значи си искала да станеш декоратор? Никога не си ми казвала, чудя се защо. „Къщата на Скрупули“ е също толкова непрактична, както беше и „Скрупули“, когато за пръв път влязох там и открих точно копие на парижкия „Диор“, плъснато наред Бевърли Хилс.

— Спайдър, никога ли няма да го забравиш? Сегашното ми хрумване е съвсем различно, базира се на всичко, научено в магазина и от каталога. Необходимостта от него е насъщна...

— Почакай за миг. — Спайдър вдигна ръка с властен жест, сякаш да спре натоварено улично движение. — В „Скрупули две“ получаваме парите предварително без всякакви затруднения, иначе нямаше да въртим търговия. Прав ли съм? И тъй, твоята клиентка поръчва мебели за своята дневна. Те пристигат и тя открива, че не ѝ харесват: може цветът да не ѝ допада или размерите да не отговарят, тъй като е измерила погрешно, или пък съпругът ѝ да не ги одобрява. Какво ще направи — ще ти ги върне ли?

— Да — вторачи се в него Били. — Ще намеря някакъв начин.

— Ох, Били, помислила ли си за допълнителните разходи по пратката като такава? Имаш ли представа от какъв огромен склад ще се нуждаеш? Ако искаш моето мнение, не по-малък от щата Кентъки. И как твоята клиентка ще разопакова касетите, щом ѝ бъдат доставени, и как ще ги внесе въщи? Ако работи, откъде ще е сигурна, че ще си е у дома за доставката, а което е най-лошо — как ще ги опакова отново, за да ги върне? Това са обемисти неща — не можеш да изпратиш диван за трима души по пощата, нали? Неприятности, Били, ще си създадеш само неприятности. А какво ще стане, ако сгресиш — сума грешки допусна в „Скрупули две“, така че сигурно ще сбъркаш: ако никой не

иска френска спалня, а ти си се заринала със стотици или ако всички искат само това и ти се нуждаеш от двеста броя незабавно?

— Още колко кофи студена вода ще излееш върху идеята ми? — попита Били, физически наранена от думите му. Гледаше го и го ненавиждаше.

— Мразя да ти противореча, но все някой трябва да ти каже, че планът е напълно непрактичен. Той е една прекрасна, добронамерена фантазия, но не е делови. „Скрупули две“ бе делово предложение от самото начало. Ти не смяташе така, докато не те убедих, но това... това няма да стане.

— Ще стане! — страстно извика Били. — Ще го осъществя със собствените си пари, ще видиш ти!

— А, да, такъв избор винаги съществува, нали? — провлече равнодушно Спайдър.

— Защо ми говориш с такъв тон?

— Ти не разбираш нищо от финансиране, никога не си подписвала ведомостта за заплатите, нито си вземала заем. Няма банка, която би ти отпуснала петаче за подобно предложение. Щом искаш да пилееш спечелените си с пот пари, моля, но като затънеш и дойдеш да ми се жалваш, да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Обещавам ти. — Били с ненавист изгледа русата му коса, обърна му гръб и излезе на балкона.

Защо въобще му бе казала? Защо не бе наела дизайнерите, и толкоз? А после щеше сама да задвижи нещата. „Когато купих най-хубавото кътче в Бевърли Хилс и построих «Скрупули», нито питах никого, нито споделях, нито исках съвети, а от оня порив се роди голям магазин и страхотен каталоген бизнес години преди погледът ми да се спре на Спайдър Елиот“ — помисли си Били, разтреперана от гняв. Само защото се бе омъжила за него, той се смяташе за неин началник. Въобразяваше си, че сам е създал „Скрупули две“ — той, тоя невежа, дете, откак бе напуснал майка си и баща си, не си бе купил нищо повече от една саксия с цветя, който се бе задоволявал с мебелирани стаи под наем, докато не се бе пренесъл в дома ѝ само с няколко чисти ризи. А сега имаше нахалството да ѝ се прави на цар по домашно обзавеждане!... Защо, вместо да помогне, тутакси бе оплюл идеята ѝ?

Спайдър излезе на балкона и здраво я прегърна откъм гръба.

— Зная, че си сърдита. Не биваше да говоря с такава сигурност. Може пък да стане, знае ли човек? Защо първо не опиташ с нещо дребно, например с каталог „Скрупули“ за спално бельо или за принадлежности за къпане. И ако излезе успешно, на етапи да предприемеш по-голям бизнес?

— Такива каталози съществуват. Получавам ги с дузини. Аз не започвам с дреболии. — Бе толкова ядосана, че не можеше да произнесе нито дума. Колко благородно от негова страна да ѝ пробутва залъгалки под формата на фестонирани чаршафи и сапунерки! Какво лекомислие! Какво неуважение! *Той не я уважаваше!* — Уморена съм — каза Били и се изтръгна от ръцете му. — Ще си лягам.

Докато се събличаше и си сваляше грима на тоалетката, усещаше как ядът и неудовлетворението ѝ продължават да растат. Облече си халат, взе някаква книга и седна на шезлонга в спалнята. Нямаше желание да си ляга в едно легло със Спайдър, освен ако той не спеше дълбоко. Двойните легла бяха дяволско изобретение.

— Хубава ли е книгата? — Опитваше се да създаде нормална атмосфера преди лягане.

— Не особено.

— Тогава защо не дойдеш при мен и не ме оставиш да се извиня по-ефикасно?

— Имаш забележително чувство за хумор. По-добре да чета. Дори лоша книга.

— Както искаш. — Спайдър записа нещо в бележника на нощното си шкафче. — Поглеждала ли си моя бележник?

— Не, защо? Да не са ти хрумнали нови идейки за каталог?

— Не, отказах се, благодаря. Просто си записвам да се обадя утре на „Русо и Русо“. Не мога да упълномощя другиго да се заеме с такава особена задача.

— Каква задача?

— Не ти ли казах? Реших да наема рекламната агенция „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ за „Скрупули две“ и се налага аз да съобщя на момчетата лошата новина.

— Какво си направил! — Били захвърли книгата и скочи.

— Нали току-що ти казах. Сменям агенцията. Виктория Фрост се отби днес при мен и ме убеди, че изборът ни е бил грешен. Много внушителна дама.

— Аз наех Бил и Ед Русо. Аз ги открих — развика се Били. — Те са ми приятели и ти го знаеш. Рекламата влизаше в моя отдел. Как смееш да ги отхвърляш, без да се посъветваш с мен?

— По дяволите, Били, ти не си участвала в ежедневните решения, откак се родиха децата. Какво да се прави, „Русо“ не вършат работата си достатъчно добре. Нали не питам теб сутрин как да си закопчавам ципа на панталоните!

— Боже, какво глупаво, инфантилно клише! Говориш като осемгодишно дете. Забрави ли — когато си смени работата, Джиджи ни даде да разберем, че при никакви обстоятелства не бива да се местим при тях?

— Не съм. Виктория твърди, че сега Джиджи се отнася спокойно към този въпрос.

— Не зная, но съм сигурна, че Виктория Фрост не е веща по отношение на Джиджи. Те двете едва успяват да запазят приличие, когато са заедно.

— Аз останах с друго впечатление — мрачно рече Спайдър, който наблюдаваше Били с погнуса. „Има ли представа как изглежда, когато налага себе си и мнението си, сякаш парите на нейния бивш съпруг ѝ дават право да върши каквото си иска?“

— Приел си предложението на Виктория Фрост и си готов да потъпчеш чувствата на Джиджи, както тъпчеш моите. Виж какво, Спайдър: „Скрупули две“ е толкова твой, колкото и мой. Длъжен си да се съобразяваш с мен. Ще позвъниш на Виктория Фрост още утре заран и ще ѝ кажеш, че си променил намеренията си. Точка. Ще се консултираш с мен относно избора на нова агенция. Точка. Няма да се отказваш от „Русо“, докато аз не огледам проблема и не реша дали да им дам още една възможност. Чуваш ли! Няма да ти се размине проявата на неуважение към мен само защото не уважаваш Джиджи.

— Никой не може да уважава жена, която отхвърля секса, крещи като продавачка на риба и парадира със склонността си да държи своя мъж под чехъл.

— Вземи си думите обратно!

— Няма! — извика той. — Вярно е. И ти го знаеш.

— Вън от спалнята ми. Върви да спиш другаде. Повдига ми се от тебе. И не забравяй нито едно от нарежданията ми. — В гласа ѝ прозвуча смазващо високомерие.

— Били, ти не искаш това, повярвай ми.

— Не ми казвай какво искам. Ти не знаеш какво искам. Ти не ме познаваш. За съжаление аз те познавам много добре. Ти си достоен за презрение.

— Излизам — заяви Спайдър толкова спокойно и снизходително, че Били изпита желание да го убие. — Махам се, иначе ще те обърна върху коленете си и ще те нашляпам, както заслужаваш.

На следващата сутрин Спайдър влезе в своята баня и намери до огледалото си за бръснене следната бележка:

Отивам си и не зная кога ще се върна. Ти се справяш отлично и без мен. Не виждам причина да остана и да ти водя домакинството. Не зная защо не ме уважаваш, но си личи по думите и поведението ти. Няма да търпя това. Ще изпратя да ми доведат децата.

Нямаше нищо повече, дори не бе подписана. Спайдър хукна към нейната баня и забеляза, че е взела част от гримовеите си. Бъркотията в дрешника ѝ свидетелстваше, че е подбрала достатъчно неща за един пълен куфар.

Позвъни на Бърго О'Съливан по вътрешния телефон:

— Кога тръгна госпожа Елиот?

— Преди около час дойде една кола да я вземе, господин Елиот.

— Благодаря, Бърго. Моля те, предай на готвача, че няма да закузвам вкъщи.

Изчисли, че е хванала първия самолет за Ню Йорк и вече е във въздуха. Нямаше съмнение, че щеше да отседне у Джесика. Винаги там търсеше убежище от неприятностите. Като се има предвид станалото, така бе най-добре, макар бележката ѝ да звучеше смехотворно и драматично. Бог му бе свидетел, днес не би искал да я вижда.

Докато се бръснеше, си рече, че Джесика винаги намира начин да принуди Били да изслушва от нея неща, които жена му не би възприела от другиго. Тъкмо приятелката ѝ я бе накарала да разбере Вито и да не прекрати брака си с него още през първите седмици. Единствено мъдрата, обичана и любеща Джесика, която товареха с

какво ли не, владееше изкуството на компромиса и съзнаваше, че Били е прекалено богата и невероятно упорита, за да приеме каквото и да било без бой до последно.

Щяла била да изпрати за децата ли? Само през трупа му.

Изпълнен с праведно негодувание, Спайдър се втурна към кабинета си. Първата му работа бе да позвъни на братята Русо и да ги уведоми, че вече не са техни клиенти.

— Има само един проблем — каза Саша на Вито, докато вървяха по плаха в Санта Барбара, хванати за ръка. — Ще се наложи Джиджи да покани Зак на приема в чест на нашата сватба. И то в къщата, където двамата живееха заедно.

— Той ще бъде само един гост сред цяла тълпа хора. Тя ще трябва всичко на всичко да му каже „Добър ден“... Ще мине дори без „довиждане“, стига брат ти да си тръгне тихомълком, а съм сигурен, че точно така ще направи — успокой я Вито. — Но тя не може да не го покани, той вече е неин роднина или нещо такова. Дори Били да даваше приема, би следвало и двамата да дойдат — нали е заради нас в края на краищата.

— Кажи ми честно, смяташ ли наистина, че хората могат да се разбират помежду си, след като са се разделили? За всички би било далеч по-лесно и по-цивилизовано.

— Не, всъщност не смятам. Как би се чувствала, ако дойде Джош?

— О, Господи! Нали Джиджи няма да покани и него?

— Познава го, откак се помни, и вежливостта изисква да го покани — въздъхна Вито. — Но... я предупредих, че не е включен в нашия списък.

— Ти си ужасен, Вито, каза го само за да ме измъчваш.

— Обожавам те измъчена. Ти се измъчваш толкова чаровно.

— Не си играй с късмета си, момче.

— У теб има нещо от Джийн Харлоу, Саша, а може би от Мей Уест?

— А ти ми напомняш за... за... Джордж Рафт.

— Е, сега вече прекали. Предизвика ме.

— И какво ще направиш?

- Почакай и ще видиш.
- Докога да чакам, Джорджи?
- Тъкмо сега му е времето.
- Вито, не! Не на плажа! Престани!

В шест часа на следващата вечер във „ФРБ“ беше пусто, като се изключат Виктория, Арчи и Байрон. Бяха изпратили всички да си ходят, седяха на масата в кабинета на Виктория и допиваха втора бутилка шампанско. Мъжете бяха по ризи и отдавна си бяха свалили вратовръзките. Дори Виктория бе разкопчала почти монашеската си блуза и бе качила краката си на масата.

— Допада ми вашата непоследователност — наруши тя сънливата, ленива тишина, която се възцарява след силна възбуда. — Загрижени сте как ще реагира Джиджи, задето взехме „Скрупули две“, но ви е все тая, че тя получи „Омагьосаният таван“ и „Корабите Уинтроп“, защото спи с Бен Уинтроп. Макар че въпросът доколко са спали си остава дискусионен.

— Нейна работа — рече Арчи и го удари на песен: — Няма друга работа като нейната, ла-ла-ла, всички, ла-ла-ла, го знаят, ла-ла-ла...

— Клиенти, които зависят от секса, са... нож с две остриета. — Виктория подбираше думите си, тъй като Арчи и Байрон бяха доста по-пийнали от нея. — Сексуалното... напрежение... между клиента и твореца в най-добрия случай е опасно. Какво ще стане, когато на Уинтроп му омръзне? Ще възникне проблем, това е въпрос само на време. Той е голяма плячка. Поне знаем, че Спайдър Елиот се интересува единствено от работата ѝ.

— Голяма плячка ли? — запита Байрон. — Искаш да кажеш, че ние с Арч не сме голям улов? Ще ти съобщя една новина: много жени няма да се съгласят с теб. Прав ли съм, Арч?

— Голяма плячка, в смисъл че е много богат. Не се обиждай, Байрон Бърнхайм Трети, ти даваш големи надежди, но си на светлинни години от неговото голямо, голямо богатство. Някой ден историята на Джиджи ще приключи. — Виктория бе уверена в преценката си.

— Не е задължително — настоя Арчи. — Виждал съм ги заедно. Момчето здравата е хлътнало по нашата малка Джиджи... чак до ушите. Като нищо ще се ожени за нея.

— Тогава тя ще стане съпруга на наш клиент, ще спре да работи и ще води съвсем различен живот — продължи Виктория. — Първата ѝ грижа ще бъде веднага след сватбеното пътешествие да смени рекламната агенция, в която я познават като работещо момиче. Съпругите на клиентите обожават да се месят в нашата дейност, макар да не разбират нищо от реклама. А Джиджи ще бъде хиляда пъти по-лоша... Тя знае прекалено много.

Тримата потънаха в мълчание, спомняйки си всички ужасни истории за жените на клиентите — легенди, превърнали се в неизменна част от рекламния занаят. Страхът от тези съпруги бе повсеместен, а Джиджи в лагера на противника би представлявала по-голям проблем, отколкото Джиджи, която чисто и просто върти любов с някой клиент.

— О, по дяволите, стига сме се кахърили — възбудено рече Арчи. — Я оставете това! Имаме такъв повод да празнуваме. Виктория, бъди човек, разправи ми отново за Харис Рийвс. Разправи какво точно се случи, той какво ти каза, ти какво му рече.

— Сериозно ли говориш, Арч? Един вид приказка преди лягане, а? — Виктория се усмихна толкова чувствено, че на лицето ѝ се изписа еротично изражение.

— Още не мога да го смеля — отвърна Арчи. — Чувствам се като дете, Получило за рождения си ден цял цирк. Истински цирк със слонове, лъвове и ездачи без седла. Или собствено казино с хиподром в добавка. Хайде, госпожице Фрост, миличка, не ме карай да ти се моля.

— Аха, давай — настоя Байрон. — И аз искам да го чуя още веднъж.

— Днес сутринта дойдох на работа и намерих съобщение да се обадя на Харис Рийвс в „Бийч Кажуълс“ в Ню Йорк. — Виктория умишлено замълча, та да се наслади на нетърпението им.

— Умолявам те, Виктория — приплака Арчи. — Продължавай!

— И аз, Виктория, дай газ! — извика Байрон. „Ама че късмет извадих — помисли си той, — да работя с тая страхотна кучка, дето не бута!“

— Обадих му се, но бе излязъл да обядва. Тъй като той е главен изпълнителен директор на най-голямата компания за плажни облекла, аз си седнах на задника, загризах си ноктите и зачаках, пресмятайки колко време ще обядва. В единайсет калифорнийско време — добре ли

ви го описвам, момчета? — пак позвъних и го намерих. Май не се храни дълго. Обясних, че се обаждам по негово настояване, и го попитах какво мога да направя за него. А той каза... каза, че... Чакайте да видя какво беше точно.

— Виктория! Ще ти извия изключителния, шибан врат — заплаши я Арчи.

— Ама, Арчи, ако го направиш, ще свършиш в газова камера — изкикоти се тя.

— *Виктория!*

— Добре, добре. От мен да мине. Ама че сте бебета! Той каза, че бил страшно впечатлен от работата ни с „Индиговосините морета“, следял растежа на продажбите им, а аз му благодарих. Той рече, че неговият вицепрезидент, отговарящ за рекламата, ни направил цялостно проучване и чул само хубави неща от Джо Дивейн и от останалите. Пак му благодарих, а той се оплака, че сегашната му рекламна агенция взела да мухлясва, вече десет години работела без никаква конкуренция. Бил ги предупредил, а на тях не им мигнало окото, били се превърнали в същинско бласто и не измисляли нищо ново и интересно. Аз издадох само едно „хм“ и тук той ми съобщи, че искал ние да поемем „Бийч Кажуълс“. Ето това е. Докато още се опитвах да изрека нещо разумно от рода на: „Много ви благодаря!“, Харис Рийвс заяви, че всички трябвало да вземем самолета следващата седмица и да заминем за Ню Йорк, за да се срещнем с хората му. Отговорих, че се чувстваме изненадани и поласкани, и го попитах кога ще им е най-удобно, а той рече, че в сряда, още преди почивните дни, за да сме се запознали с всички, да сме обсъдели нещата и тем подобни, а аз отново му благодарих. Според него щял да възникне конфликт с „Индиговосините“, но аз го уверих, че веднага ще им откажем услугите си, той се зарадва, най-после стигнахме до церемонията по сбогуването и телефонният разговор приключи. Сега доволни ли сте, момчета, или искате да го повторя още веднъж?

— Изтърва най-интересното — оплака се Арчи.

— Тя го направи нарочно. Иска да й ближем петите — пригласяше му Байрон. — Свали си чорапогащника, Виктория, аз съм твой.

— Трогната съм, Бай, но няма да стане, благодаря. Може би по-късно.

- Остави това, Виктория, разкажи ни най-хубавото!
— *Поръчката възлиза на девет милиона долара на година.*
— Девет милиона — благоговейно прошепна Арчи.
— Девет милиона — повтори Байрон. — Девет шибани милиона.

Каква шибана победа.

— Не — възрази Арчи, — не можеш да я наречеш победа, защото не сме се конкурирали. Каква шибана кражба.

— Не — обади се Виктория. — Не сте прави, деца, не сме я откраднали от никого. *Просто ни падна от небето.* Това е голям късмет. Никой не получава девет милиона току-така, дори майка ми!

— Господи, Виктория — похвали я Арчи, — радвам се, че Харис Рийвс е говорил точно с теб. Аз щях да получа сърдечен пристъп, ако е възможно да получиш сърдечен пристъп от добра новина.

— Останах с впечатлението, че човекът не е възхитен от вицепрезидента си по рекламата — рече Виктория на себе си. — Рийвс иска да държи нещата в свои ръце и не допуска друг, освен него да има реална власт. Представяте ли си как се е чувствал вицепрезидентът му след неговото обаждане? Рийвс е основал „Бийч Кажуълс“ преди цели трийсет години и е прав — рекламата му е традиционна.

— Ти ли ще позвъниш на семейство Колинс да откажеш услугите ни — запита Арчи, — или смяташ, че трябва да го стори Джиджи? Тя поддържа връзки с тях и навярно е редно тя да им се обади.

— Арчи, отказът от клиент заради конфликт на интересите с друг клиент, който е поне десет пъти по-мащабен, е работа на мениджмънта — рязко отговори Виктория.

„Арчи и Бай да не мислят, че ще отстъпя другиму удоволствието да съобщя на «Индиговосините», че не са достатъчно представителни за Виктория Фрост? — зачуди се тя. — Ох, ох, а дали първият работен ден на Джиджи, след като се върне, преливаща от самодоволство заради суперскъпия екскурзионен кораб на приятелчето си, ще мине добре?“

Виктория наля шампанско на всички и вдигна тост:

— Наздраве за „Фрост-Рорк-Бърнхайм“, агенцията, която разбира същността на бизнеса!

Чукнаха се и пресушиха чашите си.

— Отварям нова бутилка — заяви Виктория. — Вие, ненаситни хлапета, излочихте първите две.

16.

Щом мина през високата порта и пристъпи по калдъръма на просторния двор на къщата си, нейния „частен хотел“ на улица „Вано“ в Париж, Били осъзна, че е избягала в единственото място, където имаше надежда да облекчи раздиращата сърдечна болка и натрапчивите размишления за наранената си душа. Покупката на тази къща преди почти четири години, къща, в която досега не бе живяла, бе един каприз дори и според нея самата, но по онова време, след развода си с Вито Орсини, бе готова да се поддаде на първото изпречило се на пътя ѝ изкушение. Купила я беше само два дни след като я видя, на зашеметяващата цена от осем милиона долара; бе предопределена за нея — гостоприемно благородническо жилище от сив камък, построено преди стотици години за богато парижко семейство.

— Мадам ще остане доволна от състоянието на къщата — увери я Мари-Жан, съпругата на портиера Пиер дю Джарден; двамата живееха в специално определената за тях малка къща. — Всяка сутрин казвах на Пиер: „Ами ако мадам Айкхорн се появи изневиделица, без предупреждение, както имаше обичая, докато живееше в Париж?“ И повярвайте ми, мадам, всяка вечер, преди да си легнем, първо се уверявахме, че всичко в къщата е наред — от последната тръба в избата до последната керемидна покрива.

— Благодаря ви, мадам Мари-Жан. Знаех, че съм оставила къщата си в добри ръце.

— Отдавна не сме ви виждали, мадам.

— Да, така е — отвърна Били, — но животът ми е сложен.

— Разбира се, мадам — каза жената на портиера.

Дали мисис Айкхорн съзнаваше, че да зареже такава къща напълно празна, и то в сърцето на най-желания и аристократичен квартал в Париж, да изостави конюшната с нейните отделения за конете, натъпкани догоре с истински съкровища от старинни предмети, все още неразопаковани, беше признак на живот не просто

сложен, ами направо побъркан? На двамата с Пиер обаче плащаше добре и навреме всеки месец, а малката им къща, в която мадам Айкхорн бе поръчала същата модерна кухня и ново отопление като в своята, беше достойно за завистта на всеки портиер в Париж. Затова тя се зарадва на госпожата: добре, че пак бе тук и не бе продала имота на непознати.

— Мадам дълго ли смята да остане в Париж? — попита тя.

— Не знам още — отвърна Били. — Поне за известно време. Мадам Мари-Жан, искам сама да вляза в къщата, ако не възразявате.

— Но разбира се, мадам.

Щом широката двойна врата се затвори зад гърба ѝ и се озова в кръглото фоайе, Били отново бе завладяна от особената атмосфера — едно рядко ухание на отминало охолство и изискан аристократичен живот. Къщата беше грациозно разточителна в свършените си пропорции и в същото време завладяващо естествена в спокойствието, с което приемаше разрушителния ефект на времето. Паяжините и олющената боя бяха отстранени, изметнатият паркет и изронените от влагата корнизи внимателно възстановени в предишната им класическа елегантност и все пак намесата на новото не се усещаше. Струящото през дебело остъклените врати меко утринно слънце осветяваше голи блестящи подове и добре почистени, макар празни камини. Оригиналните огледала в декоративни рамки по стените все още предизвикваха размисли за едно по-спокойно и славно време; подовете продължаваха да проскърцват лекичко под всяка нейна стъпка с гостоприемен, обещаващ спокойствие звук.

Били обиколи всичките двайсет стаи и в транса на преоткриването разголената ѝ душа сякаш намери някакво облекчение от болката. Накрая се озова в новата зимна градина, построена от нея в задната част на къщата, откъдето можеше да види просторния парк на хотел „Матиньон“, резиденция на министър-председателя на Франция. Тя се отпусна върху широката ниша за сядане на прозореца и потъна в размисъл.

За последен път бе влязла в тази стая преди Коледата на 1981; тогава всичките ѝ мисли бяха съсредоточени върху предстоящото преместване тук и прекарването на празниците със Сам Джеймисън, скулптор от Сан Франсиско, който я познаваше само като Хъни Уинтроп, учителка от Сиатъл.

Беше поддържала успешно тази измама почти година, тъй че Сам да не разбере коя е всъщност; всички мъже се отнасяха с нея по особен начин, щом научеха, че е предизвикващата завист и злостни бележки богаташка, даваща храна на безброй клюки, онова почти извънземно създание, в което хората превръщат всяка независима жена — притежателка на значително богатство.

Всички с изключение на Спайдър Елиот, мъжа, който с насмешка я бе нарекъл „принцесата с кресло от осем хиляди долара“ и който се изказа с презрително пренебрежение за финансовия ѝ нюх, знаейки, че за последен път бе работила за заплата преди двайсет и две години, и то като обикновена секретарка.

„Господи, та какво има да избирам между двамата“ — запита се Били. Ако се замислиш, и Сам, и Спайдър фатално бяха намесили парите в чувствата си към нея. Спайдър бе съумявал да прикрива това в продължение на години, а всъщност истинското му отношение към нея, както го бе изложил в едно писмо, бе като към „тесто“, което с лекота бе моделирал. Сам я беше видял една вечер в Парижката опера и бе открил истинската ѝ самоличност. Моментално се бе отдръпнал, отхвърлил я бе изцяло дори и след като бе прочел агонизиращото обяснително писмо, което му бе изпратила на другия ден. Беше убеден, че тя стои в основата на успеха на изложбата му, уреждайки приятелите ѝ да изкупят скулптурите му. Но Сам поне бе имал сериозното извинение, че го е лъгала непрекъснато в продължение на девет месеца.

Кое беше по-доброто: мъж като Сам, който те е отхвърлил, защото не си се отнесла с него като с равен, или мъж като Спайдър, който те третираше, сякаш изобщо не би могла да му бъдеш равна, сякаш всичките ти усилия да постигнеш нещо са предварително обречени без негова помощ? Не, всъщност кое беше по-лошото?

„Дано и двамата се пържат в ада“ — помисли Били, докато излизаше от къщата, за да потърси портиера.

— Мосю Пиер, реших да спя тук тази вечер. Моля, бъдете така добър да потърсите в конюшната някакъв шкаф, една-две маси, огледало, няколко вази, свещници и два стола и да ги подредите в една от малките спални близо до банята.

— Но, мадам — възрази той; трябваше да почака с официалните поздравии, — в конюшната има само старинна мебел, надали ще се

намери легло за мадам.

— Леглото ще бъде тук след няколко часа — каза Били.

— В Париж! Ами! Ще е същинско чудо. — Той се изсмя на глас при мисълта за подобна експедитивност.

— Ще видите и благодаря, мосю Пиер, къщата изглежда чудесно.

— Благодаря, мадам, вие също изглеждате чудесно. Радвам се да ви видя отново.

— До скоро, мосю Пиер — каза Били, докато забързано излизаше през портата към колата и шофьора отвън.

— До скоро — машинално откликна той. Мадам не изглеждаше чудесно. Мадам изглеждаше... ако е възможно за такава красива жена... мадам изглеждаше съкрушена.

В мебелния отдел на „Галери Лафайет“ Били си осигури услугите на една енергична продавачка, пъхайки банкнота от хиляда франка в ръката ѝ с настояването за експресна помощ.

— Какво мога да направя за вас? — попита я продавачката с първата си усмивка за деня.

— Нуждая се от легло с хубав матрак, две възглавници, хубави лампи, крушки, свещи, спално бельо, кърпи, плътни завеси за два прозореца, килим — о, и кош за дрехи в банята... Ако се сетя за още нещо, ще ви кажа.

— Но тези неща се намират в различни отдели из целия магазин — рече жената, скандализирана от списъка. — Аз работя само в мебелния.

— Освен това искам някой да окачи завесите, да сглоби леглото и да се заеме и с друго, ако се наложи. Живея на улица „Вано“. Трябва да се достави веднага, за да може да приключим до края на деня, ще ви дам още две хиляди франка, щом всичко свърши, и голям бакшиш на доставчиците и онези, които ще сглобяват.

— Разбира се, мадам, с удоволствие ще ви обслужа. Ще ви придружа и в другите отдели.

— Вижте — каза Били на съвършения си френски, — аз съм просто една побъркана американка, това обяснява ли нещата?

— О, не, мадам, не сте побъркана, може би само мъничко импулсивна.

— Точно това ще пише на надгробния ми камък. Да започваме, нямам време за губене.

Докато атакуваше магазина, Били си мислеше, че щеше да е къде-къде по-лесно да отседне в „Риц“, където бе живяла толкова време в четиристайния си апартамент, но това беше първото място, където щяха да я потърсят. Беше прекарала първата нощ в Париж в хотела на летището, а днес бе уредила да се прибере с кола чрез същата дискретна агенция за коли и шофьори под наем, която бе използвала през месеците със Сам Джеймисън, докато бе водила двоен и толкова влудяващо сложен живот, че издържа само благодарение на бурната сексуална и емоционална страст.

„*Какво направих от любов*“. Имаше подобна песен — помисли си Били, докато изпробваше един матрак — и навярно е писана за жени, глупаво измамани като мен, но сигурно нито една от тях не е бъркала толкова безнадеждно в чувствата си. И вероятно никоя от тях не е била францужойка.

Едва преди четири години Били бе открила как умело да поддържа две отделни самоличности. Едната бе на американската милионерка Били Айкхорн, която живееше в най-добрия апартамент в „Риц“ и съобразно с положението си прекарваше времето си в проби на дрехи, покупки на старинни предмети, организираше приеми, а повечето нощи изчезваше скандално един Бог знае къде. Другата беше просто на Хъни Уинтроп, учителка в неделно училище от Сиатъл, чиито дни минаваха в изследвания върху Волтер, и пет нощи в седмицата спеше със Сам Джеймисън в непретенциозното студио близо до Плас де Вож — очарователен, освободен от условности район на Париж.

Сега, в черупката, в която нарочно се бе затворила, тя живееше сама, в самотно легло, не я очакваха никъде, не пазаруваше, не даваше приеми, не пробваше тоалети в „Диор“ и „Живанши“, нямаше любовник, нито лъжи за разказване, нямаше кола и шофьор — нищо, освен една почти празна къща и дискретна прислуга, която никога не ѝ задаваше въпроси. За два дни Били се почувства тъй, сякаш се просмукваше през пукнатините на Париж като дим, наблюдаваща, ала незабележима.

Районът около улица „Вано“ беше кафява кокучка в сочната праскова на Париж, дотолкова лишен от туристически забележителности, че през нощта беше тихо като на село, макар че, ако се заслушаше по-внимателно, можеше да чуе непрестанния тътен на

заобикалящия я град, изискано приглушената му покана за веселба, съблазънта на светлините му, нетърпеливите звуци на таксиметровите клаксони... „И почти заговорнически — помисли си тя — смях на мъже и жени.“

Но на Рю дьо Варен, най-близката пресечка на Рю Вано, строг полицай охраняваше резиденцията на министър-председателя и не позволяваше на колите да паркират. Наоколо почти нямаше търговска дейност, с изключение на една известна обуцарница — „Кордонери Вано“, — където цялата стара аристокрация носеше за поправка ботушите си за езда и ръчно изработените си обувки; миниатюрен магазин за сирена; няколко магазинчета за цветя; няколко фризьорски салона; и тук-там обикновени бистра, чиято клиентела изцяло зависеше от хората в квартала.

Според Били нямаше опасност да срещне някой познат, още повече че ограничаваше странстванията си в района между своята къща и люксембургската градина. За нищо на света не би искала да попадне на някой, който би я разпознал и би я попитал какво прави в Париж. Но имаше всички причини да предполага, че дори и сега, в разгара на туристическия сезон, на никого не би му хрумвало да се разхожда из тихите сиви, тесни и малко меланхолични улици в тази част на Париж. Всички най-добри хотели и търговски центрове, както и повечето музеи и известни ресторанти бяха разположени на десния бряг; очарователните дребни антиквари, шикозните бистра и галериите се намираха на други места по левия бряг, по-близо до Сена. Непосредственото ѝ обкръжение наистина бе великолепно, стига да познаваш тайните му, но иначе непривлекателно, мрачно и дори негостоприемно, освен ако нямаш достъп до някоя от големите каменни къщи и посолства, които криеха вътрешните си градини от погледа на минувача.

Били усещаше нужда да се разхожда, докато капне от умора. Единствено непрестанното движение пропъждаше мислите, които искаше да избегне. Но само паважът не ѝ беше достатъчен. Тя погледна към изкушаващия изглед на просторната Люксембургска градина зад метална ограда с изострени, позлатени върхове. Точно срещу Били имаше слабо използван страничен вход. Оставаше само да пресече улицата и щеше да се озове в един от най-големите паркове на

Париж, толкова буржоазно тежък, че бе способен да привлече само най-любопитните и може би заблудили се туристи.

Листата вече бяха придобили онзи особен оттенък на ръждиво златисто, характерния есенен цвят на всички парижки дървета. Били почувства остра нужда, осезаема жажда да усети под краката си добре почистените алеи на Люксембургската градина, да се загуби в уединението на нейната красота, създадена още през 1257 година от картезианските монаси, да седне на някое дървено столче и да се загледа в откритото небе. Спомни си, че само ученици, млади майки, студенти и пенсионери посещаваха парка през седмицата, макар през уикендите да се изпълваше с многочленни семейства от целия град, привлечени от кукления театър и големия шестоъгълен плитък басейн, в който поколения деца бяха пускали своите лодки играчки.

Тя погледна в двете посоки, бързо прекоси улицата и след секунди се озова в почти празните очертания на Люксембургската градина. Пое си дълбоко дъх, усетила свободата, и закрачи под старите дървета, оставяйки на фантазията си да избере следващата алея, като спираше само за да си отдъхне, когато умората я надвиваше.

Сякаш спеше зимен сън на открито, а не в някоя пещера. Били разсеяно и с благодарност се настани на неудобния стол, защото щеше да е немислимо да седне на тревата в парижки парк. Никой на света не знаеше къде е и освен ако не се строполеше мъртва на стола, никой нямаше и да разбере, но вярна на френските закони, тя винаги носеше със себе си някакви документи. Преди, когато бе живяла тук, държеше в чантата си фотокопие на паспорта. Днес имаше само шофьорска книжка и неколкостотин франка в джоба на панталоните.

Били знаеше, че се нуждае от това време на безгрижно уединение, преди да предприеме следващата стъпка в живота си. Ако се бе опитала да се усамоти в оградената си със стена градина вкъщи, никога не би могла да постигне усещането за пълно бягство, което бе възможно тук, на шест хиляди мили разстояние, сред един парк и непознатите му посетители, всеки със свой собствен живот. Хиляди нишки щяха да я обвързват с къщата отвъд градината, с хората в тази къща и с проблемите, които я бяха прогонили тук. През целия си живот е била опасно импулсивна, знаеше го прекадено добре, и това бягство в Париж, колкото и неочаквано да изглежда, беше начин да не прибързва с действията си, да обуздае импулсивната си природа.

Трябваше ли да се безпокои от тази самота? Ама че беше смешна. Жена с къща само на двайсет и пет минути път пеша оттук, жена с банкова сметка точно от другата страна на Сена, на Рю Камбон, жена, която трябваше само да махне на някое такси, за да се озове в „Риц“ и да бъде посрещната повече от радушно, жена, която още утре можеше да се качи на самолета за Ню Йорк, а оттам на друг за Лос Анджелис, едва ли такава жена бе откъсната от света. Люксембургската градина не беше Тибет.

Но, от друга страна, реално погледнато, тя беше сама, тъй като се бе скрила от всички и само портиерът и жена му знаеха, че е в Париж. Беше избягала инстинктивно след спречкването със Спайдър; избра това място, което не бе споделяла никога с него, което познаваше по-добре от себе си.

Колко дълго щеше да остане? Може би същият инстинкт, който я бе довел, щеше да ѝ каже дали да остане завинаги, реши Били и се отправи обратно към Рю Вано, където си взе душ и се преоблече за вечеря в пуловер и панталони също толкова непретенциозни като старите. В момента най-важният проблем, който би искала да обсъжда, бе дали да започне вечерята с вкусни бретански сардини в масло, със зеленчуковата супа на деня или с парче парижка шунка, сочно и бледорозово. Беше се разхождала достатъчно, за да похапне всичко, което желае, осъзна Били, макар че по необясним начин бе загубила апетита си. Може би още не се бе аклиматизирала.

През следващите пет дни Били се разхождаше по шест часа на ден, спеше по десет часа, без да си спомня нищо от съня, и хапваше простички блюда, но без апетит. Живееше за момента и пропъждаше неприятните мисли с помощта на купчинка леки романчета с мека подвързия, едно, от които постоянно носеше в чантата си. Единственото нарушаване на този ритъм бе посещението ѝ в малкия фризьорски салон две преки от къщата, затвърдило убеждението ѝ, че е невъзможно да попаднеш на лош фризьор в Париж. Стана толкова смела в анонимността си, че от време на време си позволяваше да седи край басейна с лодките и да наблюдава премеждията на миниатюрната регата. Слушаше спокойното бърбене на майките и бабите, заети с плетките си, и успяваше, съсредоточавайки се максимално върху

безметежното си обкръжение, да не мисли за нищо. Един следобед, напълно отдадена на тази душевна леност, притвори очи, наслаждавайки се на октомврийското слънце. Изу маратонките си и блажено задряма.

— Казват, че ако останеш достатъчно дълго тук, ще видиш всички, които познаваш — отбеляза гласът на Сам Джеймисън, който придърпа един стол и седна до нея.

„Сигурно сънувам“ — рече си Били невярваща и не си направи труда да отвори очи.

— Още ли се представяш като Хъни Уинтроп? — Това беше неговият глас, предизвикателен и закачлив.

Тя продължаваше да стиска клепачи, без да показва, че го е познала, ала вече знаеше, че не сънува.

— Това е най-късият път от студиото ми до булевард „Монпарнас“, ако те интересува — продължи Сам. — И сигурно се питаш какво ли ще правя на „Монпарнас“ следобед? Ще повярваш ли, че съм тръгнал да се видя с един майстор на рамки за новата ми работа, която току-що завърших? Смятах да отида в събота, но денят е прекалено хубав, за да стоя затворен вкъщи. Виждам, че и ти мислиш така, иначе защо ще си тук? Нямах представа, че си се върнала в Париж. Аз останах тук, знаеш ли. Не, няма как да знаеш, нали така. Освен ако не четеш специализираните списания за изкуство. Имах изложба в Лос Анджелис миналата година, но не те поканих, стори ми се неразумно...

— Как се осмеляваш да стоиш тук и да ми дрънкаш глупости? — гневно го прекъсна Били, като отвори очи и се извърна към него. — Откъде тоя кураж да ме заговаряш? Безпокоиш ме на публично място и ако не се махнеш, ще го сторя аз!

— Е, поне си все така откачена. Ако само ми се беше изсмяла, щеше да ме съкрушиш.

— Не се ласкай — каза Били, възвръщайки си самообладанието, докато завързваше маратонките си с треперещи пръсти. — Наистина ли си въобразяваш, че ще продължавам да ти се сърдя цели три години? Много преувеличена представа имаш за себе си.

— Зависи — отговори Сам бавно. — Зависи колко долен и глупав съм бил. Би могла да ми се сърдиш вечно и пак да не е достатъчно.

— Ако това е извинение, задръж си го! Не ме интересува.

Били скочи на крака и бързо се отправи по посока на фонтана „Медичи“. Той я догони с лекота; бе все същият мускулист червеносмърк, комуто бе позволила да я нарича „миличко“ и да я хвърли гола в леглото един час след като го бе срещнала.

Сам сложи силната си ръка на скулптор върху рамото ѝ и я спря наред алеята.

— Моля ти се! Не си отивай, Хъни! Ако наистина не ми се сърдиш повече, защо не ми дадеш минутка да ти обясня?

Беше се озовала в капан. Ако не му дадеше тая скапана минута, той до края на живота си щеше да си въобразява, че означава за нея много, а последното нещо, което би желала, бе да подхранва егото му.

Тя погледна часовника си.

Мога да ти отделя минутка — каза тя. — Само не ме наричай „Хъни“ — беше прякор и винаги съм го мразила.

— Как тогава?

— Били.

— Били Айкхорн... Спомням си последната нощ, когато ми каза коя си. Все още ли се наричаш така?

— Много си близо до истината — отвърна тя пренебрежително.

— Били, прочетох писмото ти, но не му повярвах.

— Не ми казваш нищо ново. — Тя нехайно повдигна рамене. — Хенри ми каза, след като ти буквално се изплю в лицето ми в „Лип“.

— Опитай се да разбереш — продължи той умолително, решен да се обясни докрай. — Бях продал пет големи скулптори за един следобед. Пет! Повече от половината от изложбата, първата, която направих в Париж, а ги бях работил години. Изведнъж от някакъв неизвестен скулптор се превърнах в магьосник с нечуван успех. Разбира се, убеден бях, че ти стоиш зад това, всеки на мое място щеше да си помисли така, защо не и аз? Оттогава продавам почти всичко, което направя... но, за Бога, Били, това беше първото ми признание — и точно тогава открих колко си била богата. Бъди справедлива, ти не ми беше казала истината за себе си...

— В писмото ти обясних защо излъгах. — Били беше непреклонна.

— Имах само няколко минути да го прочета, преди да продам първата си работа. Онези първи клиенти, по дяволите, изобщо не им

повярвах! Години на усилия и изведнъж, като гръм от ясно небе, такъв триумф? В такива мащаби? Били, с всяка продажба аз си вярвах все по-малко. Чувствах се... Божичко... като поддържан мъж! Като твой жиголо, твоя играчка, твой разглезен любимец, който не може да се оправя сам. Това беше най-отвратителният следобед в живота ми. Проследих всеки купувач до последния, разпитвах ги дали не са ти приятели — те решиха, че съм побъркан — и най-накрая си доказах, че нямаш нищо общо с това. Но ти вече беше изчезнала. *И аз никога, никога не си простих.*

— Чудо голямо — безжалостно реагира Били.

— Беше — безпомощно отвърна той. — По-голямо не ми се е случвало.

— Щом си се чувствал толкова виновен пред мен, защо не ми писа? Знаеше, че можеш да пишеш до „Риц“.

— Аз... трудно е за обяснение... — Той се изчерви силно, както ставаше винаги, когато бе много развълнуван.

— Сбогом, Сам — каза Били и бързо се обърна. Нямахше нужда да знае. Не желаше да знае.

— Не, почакай, причината бяха парите ти, по дяволите! — Той заговори накъсано, почти без дъх. — Мислех си, че ако ти пиша, след като съм бил толкова... толкова абсолютно лайно... толкова идиотски безсърдечен... онези хладни, ужасни неща, които ти наприказвах... ти щеше да си помислиш, че го правя... о, по дяволите! — заради парите, както всички останали мъже. Знаех, че не е така, но в писмото си ти казваше, че всички мъже, които си познавала, се променяли... от парите. Боях се да не ме вземеш за... един от тях.

— Винаги си бил прекалено горд, Сам. У тебе това е порок, а не добродетел.

— Да не мислиш, че не знам? — Той сграбчи двете ѝ ръце в своите. — И виж какво ми струваше — така и не можах да се влюбя отново. Макар че опитвах, повярвай ми!

— Сам, не преувеличавай. Не ти прилича и не променя нещата, нито пък ги прави по-добри. На света има хиляди видове любов, ти може да твърдиш каквото си искаш, няма да ми подейства.

— Били, ти беше единствената жена за мен. Още си единствената.

— Красиви думи, Сам, но идват малко късничко, не мислиш ли? Приемам извинението ти, ако се опитваш да се извиниш, но другото е само поза. Хайде да си кажем довиждане, и без това съм в друга посока.

— Няма да ти кажа довиждане! Не и след като те открих заспала на слънцето между две старици. За малко да избягам, преди да събера кураж да те заговоря. Стоях там десет минути, целият разтреперан и неуверен. Виж, не може ли просто да си поговорим, просто да седнем някъде и да пийнем нещо? Вече знам коя си всъщност — дори знам кой всъщност съм аз, един нещастен слабоумник, който не вярваше достатъчно в себе си, за да ти се довери. Не може ли поне да пийнем заедно заради добрите стари времена? Моля ти се, Били, нека те погледам още малко, само за това те моля.

— В началото беше една минутка, сега искаш да пийнем.

Бе постъпила неразумно. Прекалено дълго остана на тази сенчеста, прошарена от слънцето пътека, прекалено дълго се бе взираше в нежната кожа на Сам, в красивите му, сближени сиви очи под тежките червеникави вежди, беше задържала очите си върху ямките под скулите му, където бе обичала да допира устни, върху голямата уста, която бе целувала толкова често, и беше открила, че си спомня колко хубаво ухаеше той.

Всъщност какво имаше да губи? Защо да не пийнат по нещо? Тя имаше време, той имаше време и беше точно моментът за по едно питие. Пък и беше започнало да захладнява и скоро щяха да заключат вратите към парка. Старите приятели, дори стари любовници не бива да се отбягват вечно заради някакво недоразумение, колкото и сериозно да е било, не и когато единият се е извинил толкова мило.

Освен това се бе уморила да четете романчетата си.

Отговорът ѝ се криеше в мълчанието, в моментно просветление осъзна Сам.

— Коя е твоята посока? — попита я бързо.

— Ей там отзад, от другата страна на басейна.

— Близо сме до Сен Жермен де Пре — каза Сам. — Искаш ли да отидем във „Флор“ или в „Дьо Маго“? Или може би ще са пълни с туристи по това време на годината?

— Вече трябва да познаваш Париж колкото мен. Каза, че не си го напускарал, а аз се връщам за първи път.

— Май изобщо не го познавам добре — призна Сам. — Преди да се срещнем, бях разгледал достатъчно според мен туристически забележителности. Когато ти изчезна, аз най-сетне научих френски и щом започнах да усещам джоба си наистина пълен, се преместих в по-голям апартамент точно зад ъгъла. Все още работя в старото студио и почти не се отделям от къщи, освен ако не трябва да отида в друга страна заради някоя изложба, организирана от импресариото ми. Но дори и тогава мърморя.

— Звучиш ми като някой старомоден парижанин — засмя се Били. — Много от тях са живели и умирали в кварталите си, без дори да проявят любопитството да пресекат Сена и да видят другия ѝ бряг.

— Признавам се за виновен... Левият бряг не ми допада особено. Да те открия днес тук беше невероятна случайност... Ако не беше майсторът на рамки... ами картите ми не показваха, че ще ми дойдеш на гости в студиото.

— Хич не е за вярване, както казват по филмите. Но не изключвай и съвпадения. На сценаристите в Холивуд им се разрешават по две съвпадения на сценарий — иначе загазват.

— По-добре да побързаме — предупреди я Сам. — Иначе и ние ще загазим. Чувам полицая да казва на хората, че скоро ще заключват.

— Няма нищо по-дразнещо от навика им да заключват парковете още на здрачаване — отвърна Били. — Чудесно е, че го правят, но ми се иска да не беше така.

— Да, характерно е за французите. Имат репутация на романтици, но винаги се спират навреме.

— Истината е, че са най-разумните хора в Европа.

— Освен швейцарците.

— Освен швейцарците — съгласи се Били. — Хващам се на бас, че вече си излагал в Женева.

— Цюрих. — Той се ухили.

— Всичко ли продаде?

— Всичко.

— Това е чудесно.

— Благодаря. Накъде ще вървим? Аз се загубих.

— Ами в тази посока — безгрижно каза Били. — Все ще открием някое кафене.

Тя прекрасно знаеше накъде са се упътили. Трябваше да покаже на Сам своята къща. Преживяванията ѝ с него нямаше да са описали затворен кръг, ако той не видеше къщата, където тя бе смятала да живеят заедно, конюшната, която бе превърнала в мечтаното от него студио. И тогава той щеше да разбере колко много се е заблуждавал по отношение на нея.

— Какво е това? — попита Сам, щом Били отвори високата желязна порта, врязана в покритата с бръшлян стена на Рю Вано.

— Моят каприз. Добър вечер, мадам Мари-Жан.

— Добър вечер, мадам, добър вечер мосю.

— Добър вечер, мадам — каза Сам.

— Мадам Мари-Жан, ще бъдете ли така любезна да ми заемете бутилка червено вино и две чаши?

— Разбира се, мадам, веднага ще ги донеса.

— Благодаря, мадам Мари-Жан.

— Няма защо, мадам.

— Бихте ли ги оставили в зимната градина, мадам Мари-Жан?

— Разбира се, мадам. Веднага, мадам.

Били и Сам прекосиха двора, тресейки се в беззвучен смях от ритуала на обикновената френска любезност.

— Късметлия си, че не те представих — избъбри — Щеше да започне още едно безконечно „мадам“ и „мосю“ и неизбежното споменаване на времето.

— Коя беше тази?

— Жената на портиера. Почакай, преди да влезем в къщата, искам да ти покажа още нещо. — Били го поведе към едно от дългите каменни крила, с няколко стъпки по-високо от първия етаж на къщата, избра друг ключ и отвори катинара върху двойната дървена врата, над която имаше прекрасен барелеф с изправен на задните си крака кон. Фенери върху елегантни подставки украсяваха вратата от двете страни.

— Някога това е било конюшня — обясни тя, докато включваше осветлението, което бе поръчала да инсталират вътре, дълги редици от халогенни лампи, чиято светлина заливаше всяко кътче от единия до другия край.

— Прилича ми на огромен склад — каза Сам, премигвайки.

— Има две дузини отделения за конете, всяко препълнено с мебели, които чакат да бъдат разопаковани.

— Кога мислиш, че е строено?

— Някъде през двайсетте или трийсетте години на осемнадесети век.

— Впечатляващо е — измърмори Сам, поглеждайки към високия таван.

— И аз така мисля. — Били реши да не му казва все още защо е поръчала такова мощно осветление, което според архитекта бе струвало колкото осветлението в операционна. — Хайде да видим какво става с виното.

Били и Сам седяха в зимната градина и отваряха втората бутилка вино, която мадам Мари-Жан бе оставила на една табла на пода, бордото от 1971 година, пазено от нея за специални случаи.

— Никога не бих могъл да си представя как изглежда интериорът на къща като тази — каза Сам. — Докато не си бил в нея, дори и без мебели, не можеш да предположиш, че крие такъв чар. Разбирам защо си поискала да я притежаваш.

— Навремето никой не разбираше, но пък и аз не съм търсила ничий съвет.

„Не — помисли той, — ти не би търсила съвет, мое великолепно момиче, което намирах за безумно щедро, когато пожела да ми купиш онази миниатюрна бутилчица от битпазара. Ти, с твоята чистота, скрита красота, толкова срамежлива, та помислих, че никога няма да поискаш нещо, докато не ме помоли да ти покажа работите си, а се оказа, че ме искаш в себе си толкова силно, колкото и аз теб; ти, която отново заплашваше да ме възбудиш в онази пицария, когато отчаяно се нуждаех да хапна нещо, за да мога да те обладая за трети път в продължение на също толкова часа... и би могла да го сториш само с гласа си, с думите си, ако не те бях спрял... не, ти не би поискала съвет за нещо толкова маловажно като покупката на огромна къща.“

— Виждаш ли оня бор в градината, най-високия? — попита Били.

— Да, защо?

— Там смятах да окачим крушките за Коледа. Коледата на 1981.

— Оо.

„Господи, защо правиш това с мен, Хъни? Не ми казвай да те наричам Били — помисли той разбунтувано; — не е ли достатъчно, че ме доведе тук, в тази празна къща, да седиш с мен и да пиеш вино, да се изтягаш в тази ниша на безопасно разстояние от мен, но не толкова далеч, че да не мога да видя формата на зърната ти под пуловера и да си спомня как изглеждаха гърдите ти, когато лягаше отгоре ми. Бяха твърде големи и твърде стегнати, за да ги притисна една към друга. Но помниш ли как се опитвах да го правя, Хъни? Колко обичах да съм под теб, по корем, а ти да измисляш все нови и нови мъчения като онзи път, когато започна да ме ближеш от петите до глезените, нагоре-надолу, без да отиваш по-далеч, ближейки и смучейки, докато аз се възбудих толкова, че се изплаших да не полудея, изпразних се на леглото, ала ти не каза нито дума, просто продължаваше да смучеш чувствителното място в свивката на коленете, докато точно навреме не прошепна: «обърни се» и ме пое в себе си, помагайки си с ръка, а аз се изпразних още преди да проникна до края... помниш ли?“

— Всички дървета в градината са вечнозелени — каза Били. — Това беше единственият ми жест към Калифорния — зелена градина през цялата година.

— Добре си го измислила.

„О, Хъни — изкрещя той вътрешно, — какво ме е грижа за тези дървета, когато мога да мисля само за онези нощи в студиото ми, как спяхме в леглото ми, аз бавно се събуждах, никога не съм се събуждал толкова бавно, и откривах, че съм възбуден, с твоята ръка върху члена ми, и в същото време ти се преструваше, че спиш, обърната на една страна, и аз плъзвах члена си в теб отзад бавно-бавно, сякаш се боях да не те събудя, и се преструвах, че не чувам ускореното ти дишане. О, Господи, толкова беше хубаво, никой от нас не проронваше и дума... нито дума, дори и на следващия ден. Преструвахме се, че не се е случило. Точно това правиш сега с мен, Хъни, преструваш се, че не виждаш колко съм възбуден и само чакам от теб знак. Точно това правиш... Познавам те прекадено добре, Хъни, за да греша.“

— Били, ти изобщо омъжи ли се? — попита дрезгаво.

— Сам.

— Да.

— Щастливо?

— Така мисля — късо отвърна тя.

— Така мислиш? Какво искаш да кажеш?

— Ами... не съм сигурна.

„Това беше най-калпавият отговор, който съм давала някога — помисли тя, — това е почти покана. Не си сигурна? Щом не си сигурна, не би трябвало да си тук с този мъж, когото някога си обичала, нали? Трябва да си някъде в някое малко приятно бистро, да похапваш от добрата вечеря и да си четеш лекото романче, както бе правила цяла седмица, но положително не би трябвало да си тук, под тази оскъдна светлина, със Сам Джеймисън. Какво ли би си помислил Спайдър, ако ме видеше сега? Какво ли би си помислил Спайдър, ако знаеше, че съм тук, в тази къща, за чието съществуване може и да съм му казала, но може и да не съм? И какво би си помислил, ако реша да заведа Сам горе и да му покажа втория етаж? Само че аз не съм го решила, нали? Ако Сам знаеше, че съм го довела в къща само с едно легло... моето легло... той би... но всъщност кой кого иска да заблуди? Мога да падна на колене и да го имам още тази минута, мога да се хвърля отгоре му и да разкопча панталона му, да извадя втвърдения му член, който познавам като собствената си ръка, и да го вкарам... о, Боже, искам устните му върху моите, искам члена му в себе си, трябва да съм била луда да остана тук сама с него, иска ми се да си разкъсам дрехите и да разтворя крака точно тук, в тази ниша, в тази минута, и да го оставя да ме докосва и да ме смуче, и да ме разтваря по неговия си начин, да му позволя да влезе в мен... Той го желае толкова силно... да не мисли, че не виждам? Сигурно знае, че светлината е достатъчна да видя колко е издут, колко е готов, побъркан от желание, но той няма да помръдне, ако аз не му позволя, ако не му дам знак, само най-малкият сигнал ще е достатъчен, и после бъдещето ще е известно, заровете хвърлени, аз ще се простя с мъките си и няма да погледна назад. Никога вече! О, този мъж още ме обича дори и без да ми го казва, не е преставал, разбрах, когато се изчерви, а също и по очите му, прекадено добре го познавам, за да се лъжа...“

— Затова ли си тук, в Париж, съвсем сама? — попита Сам. — Защото не знаеш?

— Да.

— Стигна ли до някакви изводи?

— Не още. Всъщност дори не мога да мисля за това разумно.

— Защо ме доведе тук?

— За да ти докажа, че в писмото съм ти писала истината, че възнамерявах да ти призная коя съм веднага, щом се открие изложбата, и че приготвих тази къща за нас. Отказах да се омъжа за теб по друга причина, а не защото не ти вярвах.

— Ами конюшната?

— Мислех, че от нея става идеално ателие.

— Но на покрива няма прозорци.

— Не са разрешени съществени структурни промени в сграда дори и да е частен дом, ако е определена за исторически паметник, както е тази. Затова осветлението вътре е толкова силно.

— Разбирам. А ако сега те помоля да дойдеш с мен вкъщи и да прекараме заедно нощта, какво ще кажеш?

— Не мога, Сам.

— „Защо? Защо да не можеш, по дяволите“! За Бога, Били, аз те обичам, никога не съм преставал. Защо не ми дадеш още една възможност? Желая те... И не се опитвай да ме убедиш, че и ти не ме желаяш, защото няма да ти повярвам.

— Желая те, но не мога.

„Наистина не мога — смаяно си помисли Били. — Пощурявам, като си помисля за това, но не мога да се пресегна към теб, мътните да го вземат, защото не съм жената, която бях някога... Бих ли могла сега... да върша нещата, които би направила Хъни? Щях ли да се безпокоя за Спайдър? Щеше ли Сам да отклони мислите ми от Спайдър Елиот? Мога ли изобщо някога да го обичам пак толкова?“

— *Не можеш!* Защото още си влюбена в съпруга си?

— Май така излиза.

— Къде е сега това щастливо копеле?

— На шест хиляди мили оттук.

— Мисля, това ми дава отговора. Ние сме тук, само ти и аз, съвсем сами, и от него ни делят континент и океан. Никога няма да научи нищо за това, нали? Ти никога няма да му кажеш... ти си най-добрият лъжец на света, ала не можеш. Няма друга причина. Защото просто не го желаяш достатъчно.

— Така стоят нещата.

— Все нямам късмет. — Сам се изправи да си ходи.

Ще те изпратя — каза Били. — Външната врата се отваря трудно.

— Стой далеч от мен, госпожо.

— Сам, съжалявам.

— И двамата съжаляваме, но моментът е неподходящ. С нас винаги е било така. Били, още нещо, хрумвало ли ти е някога, че не бих могъл да работя без естествена светлина? Че тази великолепна конюшня щеше да ми изглежда като тъмна, мрачна килия в затвор, че предпочитам петте стъпала към таван, на който струи слънчева светлина?

— Не съм се замисляла... Била съм идиот! Но ти би могъл да запазиш старото си ателие...

— Не си ли спомняш как имах навика да се събуждам сутрин и да започвам работа веднага, щом се развидели, преди закуска, често с часове? Все още е така. Трябва само да нахлузя комбинезона и да отида зад ъгъла.

— Май съм приемала нещата за даденост.

— Само това. Не е голяма работа.

— Всъщност е голяма работа... Било е много глупаво от моя страна.

— Не се коси — и без това нищо не се получи. Ще ме целунеш ли за довиждане? Били, Хъни, любовта на моя живот?

— Не мисля, че е добра идея. През живота ми са ме наричали как ли не, но не и пълна глупачка, Сам, скъпи. Е, поне не напоследък... през последната седмица. — Били се засмя тихо и затвори вратата след него.

17.

Щом „Гълфстрийм“ достигна нормална летателна височина по обратния си маршрут към Калифорния, Джиджи се облегна назад в седалката и затвори очи, а мислите ѝ се върнаха към проекта „Изумрудът на Уинтроп“, който се бе научила да разчита и разбира през последната седмица под вещото ръководство на Ренцо Монтегардини. Всички се бяха съгласили, че за да знае върху какво точно да наблегне в текста на рекламата, трябва да е подробно запозната с целия проект на кораба.

— На най-ниската палуба, наречена „Козирог“, пасажерите ще се хранят — обясняваше ѝ Монтегардини. — Преди, когато корабът е бил товарен, тя е била горната палуба. Сега там са каютите на офицерите, кухнята и ресторантът и пътниците ще имат чувството, че се хранят в непосредствена близост до океана. Освен това, понеже е ниска и разположена в центъра, има преимущество на максимална стабилност.

— Как хората решават къде ще седнат за вечеря? — попита Джиджи.

— Правят заявките си през деня в зависимост от настроението. Метрдотелът ще задоволи всяка молба, от маса за двама до маса за дванайсет, а резервациите за вечеря ще се приемат по всяко време от седем и половина до девет и половина, за да може ресторантът да затвори в единайсет и половина.

— Има ли маса на капитана? — попита Джиджи.

— Може ли без такава? Ако няма, къде би се хранил капитанът? Всяка вечер той ще кани различни хора, за разлика от старата традиция, когато на капитанската маса са сядали едни и същи хора всяка вечер. А сега погледни тук, Грациела Джована, на следващата палуба, „Джемини“, сме разположили апартаменти, които ще отличават кораба от всички останали. От всяка страна на централния коридор има по четиринайсет апартамента, всеки по 560 квадратни фута. С тези на петте нови палуби общо стават 84 плюс апартамента на собственика. Когато е пълен, „Изумрудът на Уинтроп“ ще побира

максимум — забележи добре, — максимум едва сто и седемдесет пасажери, плюс още сто и четирийсет души персонал. Обикновено кораб с такива размери побира два пъти повече пътници, но с по-малко апартаменти.

Това момиче го разсейваше, призна си Ренцо Монтегардини с киселата констатация на мъж, трийсет години по-възрастен от Джиджи, изискан мъж, мъж, на когото жените са предлагали много възможности, голяма част от които са били приети с взаимно удоволствие. Тя му пречеше да се съсредоточи, навеждаше се над проектите с такова покорно желание да получи обяснения, с пламнали от възбуда прекрасни очи под черните кадифени ветрила на клепачите.

— Всеки апартамент — продължи той примирено, мислейки си за Бен Уинтроп — има две стаи една до друга. Влиза се през къс коридор, от двете страни, на който има по една облицована в бледорозов мрамор баня и стая гардероб със сейф за скъпоценностите. За облицовката на стените съм използвал комбинация от бледо дърво и брокат в пастелни цветове, като съм помислил и за шумоизолацията. Използвам и много вградени огледала от пода до тавана, за да увеличават пространството и да отразяват морето.

— Ами люковете? — попита Джиджи.

— *Скъпа* колежа — шокиран започна архитектът, — в каютите на персонала да, много люкове, но в апартаментите съм проектирал прозорци от пода до тавана, които с натискане на копче ще се покриват с щори през нощта, за да могат пасажерите да си отспиват, без да ги дразни слънцето. Люкове!

— Откъде да знам — каза меко Джиджи. — А как изглежда останалата част от апартамента?

— Ето тук, на пет фута от фойето, се вижда стената, която отделя стаите. В спалнята има голямо легло, което при нужда се разделя на две единични, вградени нощни шкафчета и дълга тоалетка срещу леглото. Другата стая е многофункционална, с телевизор и видео, вградено барче, писалище и кръгла маса, която може да се използва за закуска или разни игри. Всеки предмет, всяка отделна мебел бе подбрана от проектантския колектив с едничката цел да създава чувство за празничност.

— Тази разделителна стена тук ли спира? — Джиджи, слагайки пръст на проекта.

— Да, тя отделя само спалнята. Когато двете стаи се сливат в една, цялото пространство се превръща в просторна, удобно мебелирана дневна, с изглед към морето, с достатъчно място за коктейл за трийсетина човека — но и с уют, подходящ за двама.

„Устата ѝ — мислеше архитектът в този удобен апартамент — ще е опасно мека и копнеещо жадна, когато отметне глава за целувка; гърдите ѝ са разположени високо, закръглени и раздалечени, подобно на онези в старинните гравюри, които ме измъчваха като момче.“ Той въздъхна и си спомни възрастта ѝ. И своята.

— Какво ще има на палубата, Ренцо? — нетърпеливо се заинтересува Джиджи.

— Бутици и туристическия офис, Грациела Джована. Гореще ще намериш всички необходими помещения за един пътнически кораб, балната зала, големи и малки барове, казиното, библиотеката, фитнес залата, козметичния салон, гимнастическия, специален бар, наречен „При Рик“, и, разбира се, голям басейн, шезлонги и много пространство за сериозните спортисти.

— Ами какво ще стане, ако обиколя двайсет пъти откритата палуба и огладнея?

— Откритата палуба, която сме нарекли „Зодиак“, има открит скай-бар с пресни сокове за запалените по здравословното хранене. Тук, на носа на „Зодиак“, в салона „Екватор“, високо над капитанския мостик, сервираме закуски двайсет и четири часа на ден с традиционен чай следобед. Ако все още си гладна, има обслужване по стаите цял ден и цяла нощ. Изглежда, имате отличен апетит, пикола синьорина.

— Била съм готвач — обясни Джиджи. — Обожавам да мисля за храна.

— Очарователен талант — каза той. — Къде е удоволствието без апетит.

— Ренцо, а тук — каза Джиджи, сочейки с пръст, — тези две големи, празни пространства на кърмата на „Зодиак“ да не са основите на комини?

— Точно така. Няма друга функция, освен декоративна. А отвореното пространство зад тях, точно на кърмата, е друга открита палуба.

— Ами ако на кораба има два големи хеликоптера? Можете ли да използвате тези основи като хангари? Могат ли хеликоптерите да се приземяват на откритата палуба?

— Би могло, разбира се, но не сме планирали два хеликоптера. Защо?

— Просто си мислех... да кажем, че през деня сте на док в Лондон — ако група жени поискат да посетят модно ревю в Париж, вместо да разглеждат забележителностите на Лондон, спокойно биха могли да го сторят с хеликоптер и да се върнат на кораба за вечеря, нали така? Или ако сте на док в Пирея, вместо да дишат мъглата на Акропола, с тях може да направят екскурзия до един-два гръцки острова — има хиляди начини да се използват.

— Обсъждали ли сте хеликоптерите с Бен?

— Не, но ще го сторя, щом смятате, че ще има място за тях.

„Бих намерил място дори за четири хеликоптера, ако ти намериш място за мен — помисли Монтегардини — с твоя разтапящ ме, поглъщащ, зашеметяващ чар, ако ме приютиш, докато се почувствам омаломощен като победител на бойното поле.“ Той прехапа устна и отново си помисли за Бен Уинтроп. Човекът притежаваше всичко, всичко.

— Ренцо? Ренцо! Не мислиш ли, че би могъл да поспестиш малко пространство от балната зала — прекалено голяма е — и да направиш склад за костюмите и пробна?

— С каква цел, мой скъпи начинаещ архитекте?

— За балове с маски. Мисля, че трябва да има бал с маски за всяко пътуване, бал с изненади, с различни костюми всеки път. Ще се закупуват предварително, ще се складираат и ще се пробват от пътуващите с консултацията на опитни професионалисти. Не виждам къде другаде може да се направи това.

— И къде ще спят тези професионалисти?

— Може би... със служителите? — предложи Джиджи с мъркащ, предразполагащ тон, който за негово отчаяние му припомни котките на жена му.

— Ще опитам, Грациела Джована, на този етап няма нищо невъзможно.

— О, Ренцо, ти си ангел! Щом няма невъзможни неща, би ли могъл да направиш главната трапезария съвсем мъничко по-малка и да

отделиш една стая за частни приеми, където хората да дават специални вечери: да речем, една китайска вечеря, една италианска, една индийска? Могат да я резервират още преди круиза и да си организират там честването на рождени дни и годишнини — не ти ли звучи добре?

— Ще видя, мила моя Джиджиета, ще се опитам да направя нещо — въздъхна той.

Джиджи дотолкова бе очарована от изучаването на проектите, че до края на седмицата вече ги имаше в умален мащаб и ги сложи в специална чанта заедно със Sizione Maestra, рисунката на „Изумрудът на Уинтроп“ и комплект фотоси от интериора на апартаментите. Този пакет с ентузиазираното одобрение на Бен щеше да се използва като специално рекламno допълнение, отделно подвързано и вмъкнато в „Таун енд кънтри“, „Архитекчъръл дайджест“ и „Вок“. С помощта на подбрани пощенски кодове беше възможно изпращането му по местата, където живееха повечето от бъдещите американски пасажери на „Изумрудът“. На последната страница от това допълнение имаше само един ред текст — обява, че първият круиз на „Изумрудът на Уинтроп“ е разпродаден.

— Май не те притеснява, че броиш пилците си предварително, а, пикола Грациела Джована? — беше я попитал Ренцо с вдигнати вежди.

— Първият круиз ще е само за поканени — увери го Джиджи. — Директно от Венеция за Ню Йорк. Би ли отказал на такава покана?

— Ако е от теб, скъпа и безценна моя колежке, никога.

Джиджи с бележник и молив в ръка седеше в самолета, който я връщаше обратно в Калифорния, и пишеше картичка, която трябваше да върви заедно с подаръка ѝ за Елеонора Колона, навършваща другата седмица шейсет и пет. През последната година Джиджи беше пътувала много до Сан Франсиско по работа с дизайнерите от „Индиговосините морета“, за да поддържа рекламната им кампания свежа и на ниво. Приятелството ѝ с възрастната дама сериозно се беше задълбочило. Сега Джиджи винаги отсядаше в стаята за гости на Елеонора Колона и

вече познаваше отблизо голямото сплотено семейство: от тримата братя Колинс и техните съпруги до последното внуче.

През петте дни престой в Ню Йорк тя бе имала време да посети някои от любимите си „ловни полета“ за изящно старинно дамско бельо, оглеждайки се за романтичните, богато украсени, шити на ръка одеяния, създадени в онези дни, когато жените са познавали еротичното предизвикателство на загадката и са били съвсем наясно, че колкото по-малко показват, толкова повече усилват желанието. В една кутия при краката ѝ се намираще истинска находка, бански костюм от 1894, дреха на сто години, носена от еманципираните жени, след като специален звънец прогонвал всички мъже от плажа.

Състоеше се от четири части: първата — много широка и дълга до земята наметка от плътен бял лен, богато украсена с волани и панделки и завързваща се на врата под двойно набрана яка. Тя изцяло покривала банския костюм, докато собственичката се движела по плажа. Под наметката храбрата дама носела дълга до коляното клошпрана, силно пристегната в талията рокля от тънък лен, облечена върху отделни гащи от още по-тънък лен, набрани при коленете и стигащи почти до средата на прасеца. И роклята, и гащите бяха в тъмносиньо и бяло, с контрастираща бродерия с морски мотиви. Последната част от ансамбъл, а представляваше шапка на сини и бял райета с панделки от двете страни, която трябвало да се слага на главата.

На Довил му бяха нужни двайсет и пет години, за да се възстанови след сензацията, предизвикана от онова загадъчно италианско момиче, което се появило една сутрин на плажа и дотолкова запленило мъжете в града, че за няколко дни по магазините из цяла Нормандия не останал нито един бинокъл. Никой не знаел името ѝ, макар че през нощта всички в казиното я коментирали, дори крупиещата. Скоро мълвата донесла, че се казва Елеонора. Но дали била обикновена танцьорка или дъщеря на херцог? Благородна кръв ли течала в жилите ѝ, или била актриса? Успели само да научат, подкупвайки прислужничките, които я изсушавали от водата след

смелото ѝ гмуркане в морето, че имала изваяното тяло на куртизанка, кожа на малко дете, лице на ангел и била скромна като монахиня. Освен това била само на петнайсет години. Побъркани от желание, двама млади принцове и изпроводили подаръци по прислужничките. Единият ѝ изпратил диамант с големината на кестен, който преди това бил собственост на някакъв махараджа; другият — диамантена диадема, притежание на семейството му от петстотин години. Молели единствено за среща с Елеонора, докато се качвала в закритата карета, очакваща я в края на плажа. Ала тя върнала подаръците без отговор. Двамата принцове я наблюдавали всеки ден с биноклите си с толкова запленени сърца, че не мислели за нищо друго. Един ден за сума, достатъчна да подкупи президента на Франция два пъти, те успели да сменят прислужничките, като облекли техните рокли и бонета. Елеонора, която не била бърлива, не забелязала нищо странно, докато не се върнала от топването си в океана и не отишла в кабината, за да ѝ свалят банския костюм. „Защо ме карате да чакам мокра до кости?“ — изненадано попитала тя. — „Не виждате ли, че тази проклета дреха е полепнала по мен? Ще пипна грип, ако не побързате.“ Но „прислужничките“ ѝ били толкова замаяни при вида на мократа тъкан, очертаваща божественото ѝ сладно тяло, че не били в състояние да помръднат. „Е, добре тогава, ще трябва сама да се съблека“, обявила тя с влудяващо треперене и сама разкопчала банския си костюм, понеже била умно и сръчно момиче. В този миг и двамата принцове се хвърлили в краката ѝ, засрамени от стореното, защото осъзнали, че Елеонора е жената, за която всеки от тях копнее да се ожени — а техните майки се опасявали, че такава жена не съществува. Закривайки очи в разкаяние, те се разкрили пред Елеонора, а тя спокойно отвърнала: „В такъв случай може би някой от вас ще е така любезен да ми подаде кърпата.“ Тази нощ Елеонора се появила в казиното на Довил под ръка с двамата принцове. Дори звукът от въртенето на рулетката заглъхнал, докато тя обикаляла

царствено помещенията, облечена само в своята богато надиплена бяла ленена наметка, а дългата ѝ черна коса падала свободно върху раменете. Украшения ѝ били портокаловите цветчета в косата, понеже била твърде млада, за да носи диаманти. На следващия ден Елеонора изчезнала от плажа, а също и по-красивият от двамата принцове, онзи, който пръв ѝ подал кърпата. Според достоверен източник те заживели в блаженство на калифорнийския бряг, където Елеонора вече била принцеса много преди тя и нейният принц да се откажат от титлите си, за да станат граждани на Съединените щати. Най-малката дъщеря на Елеонора е майка на Елеонора Колона, друга впечатляваща красавица, която съзнава могъществото на мокрия бански костюм.

С много обич, Джиджи

В долната част на картичката Джиджи внимателно бе нарисувала с много хумор и изразителност момента, когато Елеонора най-после излиза от спокойното море на Довил и бърза към прислужничките си, очакващи я с наметката, в която тутакси да я загърнат.

Доволна от себе си, Джиджи пхна картичката в кутията и я завърза с панделка. Позвъни на стюарда да му каже, че е готова за обеди. Все още имаше на разположение цели часове, за да напише картички и за поразителния викториански сватбен комплект, състоящ се от пет части, който беше открила за Саша, и за шикозния смокинг с кадифена яка от епохата на Едуард, очевидно никога необличан, който беше изровила за Вито. Ще трябва да си пусне мустаци, за да е достоен за него.

Джиджи се появи в агенцията толкова рано в понеделник сутринта, че очакваше да е между първите гладни души край масата за хранене. Беше прекарала вълнуваща, безсънна нощ, превъзбудена и обсебена от проектите за „Изумрудът на Уинтроп“. Осъзна, че се е преуморила в три и половина посред нощ, когато все още мислеше как да придума Ренцо да отдели помещение за нормална по размери маса

за пинг-понг върху частта от палубата, запазена за шезлонгите. Пинг-понгът беше единственият спорт, в който самата Джиджи изпъкваше, единственият спорт, с който според нея почти всеки би могъл да се справи колкото и да е неатлетичен. След още един час на трескава концентрация върху турнир по пинг-понг, продължаващ през целия круиз и завършващ с раздаване на фантастични награди, изведнъж ѝ хрумна, че масата за пинг-понг може да се качва и сваля за минути, че не се нуждае от специално място, и най-сетне се успокои достатъчно, за да потъне в едночасов дълбок сън, но се събуди в шест, сякаш до ухото ѝ бе прозвучала противопожарна сирена.

— Здравсти, Поли — каза уморено Джиджи на секретарката, докато си взимаше една чиния, надявайки се, че поничките не са толкова калорични, колкото винаги си бе мислила.

— Здравсти, забравихме те вече. Как е Ню Йорк?

— Фантастичен. Как е животът във „ФРБ“?

— Страхотен. Виж, Виктория иска незабавно да те види, веднага, щом се появиш.

— Тя тук ли е вече?

— Днес всички подраниха — каза Поли, имаше вид на човек, който знае нещо, ала не може да го каже.

— Което обяснява защо не са останали понички — каза Джиджи разочаровано, слагайки две лепкави канелени кифли върху чинията и наливайки си горещ чай от каната.

Отнесе закуската си в своя офис, в момента празен поради отсъствието на Лайза Леви, талантливия художествен директор, който работеше като неин творчески партньор, и реши, че нищо, което би могла да ѝ каже Виктория, не е по-важно от храната. Не си беше приготвила закуска вкъщи и усещаше главата си олекнала. Устата ѝ беше пълна, когато телефонът иззвъня.

— Поли е, Виктория иска да знае тръгнала ли си за офиса ѝ.

Джиджи задъвка на ускорени обороти и припряно преглътна.

— Мога ли да се нахраня толкова бързо, за Бога? За малко да се задавя и да умра.

— Вземи си кифлата с теб, в кавгаджийско настроение е.

— Майната ѝ. Кажи на мис Вики, че ще се появя веднага, щом приключи с трансценденталната си медитация и изчета „Диър Аби“. Ако не си изпълня сутрешния ритуал, денят ми ще тръгне накриво.

— Джиджи, моля те, направи го заради мен — рече Поли.

— Е, добре.

— „Ако Виктория си въобразява, че може да ми развали сутринта, греша“ — помисли си Джиджи, докато вървеше по коридора и влизаше в големия офис, където царуваше Виктория.

— Е? — каза Джиджи, спирайки отвътре до вратата. Арчи и Байрон, също тук, изглеждаха възбудени, а Виктория изпробваше нова мелничка за черен пипер, оставена до голяма чиния с понички, сирене крема и пушена съомга. — Да нямам рожден ден? — попита Джиджи очаровано, когато и Арч, и Бай я приближиха, за да я поздравят с целувка.

— Малко парти за добре дошла — обясни Арч. — Липсваше ни жизнерадостната ти муцунка, ако щеш, вярвай, затуй те посрещаме с любимата ти храна — да изразим обичта си.

— Значи затова е било бързането — обърна се Джиджи към Виктория, чувствайки се съвсем мъничко засрамена от непочтителните си мисли. — Ами да започваме!

— Идеята беше моя — гордо заяви Байрон. — Арчи искаше да вземем торта, но аз знам какво обичаш най-много.

— Не си си дал парите на вятъра, Байрон Трети — поздрави го Джиджи, докато се черпеше щедро. — Тебе попитаха ли те, Виктория? — заинтересува се тя.

— Аз бях за хайвер „Белуга“ и „Дом Периньон“ — каза Виктория, — но предложението ми беше отхвърлено. Никога не съм си падала по понички. Джиджи, искаш ли черен пипер за съомгата?

— Може малко — отвърна Джиджи. Когато Виктория Фрост свързваше купища хайвер и шампанско с Джиджи Орсини, значи нещо не бе наред.

— Разкажи ни ти как мина седмицата, Джиджи — каза Арчи, щом приключиха с яденето.

— Арчи, защо ти не разкажеш на Джиджи за нашата седмица? — пресече го нетърпеливо Виктория. Не беше ли достатъчно, че все пак се беше съгласила с тази абсурдна закуска, ами трябваше да слуша и изблиците на Джиджи за някакъв си кораб и проектите му? Беше очаквала този момент от миналия вторник, шест нетърпеливи дни, в които си представяше как ли ще се почувства Джиджи, когато най-после осъзнае, че в нейно отсъствие агенцията се е разраснала и е

поела работа за милиони, че се е променила от наскоро създадена кантора, където тя бе глезена, привилегирована и смятана едва ли не за чудо, в агенция, в която просто ще е само още един служител, макар и зает с работа до гуша.

Байрон и Арчи си бяха подготвили защита за празненството по посрещането ѝ. Въпреки че тя ги разубеждаваше, те се чувстваха някак неловко, задето бяха взели клиентите на „Скрупули две“ в нейно отсъствие. Арчи дори беше предложил да дадат на Джиджи поста асистент на художествените директори, ала Виктория го отряза.

— Ще ѝ дадем някакъв пост, когато дойде и ни представи годишния си отчет — бе настояла тя и не отстъпи от решението си. Колко типично за момчетата, да припират с награди, които Джиджи щеше да приеме като даденост. Вече ѝ бяха дали купища пари. Беше им останал само постът, ала Арчи и Бай нямаха талант да управляват, така и не разбраха какво наказание е една отложена награда и не осъзнаваха необходимостта от поддържане на ред сред творците.

Госпожичка Орсини без съмнение трябваше да получи възнаграждение, но нямаше смисъл да се престарават. Носът ѝ беше вирнат още преди да постъпи на работа; беше влетяла като вихър, преливаща от самочувствие, но през онези напрегнати дни, когато се бореха да преодолеят трудностите пред новата рекламна агенция, беше невъзможно Джиджи да се сложи в някакви рамки — тя „свиреше соло“. Сега обаче, след гигантската придобивка на „Бийч Кажуълс“, картината напълно се бе променила и Джиджи оставаше на заден план. Нямаше вече да е момичето чудо, дребен доставчик на средни клиенти, осигурени от лесната щедрост на Бен Уинтроп, който сигурно се поздравяваше винаги, когато чукаше Джиджи безплатно, тъй като рекламата влизаше в разходите на всеки бизнес. Дали Джиджи бе осъзнала, че представлява сексуалната равностойност на един делови обяд?

— Защо не ѝ кажеш, Виктория? — обади се Арчи. — Това е твоя рожба, не моя.

— Не ме интересува кой точно ще ми го каже — заяви Джиджи, — стига да разбере какво е. Имам да ви разправам толкова за „Изумрудът“.

— Джиджи, ти не си била тук повече от година — започна Виктория, възприемайки ролята на водач, принадлежаща ѝ по право

според нея.

— Доказа, че си добър редактор — продължи тя. — На всички ни беше ясно, че се боиш от семейственост и фаворизиране, когато настояваше да стоим настрана от „Скрупули две“. Само че...

— Само че... — прекъсна я Джиджи. — Не ми харесва тази дума. — Сега знаеше причината за хайвера и шампанското.

— Само че — продължи Виктория с лека усмивка, сякаш тя и Джиджи имаха някаква тайна помежду си — ти несъмнено си осъзнала, че вече си постигнала достатъчно голям успех, за да ни налагаш тези скрупули, не намирам по-добра дума, абсолютно непрофесионални и несправедливи по отношение на нас като твои работодатели.

— Намекваш, че не съм професионалистка ли, Виктория?

— Точно обратното. Когато беше млада и зелена, Джиджи, наистина не беше, но вече не е така. Всички сме съгласни, че се превърна в истински рекламен специалист. — Усмивката на Виктория стана по-широка, сякаш те двете се разбираха много по-добре, отколкото се предполагаше. — Преди ти да дойдеш тук, преди да разбереш естеството на работата, Арчи и Байрон направиха прибързана грешка. Оставиха те да ни подрежеш крилата и да ни попречиш в установяването на контакти с клиенти, за които бяхме съвършено готови. Миналата седмица се срещнах със Спайдър Елиот — отдавна не му харесва да работи с „Русо и Русо“ — и той не се поколеба да ни прехвърли „Скрупули две“... дори не желае да преговаря с никакви други агенции.

— Защо не ме уведомихте в Ню Йорк, преди да се уговорите със Спайдър? — попита Джиджи разгорещено.

— Да те уведомим? Хайде, Джиджи, като професионалист ти отлично знаеш, че ръководството не е длъжно да иска разрешението ти за нов клиент. Приемаме съгласието ти за даденост.

— Кога стана всичко това? — попита Джиджи; бузите ѝ горяха.

— Преди около седмица — има ли значение?

— Преди седмица? Спайдър и Били знаеха как се чувствам. Не са се обадили да ми кажат... — Джиджи се почувства напълно объркана, когато се огледа и видя как Арчи и Байрон сияят насреща ѝ, въпреки че бяха нарушили тържественото си обещание.

— Явно семейство Елиот са съгласни с нас, че вече си голямо момиче и няма нужда да те гледат.

— Не ми е ясно защо от теб не става добър редактор, Виктория, много те бива в обидите — озъби се Джиджи.

Виктория не ѝ обърна внимание.

— Ще работиш с Байрон като художествен директор — каза тя — и ще направиш нов текст за каталога.

— Правя го от години, много ти благодаря — рече Джиджи и стана. — Една от главните причини да дойда тук беше да избягам от тази работа.

— Джиджи, можеш да го вършиш с вързани очи — нетърпеливо каза Виктория. — Толкова ли е трудно да приемеш, че ни стоиш на пътя и ни пречиш да обслужваме клиент, който иска да работи с нас, както и ние с него?

— Благодаря ви за закуската, но нямаше нужда да ме тъпчете, за да ми съобщите новината.

Тя бързо се обърна към вратата, за да не гледа ухилените, предателски, самодоволни лица на Арчи и Байрон. Смятала беше, че може да разчита на тях, но вече знаеше, че е сгрешила въпреки чара им. Не беше ли чарът съществено оръжие за художествения директор? Беше смаяна и дълбоко разочарована, че бяха заговорничили зад гърба ѝ, и то с Виктория.

Ако Виктория наистина я смяташе за такъв професионалист, щеше да поговори с нея какъв е най-добрият начин да вземат за клиент „Скрупули две“, вместо да я чака да напусне града, за да си свърши необезпокоявана работата.

— Има и още новини, Джиджи. Седни, не бързай толкова — припряно я спря Виктория.

— Какви новини? — Джиджи се обърна и видя, че тримата имат еднакви изражения на лицето — ликуващи и победоносни.

— Големи новини! Невероятни новини! — каза Арчи. — И „Бийч Кажуълс“ са наши!

— Не ви вярвам, по дяволите — смая се Джиджи. Беше опознала индустрията на плажното облекло из основи и разбираше какво означава това.

— Повярвай! — Арчи сияеше. — Деветдесет милиона долара на година!

О, Боже — това е фантастично... великолепно... ала... ала...

— Ала какво? — попита Байрон. — Няма „ала-бала“ с клиент, който струва деветдесет милиона долара.

— Ще... ще влезем в конфликт с „Индиговосини морета“ — не се предаде тя.

— О, за Бога, Джиджи, това не е аргумент — засмя се Байрон.

— Но конфликтът все пак е неизбежен — настоя тя.

— Разбира се — съгласи се Арчи. — Затова се отказваме от „Индиговосини морета“. — Най-невероятното беше, че „Бийч Кажуълс“ ни станаха клиенти в един и същи ден със „Скрупули Две“ и ние всички седнахме тук и се напихме — не беше за вярване — разказваше й Байрон. — Трябваше да бъдеш тук.

— Май вие е трябвало да бъдете тук — каза Джиджи тихо, съзерцавайки възбудените им горди лица. — Имахте ли проблем да съобщите новината на братята Колинс?

— Не е нещо, с което да не мога да се справя — самодоволно заяви Виктория.

— Попитаха ли дали аз знам за това?

— Казах им, че отсъстваш от града. Сигурна съм, че разбраха — и те са в бизнеса като всички нас.

— Не като всички нас — произнесе Джиджи бавно. — Мен не ме бройте.

— За какво говориш? — невярващо попита Арчи. — Сигурно се майтапиш как да не те броим, какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Часът на истината, Арч. Просто осъзнах, че не ме бива да работя в рекламния бизнес. Не съм професионалистът, за когото ви е толкова удобно да ме смятате, аз...

— Виктория, предупреждавах те, че ще се разстрои — запелтечи Арчи.

— Не е заради „Скрупули две“, Арчи, а заради вашата двуличност. Заради неспазеното обещание, което ти и Байрон ми дадохте, преди да се съглася да поема тази работа — нарушихте го, защото имаше възможност да се сдобиете с клиент и не искахте да рискувате, като ми се доверите...

— Чакай, това беше идея на Виктория, не...

— Няма значение кой го е измислил, вие всички сте се съгласили, не ме уведомихте цяла седмица, а после очаквате, че

няколко сладки думички ще оправят нещата.

— Хайде сега, Джиджи, нямаш ли малко вяра в себе си? — каза Байрон.

— С тонове, Байрон, и дори бих помогнала да спечелите „Скрупули две“, ако ме бяхте помолили.

— Значи това е големият проблем — не сме ти повярвали достатъчно — обърна го на шега Арчи.

— Не става въпрос за егото ми, Арч, а дали съм подходяща за рекламата. Вие, момчета, сте в бизнес, според чиито закони, ако се появи голяма риба, малката трябва да се извади от аквариума. А аз не се отказвам от малката си риба, привързвам се към хора, които са били добри с мен, като Елеонора Колона и синовете ѝ, и се гордея с начина, по който помагахме на „Индигивосини морета“. Знаем, че ми се доверяваха, а вие разрушихте това. Всички знаехте колко близка станах на цялото семейство. Разбирам, че е трябвало да се откажете от клиента, но защо поне не ми дадохте възможност да им обясня?

— Това е нелепо — ядно отвърна Виктория. — Ти не си в ръководството.

— Не е нелепо и ти го знаеш. Разделението между ръководство и творчески състав е напълно изкуствено, удобен начин за теб да получиш и задържиш властта, Виктория. Да не мислиш, че бих заложила всичко, което имам, само за да съм в творческия екип — да разбирам стойността на продукта, наистина да се отдам на клиента и после да го оставя на благородната ти милост, щом трябва да се взимат бизнесрешения?

— Е, нещата в нашата агенция стоят така. Виктория беше бясна. — Тя не е твоя собственост.

— Затова ще се махна оттук, госпожице Вики. Не ще се примиря с начина, по който се вършат нещата в този бизнес — или може би само в тази агенция да е така. Не си правете труда да ми изпращате личната кафеварка.

Джиджи напусна офиса, тръгна по коридора, излезе от сградата, качи се в колата си и подкара към къщи.

— Значи горкото ми детенце е останало без работа. — Вито нежно погали Джиджи по ръката, докато тя вечеряше с него и Саша.

— Както са тръгнали нещата — каза Джиджи, усмихвайки му се с любов, — накрая ще заживея в една стая с Нели.

— Нали семейството е за това — обади се Саша. — Това означава ли, че мога да уволня бавачката?

— На твое място не бих го сторила — посъветва я Джиджи. — Отказах се от бизнеса с храни, отказах се от рекламата, но няма да ми стигне куражът да бавя деца. Всичко друго, само не и това, но ви благодаря, че мислите за мен.

— Би ли искала да режисираш? — попита Вито.

Джиджи изсумтя развеселено. Всички в Холивуд — понякога като че ли и всички на този свят, включително архиепископът на Кентърбъри и главният равин на Израел — искаха да режисират.

— Бих могъл да те използвам — добави той.

— Какво му има на сегашния ти режисьор? — попита тя и както обикновено установи, че предпочита да не използва името на Зак, ако не ѝ се налага.

— Нещо става с него — оплака се Вито. — Не мога да го разбера. „Дълъг уикенд“ е написан като черна комедия за Холивуд. Много от героите съвсем не са от приятните — те са в бизнеса, а ти знаеш какво означава това.

— Хора като теб, а, татко? — непочтително се ухили Джиджи, наслаждавайки се на щастieto, което обгръщаше баща ѝ и Саша, толкова голямо, че можеше да стопли всекиго около тях. — Най-обикновени скаути, а?

— Не се смей, както вървят нещата, някои от тях ще излязат точно такива. Черният хумор се превръща в горчиво-сладък, а оригиналният горчиво-сладък привкус избива на романтика. Един-два пъти Зак дори се увлече по сантименталното... и когато му изкрещях, той ми заобяснява, че режисирал, както го чувства. Господ да ме пази от режисьори! Кой го е молил да чувства!

— Не може ли да говорим за нещо друго? — попита Саша раздражено. — В края на краищата той ми е брат и аз все пак се смятам донякъде отговорна за него. Сега вече знам защо казват да не правиш бизнес със семейство. Хайде да говорим за Бен Уинтроп, момчето милионер.

— Джиджи — каза Вито, — я почакай малко, та нали ти измисли „Омагьосаният таван“ и „Линията Уинтроп“? Това най-малкото трябва

да означава, че имаш пълно право да насочваш политиката на една рекламна агенция. Нали не възнамеряваш да оставиш клиентите си на „ФРБ“ след начина, по който се отнесоха с теб?

— Няма да се опитвам да им ги отнема — каза Джиджи. — Няма нищо по-лесно, ала колкото повече мислех за това, толкова повече осъзнавах, че е замесен голям проблем, нещо по-важно, отколкото, че ще им позволя да ги запазят.

— Какво е чак толкова важно? — Вито се втренчи в нея, добре развитото му чувство за справедливост бе дълбоко накърнено.

— Ами самият факт, че притежавам власт над клиентите. Не искам да моля Бен да им ги отнеме заради мен.

— Защо не? — запита Саша шумно.

— Не желая да го... *притежавам*. Ако го помоля, ще го стори на часа, но тогава аз ще съм... о, по дяволите, как да ви го обясня, за да ме разберете?... Ще съм под негов контрол много повече, отколкото сега.

— Чакай малко — каза Вито. — Ти контролираш клиентите, ала ако ги прехвърлиш към друга агенция, ще попаднеш под контрола на *Бен Уинтроп*, защото си използвала своя контрол? Правилно ли съм те разбрал?

— Точно. Но само дотук.

— Това, което дъщеря ти се опитва да обясни, е, че парите на Бен Уинтроп се харчат за рекламата на Бен Уинтроп и тя не иска да контролира начина, по който той си харчи парите.

— Но Джиджи не се притесняваше, когато го накара да инвестира в магазини и кораби — запротестира Вито.

— Но, татко, аз само предлагам как да харчи парите си, давах му идеи, които беше свободен да приеме или отхвърли. Щом веднъж вземеше решението си, агенцията ни се бореше за клиента си, но аз не съм контролирала решенията му.

— Хм. — Вито обмисляше думите ѝ. — Значи, другояче казано, ти не възнамеряваш да се омъжиш за него, прав ли съм? Няма да станеш съпруга на клиент. В противен случай би прехвърлила тези клиенти толкова бързо, че Виктория Фрост щеше да пикае кръв.

— Саша, как му търпиш изразите? — попита Джиджи със смях, но не изглеждаше шокирана.

— Свиква се с времето. О, Джиджи, сигурна ли си, че няма да се омъжиш за него? Как ще оставиш толкова богат мъж да ти се изплъзне?

— О, още не е приключило. Все се опитвам да си представя как съм омъжена за Бен в продължение на пет, на десет години и все не мога. Въображението ми отказва...

— А моето не — замечтано рече Саша. — Представям си как двамата с Бен водите приказен живот по целия свят... и никак не ми е трудно.

— Когато срещна татко, виждаше ли се омъжена за него?

— Не е честно! Знаеш, че това е първото нещо, което си мислят всички неомъжени жени, щом срещнат нов мъж. Той ли е „избраникът“ или не? И ако не е, да спя ли с него все пак?

— Саша? — настойчиво повтори Джиджи. — Отговори ми на въпроса.

— Реших да се омъжа за него още в мига, когато Зак ни запозна.

— Е, видя ли?

— Това, което Джиджи се опитва да ни каже, е, че съдът още не е произнесъл присъдата си — обяви Вито. — Не се предавай, скъпа, навярно някой ден ще свикнеш да летиш със самолета на Уинтроп. Защо не си признаеш, че затова го харесваш — тайната на всяко женско сърце е транспортът. Ако имаш самолет и лимузина, няма значение как изглеждаш или колко си ужасен, наоколо ти ще гъмжи от мераклийки.

— Ами какво ще кажеш за яхта? — попита Джиджи. — Или кораб за круизи с хеликоптер на борда?

— Няма да е зле. — Вито продължи играта. — Но зарежи платноходките. Тях не ги броят. Транспортът трябва да има мотор.

— Честно, Саша — въздъхна Вито, щом се озоваха в леглото, — не знам какво става с тези хлапета — брат ти и Джиджи, с тия техни сантименти и деликатни, придирчиви чувства — май младото поколение е прекалено чисто, за да се справи с реалния свят.

— Саша се изкикоти.

— Какво смешно има? — попита Вито.

— Зак е по-голям от мен.

— Все забравям. Ти определено изглеждаш по-зряла. Обзалагам се, че никога нямаше да оставиш онези клиенти на Виктория Фрост.

— Щях да ѝ смъкна скалпа, без да ми мигне окото. Виж, скъпи, наистина ли става нещо със Зак? Не исках да говорим пред Джиджи, но трябва да знам.

— Проклет да съм, ако го разбирам. За всеки друг режисьор бих казал, че му е отпуснал края, че си е стигнал тавана или му се е замаяла главата. Но нищо от това няма да е вярно за Зак, той е прекалено добър режисьор, отдаден на работата си, ала сегашният му филм изисква да е непрекъснато нащрек, а той от време на време се отпуска. Прекарвал съм часове на снимачната площадка, опитвайки се да го проумея, но почти без резултат. Всъщност само това вършех, преди да те срещна и да си намеря по-добра занимавка.

— Дали не е криза на средната възраст?

— Не е ли прекадено млад?

— Дори и да е. Не се ли държи като някой, преживяващ отвратителен развод? — попита Саша, а гласът ѝ прозвуча още по-загрижено.

— Да, донякъде, и донякъде като някой, който се е влюбил в най-неподходящата личност, но не е това причината. Той не се е срещал с жени от месеци... всъщност вече не си спомням откога.

— Велики Боже! — ужаси се Саша и седна в леглото, изненадана от тази безпрецедентна новина.

— Наистина е престанал да се забавлява. Вместо да обядва с мен, той предпочита да слуша приказките на Елза Уърти — беше голяма звезда преди четирийсет години — за славните стари времена. Нали не мислиш, че се е влюбил в нея?

— Не му е в стила — отвърна Саша, още по-обезпокоена.

— Освен това е започнал да забравя. Да забравя! Ще повярваш ли, вчера първият помощник-режисьор трябваше да му напомни, че снима повторно вече завършена сцена? И това не се случва за първи път. Ако ме няма пет минути на снимачната площадка, започвам да се притеснявам.

— Защо не си ми казал за това преди? — поинтересува се тя.

— Не исках да те тревожа, скъпа. Мразя да пренасям проблемите от работата вкъщи, както имах обичай да правя някога. Официално ние

все още сме в меден месец, който така и нямахме. В петък, когато той се обади на Майчето...

— КОГАТО КАКВО?

— Когато Зак телефонира на майка ви, за да я пита как е... Като всеки добър син го прави по няколко пъти в седмицата...

— О, Господи, Вито! Седиш си тук, разправяш ми, че Зак се обажда на майка ни и искаш да ме убедиш, че не е в депресия? Сигурно е жив-умрял. Майчето е последното убежище. Обаждаме й се само когато ни налегнат мисли за самоубийство! О, Боже, защо си мълчал досега? Да не би да си чакал да ми кажеш чак когато си пръсне черепа?

— Саша, преувеличаваш — търпеливо рече Вито. — Ти самата си ми казвала, че прекалено се притесняваш за Зак.

— Знам, но той й се обажда! Значи е в тежка депресия!

— Всъщност като се замисля, той не е вече същият Зак — съгласи се мъжът й. — Когато отидох в Калиспел, а това беше преди около десет месеца, тази... промяна... вече беше започнала. Не му се отразяваше на работата, затова не й обръщах голямо внимание, но, да, ти си права... в депресия е.

— Десет месеца? — машинално повтори Саша. — Толкова бях ангажирана с Джош и развода, с теб, че почти не съм виждала Зак през всичкото това време, ала десет месеца депресия, и то влошаваща се с времето? Е, знаем на коя мизерна злобна кучка трябва да благодарим за това, нали?

— Знаем ли? — смаяно попита Вито.

— Дъщеричката ти, твоята скъпа малка Джиджи, ето коя!

— Хей, внимавай кого наричаш мизерна злобна кучка!

— Извинявай, скъпи, но е такава. И какво прави сега тази неблагодарна, жестока изкусителка, играе си с чувствата на господин Великолепни, който за нея не е нищо друго, освен още една жертва на тщеславието й.

— Чакай! Престани веднага! Джиджи непрекъснато сменя партньорите си, което не е в стила й, а Зак не се чука наляво и надясно, което също не му е в стила, тъй че...

— А, значи, когато става дума за дъщеря ти, тя си сменя партньорите, а когато става въпрос за брат ми, той се чука наляво и надясно...

— Имай малко уважение, Саша, скъпа, и ме изслушай. Слушаш ли?

— Със затаен дъх.

— Джиджи и Зак още са влюбени един в друг.

Саша замълча, после възхитено кимна с глава.

— Никога няма да си простя, че не се сетих първа. А ти винаги ще ми го напомняш, нали, Вито? До края на дните ни ще го използваш като доказателство за превъзходството си.

— Само когато се налага — обеща Вито. — Какво ще правим сега?

— Ще уредим нещата, разбира се — каза Саша с обичайната горда увереност във възможностите си.

— Да, но как? Това продължава вече почти година.

— Толкова по-добре. Щом не са се забравили толкова дълго, значи е сериозно. — Тя притвори очи и се концентрира. — Няма много да го шикалкавим, ще уредим нещата по обичайния начин.

— Ще ги оставим на самотен остров за една седмица?

— О, скъпи, това е толкова типично хлапашко разрешение. Няма да правим нищо. Ти ще намекнеш на Зак, че Джиджи още е влюбена в него, а аз ще намекна на Джиджи, че Зак още е влюбен в нея. Но деликатно! Не забравяй, че те са умни почти колкото нас.

— Сценарият на „Много шум за нищо“, а? Не знаех, че още се използва.

— Използвал се е десет хиляди години преди Шекспир и ще се използва, когато колонизират Марс.

— Ами ако това не се получи с Джиджи и Зак?

— Тогава ще му мислим. Може да се обадя на Майчето — тя ще оправи всичко.

18.

В продължение на два дни след скарването с Били Спайдър Елиот живееше в монотонен, непрекъснат транс в опита си да се самооправдае, повтаряйки до безкрайност последните й думи към него. Едва ли сега някой, който го наблюдаваше, стръвно надвесен над работата си на бюрото, би могъл да си го представи като някогашния безгрижен калифорнийски сърфист. Държеше се толкова любезно с асистента си Томи Тетър, та човекът реши, че Спайдър сигурно възнамерява да го уволни.

Не преставаше да си припомня всички ужасни неща, които му бе причинила Били от момента, когато го нарече „безсъвестен чукач“ заради няколкото невинни целувки с Джиджи, до опита й да добави клауза за триседмичен изпитателен срок в трудовия му договор със „Скрупули“, когато за първи път дойде в Калифорния през 1977.

По средата на третата нощ, след четирийсет и осем часа мазохистична ярост, Спайдър се събуди след един сън за морето, който съживи у него усещането за румпела в ръката му и за безкрайния простор на океана. Лежеше в леглото, опитвайки се да си припомни всичко до последните подробности, и възпоминанията му за дните по море го завладяха.

След смъртта на Валънтайн през 1980 Спайдър си беше купил малка платноходка и с екипаж от двама души отплава на запад, пускайки котва на безброй острови между Лос Анджелис и Гърция, бягайки от самонаблюдения и притъпявайки болката си, като се пускаше в ежедневно състезание с природните стихии.

По време на това почти двегодишно пътешествие на жалейка и възстановяване той беше написал само две писма, и двете до Били. Беше изпращал на майка си пощенски картички от различни пристанища, но Били бе единственият човек, с когото бе изпитвал нужда да общува, единственият човек, когото продължаваше да чувства близък.

Сега, напълно разбуден, с гняв, който го изгаряше, той, шокиран и ужасен, осъзна, че изпитва чудовищна нужда незабавно да говори с Били и да изясни нещата помежду им. На света нямаше никой, при когото би могъл да потърси утеха от нещата, крило му бе наговорила Били, и от нещата, които ѝ бе наговорил той — освен самата Били.

В последното писмо, което ѝ бе изпратил по време на пътешествието, Спайдър ѝ бе писал, че няма смисъл да се връща отново на работа, понеже никога няма да намери партньор като нея, с никого друго няма да изпитва такова удоволствие да се бори рамо до рамо. Беше го писал на самотен гръцки остров в Егейско море, но сигурно тогава го е писал без капчица мозък в главата.

Крачейки из стаята, той си каза, че би дал всичко отново да изпадне в депресията, в която се намираше, когато той и Валънтайн дълго преди женитбата им се бяха скарали заради някакъв неин загадъчен любовник. Ето, това бе забавно, сравнено с начина, по който се чувстваше сега.

В онова спречкване с Валънтайн, припомни си внезапно Спайдър, той за първи път в живота си се държа съзнателно жестоко с жена. И за последен, преди да се отнесе жестоко с Били.

Къде беше тя, по дяволите? Още бе рано да я потърси у Джесика в Ню Йорк или в Мейн, където може да е с Доли — така мислеше Спайдър, докато се обличаше, защото вече нямаше никакви изгледи отново да заспи. „Хора с известността на Били не могат просто да изчезнат“ — каза си той, докато си приготвяше пържени яйца за закуска, но откри, че не е в състояние да се докосне до тях. Изпи няколко чаши нескафе една след друга и се взираше в часовника до пет часа, когато започна да върти телефоните. Джесика бързо го разбра от икономката ѝ, беше във Флоренция, а Доли не бе се чувала с Били от седмица. В девет и половина Спайдър вече беше в офиса и чакаше да подхване Джози Спилбърг веднага, щом се появи на работа. Нямаше смисъл да упорства в гордостта си и да се преструва пред нея, че случайно е изгубил следите на жена си и се опитва да я открие само от чисто любопитство.

— Спайдър, ако знаех нещо, кълна ти се, щях да ти кажа. Не съм говорила с нея от пет, може би шест дни.

— Не би ли опитала да се свържеш с Джесика Щраус във Флоренция, Джози? И с когото още се сетиш?

До края на деня бяха изтощили всички, които можеха да знаят местонахождението на Били, от Джон Принс в Ню Йорк до портиера в Риц и колегите му във всички големи хотели в Париж, Лондон и Ню Йорк. Били просто бе взела лимузина до летището и се бе „изпарила“.

— Ще се върне, Спайдър, близнаците са тук — каза Джози успокоително.

— Повтарям си го цял ден.

— Елизабет — бавачката! Обзалагам се, че знае нещо! — възкликна Джози и Спайдър се втурна към къщи.

— Господин Елиот, щях да ви кажа, ако можех — увери го тя. — Но нямам никаква вест от нея. Аз самата вече се тревожа. Но според скромния ми опит тези... недоразумения... не продължават дълго, когато има малки деца вкъщи. Може би просто е искала да избяга за няколко дни от всички — почти година, откак ги роди, а това е голямо напрежение за всяка жена без значение колко хора ѝ помагат.

— Трябваше да си вземем почивка — каза Спайдър. — По дяволите, защо не се сетих за това?

— Госпожа Елиот нямаше да се съгласи — равно отвърна бавачката. — Нямаше начин да я накарате да си вземе отпуск, освен ако не вземехте и близнаците с вас. Рядко съм виждала майка толкова... ами, отдадена на децата си.

— Това лошо ли е? — попита Спайдър.

— Всяко прекалено нещо е лошо. Винаги казвам на родителите да отиват някъде заедно от време на време, па макар и само през уикенда. Децата няма да усетят, щом аз съм тук, а родителите се нуждаят да останат насаме. Повторих го и на госпожа Елиот няколко пъти, но тя не искаше да чуе.

— Тя си има свои представи за нещата.

— О, да, наистина, и силна воля при това. Необичайно упорита жена е, две мнения няма, но аз си я обичам.

— И аз — каза Спайдър. — О, Господи, и аз!

В края на седмицата Спайдър бе толкова обезпокоен, че започна да мисли за намеса на полицията, макар Джош Хилман да го съветваше да я държи настрана.

— Какво може да ти каже полицията в Лос Анджелис? Знаем, че не е тук.

— Може би... ако се обърна към медиите?

— Спайдър, за Бога, нали не искаш да направиш личните си недоразумения достояние на всичко живо? Не се приближавай до медиите. Били не би го одобрила за нищо на света.

— Прав си, Джош, но все си представям...

— Ненужно преживяваш. Били не е от типа жени, които биха се самоунищожили, уверявам те. Тя е силна, Спайдър. Иди си вкъщи, поиграй с децата и помни, че след няколко дни всичко ще е само един лош сън.

— Да ти платя ли за тъпия съвет, Джош? По дяволите, съжалявам, знам, че правиш всичко, което е по силите ти. Отивам си вкъщи — нашата бавачка Елизабет ще трябва да се погрижи и за мен.

— Спайдър седеше в детската стая на близнаците като голяма, любяща играчка, докато те се катереха отгоре му, чувствайки, че няма да помръдне от пода, докато не стане време за сън. Не, той сам ще ги нахрани и двамата, и ще ги изкъпе също. Допирът до голите им телца му беше единствената утеха.

— Бау-бау! — каза Макс с умоляващо изражение на лицето. — Буу-гуу!

— Буу-гуу! — изплака с надежда Хал. — Буу-гуу!

— Куче ли искате, момчета? — попита Спайдър. — Бау-бау?

Те го гледаха настойчиво, решително издали напред долните си устнички в желанието си да бъдат разбрани.

— Буу-гуу!

— Бау-бау!

— Бавачке, чуите ги само! Те искат куче! Току-що казаха първата си дума! Бау-бау! Добре, хлапета, ще идем да купим куче. Бау-бау. Невероятно е, вчера можеха само да махат за довиждане и да казват „мама“, а днес искат куче! Не са ли изключително интелигентни, само за едно денонощие да се научат да изразяват абстрактно желание?

— Не и като имам предвид времето, което Бърго О'Съливан прекарва с тях напоследък, измъквайки ги изпод носа ми. Съжалявам, че трябва да ви призная, господин Елиот, но първата им дума е опит да кажат „Бърго“. Момчетата проговарят по-бавно. Не му беше работа и

му го казах, но белята вече беше сторена. — Елизабет неодобрително изсумтя.

— Бърго? Този кучи син, ще го убия веднага, щом го открия!

Спайдър се юрна да търси Бърго, оставяйки Елизабет да си мисли, че горката госпожа Елиот сигурно е била права да се махне от пътя на човек, способен на подобна ревност. Ставаше въпрос само за някакво си име в края на краищата.

— Бърго! Излизай от стаята си, страхливец такъв, или ще разбия вратата!

— Няма нужда да крещиш така — каза Бърго, появявайки се от покоите си със спокойната увереност на незаменим мъж.

— Къде е жена ми, мръсно копеле? Не ми разправяй, че не знаеш, децата те издадоха, нещастно лайно! Навъртал си се около тях — откога се интересуваш толкова от деца, жалък мошенико, долнопробен...

— Не знам къде е — каза Бърго с достойнство. — Няма нужда да ме обиждаш.

— Не, знаеш? — кресна Спайдър и го сграбчи за врата.

— Тя ми телефонира, не аз на нея — запелтечи Бърго. — Пусни ме!

— Защо не ми каза? Виждаш, че съм си изгубил ума, негоднико!

— Сигурно щях да го сторя след ден-два заради съчувствието ми към всеки представител на моя пол независимо кой е и как се държи, но трябваше да съм лоялен първо към госпожа Елиот, а тя ме накара да се закълна в гроба на майка си — с достойнство рече Бърго. — За щастие майка ми е жива и здрава.

— Какво, по дяволите, ти казва, Бърго? Какво, за Бога?

— Госпожа Елиот всеки път пита за децата и аз ѝ разказвам с подробности, питам я как е тя и тя ми отговаря, че е чудесно, а после затваря.

— Слава Богу! — Спайдър се отпусна облекчено. — Сега, щом знам, че е добре, май просто ще трябва да почакам, докато се върне вкъщи. Може да е навсякъде.

— Един ден случайно я чух да казва нещо на някого, когото наричаше „Мери Джон“ или някакво такова чуждо име.

— Мери Джон? Откъде знаеш, че е чуждо?

— Госпожа Елиот не го произнася като американско име. Казва го по-гърлено и бързо, отколкото говори обикновено.

Спайдър вече въртеше телефона на Джош Хилман още преди той да бе довършил изречението си.

Джош, името Мери Джон говори ли ти нещо? Съпругата на кого! Мари-Жан? Били им изплаща заплати от години? И ти не се сети за тях? Господи, Джош, какво, ако къщата е празна и необитаема? Откога това би могло да възпре Били? О, съжالياваш, значи — върви на майната си. А сега ми дай този адрес, и по-бързо, задник такъв!

— Адвокати! — измърмори Спайдър на Бърго и му лепна една целувка на челото, после се втурна нагоре по стълбите, за да каже новината на Елизабет и да си вземе паспорта.

Били вървеше по улица Рю дьо Барбе дьо Жуи, размахвайки празна пазарска кошница. Беше отишла при най-добрия местен търговец на вина, за да върне на Мари-Жан виното, което портиерката ѝ бе заела, и откри колко рядка е реколтата от 1971. Беше обещал да ѝ намери една каса отнякъде, а ако не успее, да ѝ поръча също толкова добро.

— Имате ли подходящо място да го съхранявате, мадам? — беше я попитал. — Ако имате, ще се опитам да ви намеря няколко каси.

— Имам отлична изба, мосю, но трябва да си помисля за по-голяма поръчка.

— На вашите услуги, мадам.

Трябваше ли да купува вино? Каси и каси вино? Най-добрите реколти, най-редките, големите съкровища? В Париж дори и в празна къща беше някак неудобно да нямаш вино подръка, в случай че някой се отбие. Във всеки нормален френски хладилник винаги имаше няколко бутилки шампанско; никой не се замисляше много, преди да си поиска шампанско, когато му предлагаша питие, защото знаеше, че бутилката ще свърши твърде бързо, за да се напие. Тя въздъхна, разочарована от лекотата на празната си кошница.

„Днес като че ли беше първият истински есенен ден“ — помисли си Били, докато завиваше зад ъгъла, за да измине късата отсечка от Рю де Варен, която отвеждаше към Рю Вано. Сутринта си беше облякла тъмночервено поло и чифт черни панталони и беше наметнала черен

раиран вълнен шал. Не беше в настроение за Люксембургската градина. Сякаш се събуждаше от пристъп на леност, който я бе владял досега.

Беше в настроение да връхлети на Рю Камбон и да купи всичките нови костюми от колекцията на Шанел. Всички палта, всички рокли, всички колани, обувки, о, да, дузини и дузини, и дузини обувки!... О, не, щеше да загazi! Не можеше да си покаже носа на Рю Камбон точно до задния вход на „Риц“. В „Шанел“ щеше да се сблъска поне с пет жени, които познава, особено в този следобеден час, когато всички имаха проби.

Ами ако си поръча кола и шофьор? Само няколко стъпки по тротоара, и щеше да се озове зад вратите от сиво стъкло на магазина; щеше да е със слънчеви очила и с голям копринен шал, който да закрива лицето ѝ. Можеше предварително да се обади на управителя и да уреди да я отведат направо в някоя закътана пробна... Дали да не рискува? Същото силно желание да си купи нещо — каквото и да е — бе изпитала, когато купи къщата си. Подобно настроение е признак на опасна възбуда, на трескава нужда да се случи нещо. Чувстваше се тъй, сякаш бе преживяла тъмна арктическа зима или продължително възстановяване, през което е била принудена да остане в леглото и да не прави нищо.

Само Сам да не ѝ беше изпратил онзи огромен букет от есенни цветя. И картичка, на която бе написал: „Ако някога промениш решението си, ако сметнеш, че моментът е подходящ, ето телефонния ми номер. Винаги ще съм тук за теб, любов моя. Сам.“

Не биваше да прави това. Това да не е крикет! Тя бе взела решението си и нямаше да го промени, но тези цветя, аранжирани във ваза от Мари-Жан, стояха на пода в една от стаите и червеникавокафявото им златисто великолепие ѝ напомняше косата на Сам винаги, щом погледнеше към тях. „Ще ги изхвърля заедно с картичката веднага, щом се прибера у дома“ — реши тя категорично, завивайки на ъгъла на Рю Вано.

Облегнат на затворената врата на къщата ѝ, стоеше висок мъж в тренчкот, кръстосал дългите си крака, сякаш бе там отдавна. Били спря поразена. Той беше с гръб към нея. Не я виждаше. Все още имаше време да се обърне кръгом и да отстъпи зад ъгъла.

Внезапно, без да разсъждава, се затича към него с всички сили и нищо не бе в състояние да я спре. При звука от стъпките ѝ той тутакси се обърна и се втурна към нея и светът се промени завинаги.

— Не, скъпи, не, не сега, ще говорим за това по-късно. Ах, мадам Мари-Жан, ето ви и вас. Това е мъжът ми, мосю Елиот. — Били издуха носа си и избърса влажните си очи, пипкайки се с ключовете, кърпата на Спайдър и ръката му, която не искаше да пусне.

— О, мадам, простете ми! Той позвъни, ала аз не му разреших да чака в къщата. Не знаех, че мадам очаква мосю... — Мари-Жан млъкна, все още гледайки въпросително към Били, докато се здрависваше със Спайдър.

— Мосю Елиот ни изненада и двете. — Били се обърна към Спайдър. — Влизай в къщата, горкото ми бебче, едва се държиш на краката си, никога не съм те виждала толкова изтощен.

— Нямахме директен полет до Париж, затова летях за Ню Йорк през Атланта или може би беше Чикаго, не си спомням вече, после изпуснах конкорда и трябваше да чакам пет часа в Ню Йорк... Сигурно щях да пристигна по-бързо, ако бях гребал с лодка. Имам нужда да пийна нещо — грохнал съм, но от щастие. Искам да те целувам цели два дни. Две седмици. Два месеца.

— Мадам Мари-Жан, бихте ли... възможно ли е да ни заемете две бутилки от вашето вино, а също и две чаши?

— Разбира се, мадам. Къде да ви ги донеса, мадам?

— О, в малката приемна... не, всъщност по-добре ги донесете горе и ги оставете на пода пред стаята ми.

— Добре, мадам.

— Благодаря ви, мадам Мари-Жан.

Мари-Жан забърза към къщата си, за да вземе вино и да съобщи на Пиер новината. Високият рус мъж със спортни обувки, когото Били представи за свой съпруг, изглеждаше дори по-добре според нея от красивия червенокос от вчера. Дали утре няма да се появи някой висок чернокос мъж с черна обувка? Да работиш за мадам Айкхорн беше по-интересно, отколкото да ходиш на кино. И както вървят нещата, май ще трябва да поръча още вино.

Спайдър, моля те, нека да говорим утре, толкова си изморен, че ще се разпаднеш — каза Били, загрижена от отслабналото му лице и хлътнали очи, особено открояващи се сега, когато се бе изкъпал и

обръснал и бе облякъл бял хавлиен халат, който не стигаше дори до коленете му.

— Ще се разпадна по-късно, първо искам да си изясним нещата с теб — заинати се той. — Само за това мисля и се нуждая от него много повече от почивка.

— Забраних си да си спомням за разговора ни през онази нощ — каза Били. — Знаех, че е крайност, но поне не изглеждам смазана като теб. Ядях, спях и се разхождах... Не бих се чувствала по-добре дори след една седмица във фитнес център.

— Аз не се хранех и не спях, защото знаех колко съм виновен. Никога няма да забравя колко отвратително се държах, нито пък ще си го простя, но щом ми мина ядът, се опитах да проумея защо — защо се отнесох така идиотски с теб, защо отказах да приема идеята ти за рекламния каталог с уважението, което заслужаваше, защо ти държах отвратителна, евтина сметка за парите, без да имам понятие от финанси?

— И успя ли да проумееш? — попита хладно Били, чувствайки как се изчервява при думите, които се бе опитала да изхвърли от съзнанието си.

— Да, накрая, щом осъзнах, че съм бил жесток с жена още един път, когато Валънтайн ходеше с Джош.

— Ти си знаел за тях? — Били не беше подготвена за това. — Валънтайн ми каза, но мислех, че никой друг не знае.

— И на мен ми каза — след като се оженихме. — И двамата умеем да пазим тайни — рече замислено Били. — Но какво общо има една кратка любовна връзка между други двама души през 1977 с теб и мен през 1984?

— Ревнувах от Джош — дори не го познавах тогава, просто някакъв мистериозен любовник, който ангажираше съзнанието на Валънтайн — и дори не знаех, че ревнувам, защото не бях осъзнал, че съм влюбен в нея. Изяждах се от яд, защото тя нямаше време да работи с мен както обикновено, защото вниманието ѝ беше отклонено от мен и насочено към някой друг.

— Е, и? — попита Били, напълно озадачена.

— Когато се прибрах вкъщи онази вечер — нима е минала само седмица оттогава? — аз те видях отново, каквато изглеждаше преди,

сияеща и очарователна, завладяна от ентузиазма на новата си идея — и почувствах... ревност, че тя може да те отнеме от мен...

— О, хайде, стига, това е лудост! Не си ме познавал другояче, освен като работеща жена...

— Откакто се родиха децата, ти си стоеше вкъщи с тях и аз се прибирах всяка вечер у дома при съпруга, която беше точно където бях очаквал да е през целия ден и вършеше онова, което очаквах от моята възлюбена да върши. Бях забравил какво е да живееш с наелектризирана, кипяща от енергия жена, която осъществява идеите си с едно само докосване на магическата си пръчица, жена с неограничени възможности, която не се нуждае от мен...

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, Спайдър Елиот — невярващо го прекъсна Били, — че ти, точно ти, си искал да си остана вкъщи завинаги, да се грижа за децата и да чакам върховната минута на деня, когато ти най-после ще се появиш за вечеря?

— Аха. Идиотско, нали? Точно това исках дълбоко в сърцето си. Старомодна съпруга като майка ми. Връщане към 50-те години въпреки всичко, в което вярвах. И щом тази мисъл се загнезди в съзнанието ми, зазвъня звънец, който оттогава не е преставал да звъни. Исках ти да си като всички останали. Исках да ти бъда шеф. Исках ти да бъдеш моята малка женичка.

— Много си патетичен — рече Били. — Не съм слушала толкова абсурдни глупости.

— Но това е истината — с болка каза той.

— О, знам това — заяви тя презрително, — долових го в гласа ти и в моята глава зазвъня звънец... това е най-ужасното от всичко. Точно ти!

— Да, аз, истински пещерен човек по сърце. Може ли още малко вино? Още съм в шок.

— Ако знаех, преди да се оженим...

— Какво?

— Пак щях да се омъжа за теб, идиот нещастен. Ти, Спайдър Елиот, си като повечето мъже на планетата, просто го прикриваш по-добре. А сега, като знаеш противната истина за себе си, направи усилия да изпълзиш от пещерата или поне, щом се сетиш, че си пещерен човек, осъзнай се с един ритник в задника и започни да се

държиш и да мислиш като интелигентното човешко същество, каквото знам, че си.

— Да, мадам — ухили се той, обезсилен от благодарност, отново напълвайки чашата си.

— И да ги нямаме повече такива! Без фалшива скромност. Бъди откровен с мен или ще ти напомням, че искаш момиче точно като онова, което се омъжи за горкия стар татко, ти... ти... извратен тип такъв.

— Тази песен е малко тъжна, ако се абстрахираш от думите.

— Може би е писана, преди някой да е знаел колко е тъжно това — каза Били отстъпчиво.

— Ами, авторът на текста е бил роднина на Фройд. Знаел е какво казва. Виж, скъпа, аз още не съм свършил.

— Да не искаш да кажеш, че има и по-лошо?

— Върнах се назад в мислите си до началото на „Скрупули“. — Спайдър отпи от виното, докато си припомняше:

— Осъзнах, че оригиналната идея за различен вид бутик на Родео Драйв бе твоя, ти беше двигателят за построяването му — аз само промених декора, гледната точка и наех нови продавачи... подробности.

— Но точно това го превърна в успех, както често ми напомняше.

— Все пак си беше определено твоя рожба. А „Скрупули две“ беше моя рожба — е, оригиналната идея принадлежеше на Джиджи, ако трябва да сме честни, но аз прозрях възможностите и те убедих. Хайде да прием за това! Щом се съгласи, ти веднага се залови за работа, убеди Принс да направи първите колекции, нае подходящи хора за техническото осъществяване и това го превърна в успех... тъй че ние работехме рамо до рамо през цялото време, веднъж единият вършеше по-важната работа, следващия път другият. Бяхме истински и равностойни партньори във всяко отношение.

— Хмм, истински равностойни ли? И аз бих могла да ти кажа това, но ти не желаше да слушаш. Защо смяташе, че рекламният каталог е ужасна идея, щом не съм толкова безнадеждна?

— Не смятах! Мисля, че може да има огромен успех, но не искам да се превърне в мания за теб, както се бяха превърнали „Скрупули“, когато започна да откриваш нови магазини по целия свят. Ето къде

правеше големите пари. Работеше по двайсет и четири часа на ден. Спечели с много труд парите си, не го забравяй. Ако не беше затворила всички магазини след смъртта на Валънтайн, щеше да удвоиш състоянието, което ти остави Елис Айкхорн... и няма да намираме достатъчно време един за друг, ако това отново се случи. Ти се залавяш за нещата по начин, който ме плаши.

— И мен ме плаши. Ако ти не беше дошъл днес, сигурно вече щях да притежавам „Шанел“. Не само дрехите, цялата компания. Не се майтапя. Всъщност бас държа, че ще е чудесна инвестиция сега, когато за тях работи Лагерфелд... Знаеш ли, скъпи, трябва сериозно да помислим...

— Виж, между всички проблеми, които споменах — прекъсна я Спайдър, допивайки чашата си, — няма неразрешим. Ще говорим за това утре...

Спайдър се заклати към леглото, пъкна се между завивките и моментално заспа.

Били погледа известно време как мъжът ѝ спи, после състави списък с продукти и изпрати Мари-Жан да купи масло, хляб, шунка, сирене и други деликатеси, които не се нуждаеха от готвене, като пастет и студено пилешко, за да може да го нахрани още щом се събуди. Може би ще е достатъчно изтрезнял да си помисли за закупуването на „Шанел“... идеята не беше чак толкова лоша...

Но той не се събуди и Били си приготви лека вечеря, после, поизморена, отколкото съзнаваше, се мушна в леглото и заспа толкова бързо, че имаше само няколко секунди да се наслади на присъствието на Спайдър в леглото до нея. Той все още спеше, когато тя се събуди рано сутринта. „Е, стига му толкова“ — помисли Били и го разбуди, макар и трудно.

— Къде съм? — попита Спайдър.

— Париж, Франция. Кой си ти?

— Спайдър някой си.

— Какъв си?

— Пещерен човек.

— Искях само да проверя. — Били се засмя.

— Ела в пещерата ми — нареди ѝ Спайдър, сграбчвайки я нежно за косата. — Ние, пещерните хора, можем да понесем всичко, само не и да ни разделят с половинките ни.

— Къщата наистина ли е празна? — попита по-късно Спайдър, докато се обличаше, за да слезе в кухнята за закуска.

— С изключение на тази стая да. Повечето мебели са в кашони в конюшната. Бих ти показала всичко, но нямам търпение да се върна у дома да видя момчетата. Хайде да се обадим в „Риц“ и да видим дали не можем да хванем първия самолет.

— Умирам от глад! — възрази Спайдър. — Нека позвъним след закуска, скъпа.

— Ами ако изпуснем следващия самолет само защото не съм се обадила по-рано?

— Един ден повече или по-малко...

— Лесно ти е на тебе... видял си ги вчера. Или може би онзи ден, губи ми се вече.

— Къде е кафеникът? — попита Спайдър веднага, щом се озова в новата кухня.

— Няма такъв. Сега, като се замисля, няма нито тенджери, нито тигани, само два ножа, оставени от работниците, тирбушон и моята чаша. На другата улица има кафене. Ще изпратя Мари-Жан.

— Ти какво си закусвала?

— Ами чаках водата от чешмата да потече вряла и после си слагах в чашата пакетче чай.

— Моята скаутка. Такова умно момиче. А как се свързваш с Мари-Жан, огън ли палиш?

— Май я чувам да отваря входната врата. Мадам Мари-Жан, вие ли сте? — извика Били.

— Да, мадам. Имате още посетители. Да ги поканя ли вътре?

— Мъж ли е, Мари-Жан?

— Не, не съвсем, мадам.

— Тогавя значи жена? Каза ли си името?

— Не го каза, мадам.

— Пуснете ги да влязат, мадам Мари-Жан — рече Спайдър на своя френски, усвоен по времето, когато беше фотограф.

— Да, мосю. Подозирам, че са ме последвали — каза Мари-Жан, докато Хал и Макс, припхайки несигурно около Елизабет, се втурнаха

в кухнята, почти поваляйки се един друг в желанието си да се доберат до Били. Запълзяха по краката ѝ към скута и я сграбчиха за врата с пълнички силни ръце.

— Мама! Буу-гуу, мама!

— Мама! Бау-гау, мама!

— Спайдър, те говорят! — каза Били през сълзи и целувки. — О, пропуснала съм да чуя как произнасят първата си дума!

— Искат куче, госпожо Елиот — обясни Елизабет, сияеща. — Бау-бау.

— Откога сте тук? Току-що ли пристигнахте?

— О, не, взехме първия директен полет веднага след като тръгна господин Елиот. На момчетата пътуването страхотно им хареса. Настанили сме се много удобно в апартамент в „Риц“, както ни заръча господин Елиот.

— Казах ѝ да ги доведе днес тук, ако не ѝ се обадя — обясни Спайдър. — Мислех си, че ако всичките ми доводи пропаднат, те ще са най-силният ми коз. Искях да ти покажа колко добър баща съм.

Мари-Жан без особено съжаление се отказа от надеждите си за високия чернокос мъж с черната обувка. Нямаше съмнение, че мосю е съпругът на мадам, ѝ дори и да не бяха официално женени, най-малкото бе баща на децата ѝ. Тези две руси ангелчета приличаха много повече на него, отколкото на нея. И възрастта им беше съвсем подходяща да започнат да учат един цивилизован език.

По-късно през деня, оставяйки децата да поспят в „Риц“, където бяха отседнали вече всичките, Спайдър и Били се върнаха на Рю Вано, за да се сбогуват с мадам Мари-Жан и за последен път да разгледат къщата, преди да я обявят за продан. Не се вписваше в живота ѝ тази прекрасна къща-убежище в този обичен град. В нея трябваше да се живее, тя заслужаваше да бъде използвана. Жестоко беше да я държи празна.

— Ще ме разведеш ли из „двореца“ си? — попита Спайдър, щом спряха в празния двор, понеже пазачът и жена му бяха отишли на гости на дъщеря си, за да ѝ съобщят последните новини. Той притегли скъпата ѝ главица към рамото си, наблюдавайки как ярката есенна светлина се е заиграла в тъмнокафявите ѝ къдрици.

— С удоволствие — отвърна Били, изражението ѝ бе оживено от чувство, което той не разпозна. — Ела с мен.

Тя поведе Спайдър из всички стаи на къщата на Рю Ваню, като се спираше в замечтан унес, преди да излезе от тях. Докосваше нежно огледалата, прокарваше пръсти по орнаментите над камините, изправяше се до прозорците и се наслаждаваше на изгледите, взимайки си последно сбогом с тях.

— Горкият мосю Дьолакроа — въздъхна Били, когато влязоха в една празна спалня с просторен изглед към великолепните стари дървета в парка „Матиньон“.

— Дьолакроа?

— Декораторът ми. Най-разочарованият човек в Париж. Точно когато всичко беше готово за монтиране, до последната завеса, точно когато приключихме с купуването на старинните мебели — всичко, освен кухненската посуда, — аз се върнах в Ню Йорк. Така и не я видя завършена. Мисля, че това му разби сърцето.

— Значи ти не си се нанесла? — попита тихо Спайдър, обезпокоен от любовта ѝ към тази къща, прозираща във всеки неин жест, че дори и в деликатния начин, по който се движеше по паркета. Знаеше защо не бе живяла тук. Спомняше си статията за Били и Сам Джеймисън до последната дума. Това беше мястото, където тя бе смятала да се настани с този нещастен глупав идиот, който бе загубил най-обичната жена в света. И слава Богу!

— Просто не беше писано да се случи — каза Били, опитвайки се храбро да прикрие съжалението в гласа си.

— Може би тогава не, но, честно казано, не понасям мисълта, че няма да я мебелираш. Ще останем тук, в Париж, и Дьолакроа ще ни помага, докато не разопаковаме всичко и не му намерим мястото, докато стаите не се изпълнят с цветя, камините с дърва, свещниците със свещи, а кухнята с тонове храна и някой, който да умее да приготвя свестен чай — и дори кафе, — и тогава, ако все още я обичаш поне наполовина толкова, колкото сега, ще останем да живеем тук, докато не ти се прииска да се върнеш в Калифорния. А ако не пожелаеш, няма да се връщаме.

Спайдър! — възкликна Били. — Ами „Скрупули две“? Не можеш да ги оставиш просто така!

— Разбира се, че мога. Проклетото нещо всъщност само се управлява. Какъв е смисълът да наемам скъпо струващи служители, ако не могат да работят вместо мен? Освен това винаги ще се свързват

по телекса или телефона. И двамата сме склонни прекалено да се увеличаваме в работата за сметка на удоволствията. Откакто се родиха децата, ти сякаш работиш на две места плюс нощна смяна.

— Не можех да се спра — съгласи се Били. — Такава съм си.

— Щом аз мога да се преобразя от пещерен в нормален човек, ти също ще се научиш да не си толкова...

— Съвестна? Тази дума ли търсиш?

— Съвестна и... прекалено всеотдайна... О, Били, имаме нужда да отделим малко време за себе си. Има толкова неща, които ни предстои да открием и които не са свързани с работата, но така и няма да ги опознаем, ако не се огледаме за няколко месеца около себе си... пък и ако се позамислиш, тази къща ти дължи покрив над главата, след като толкова години си я поддържала в отлично състояние. Ако наистина желаш да я продадеш, щеше отдавна да си го сторила. Винаги си се надявала да се върнеш тук, само че не си го осъзнавала.

— Напомняш ми за човек, когото познавах преди време — каза Били с усмивка.

— Кой е той?

— Спайдър Елиот... човекът, който можеше да ме придума за всичко.

— Само защото и ти го искаше — целуна я той. — Хайде да идем да видим какво има в онези сандъци в конюшните. Дали у съпруга на Мари-Жан няма да се намерят чук и лост?

Държейки се за ръце, те излязоха на двора и видяха Пиер и Мари-Жан, които се връщаха от дъщеря си.

— Мосю Пиер, да имате случайно чук? — попита Спайдър.

— Разбира се, мосю. Мога ли да ви помогна?

— Всъщност да, четири ръце ще се справят по-добре от две. Хайде да отворим няколко от сандъците в конюшните и да видим какво има в тях.

— Eh bien, мосю — отвърна Пиер стреснато. — Това е работа за двайсет човека.

— Утре ще са тук, но аз искам да започна веднага.

— Значи мадам най-после ще разопакова? — попита плахо Мари-Жан.

— О, да! — възкликна Били, замаяна от щастие. — Смятаме да се нанесем с децата и бавачката... и едно куче.

— Куче! Dieu, merci! Винаги съм искала куче! Аз съм единствената жена на портиер без куче. Ох, мадам, това направо плаче за по чаша шампанско.

— Да, съвсем на място ще е! Надявам се, че си записваш колко вино ти дължа.

— Бъдете спокойна, записвам си, мадам. Но шампанското е от нас, от Пиер и мен. Голямо или малко куче, ако смея да попитам?

— Ще видим, но ще е истинско френско куче, не се безпокойте за това, мадам Мари-Жан.

19.

— Бен Уинтроп ще бъде в града същата вечер, когато ще давам прием за теб и татко — имаш ли нещо против да го поканя? Още не си го виждала — Джиджи попита Саша, докато двете си играеха с малката Нели в градината на мебелираната къща в Брентуд, която Вито беше наел, докато си намерят нещо постоянно.

— Разбира се, че не. Иска ми се най-после да зърна господин Великолепни, и кой знае, може пък да го придумам да ме повози в летящата си машинка. Нали не би отказал на молбата на младоженка на закъснелия ѝ сватбен прием?

— Няма — отвърна уверено Джиджи. — Къде искаш да отидеш?

— О, на разходка! Сега, когато те уволниха, бихме могли да отскочим до Сан Франсиско за един приятен обед и да пообиколим магазините, слагайки си бели ръкавици и шапки като истински тамошни дами, а после да се приберем навреме за вечеря.

— Предполагам, ти ще ми заемеш шапката и ръкавиците? Но Сан Франсиско е страхотна идея — ще мога да занеса подаръка си на Елеонора Колона лично. Саша, не искам да казваш, че са ме „уволнили“. Аз напуснах „Фрост-Рорк-Бърнхайм“.

— Каква е разликата? — попита Саша. — Нали не получаваш пари на края на седмицата?

— Но изборът беше мой и не можеш да си представиш колко свободна се чувствам. Пък и без това си имам достатъчно работа: ще организирам вашия прием, а после и венецианското празненство — не бих могла да се ангажирам с каквато и да било друга постоянна служба.

— Венецианското тържество ли? — попита Саша. — Искаш да кажеш, онова след пускането на вода?

— То ще е второто, след една година. Сегашното е след две седмици. Правим го заради бизнеса, за повече реклама. Бен вижда в него възможност да покаже успехите на „Уинтроп Дивелъпмънт“.

Поканил е всичките ключови фигури от компанията си, включително момчетата, с които работех напоследък в Ню Йорк.

— Какъв е смисълът, щом корабът е още на сух док? Ти ми каза, че това е гледка, приятна само за окоето на собственика.

— Когато се строи кораб — заобяснява Джиджи, — в първата плоча на кила собственикът вгражда една монета за късмет. Бен иска да смени старата плоча с друга, в която ще има сребърен американски долар в чест на покупката на трите кораба и преустройството на „Изумрудът“. Аз организирам всичко съвместно с една голяма туристическа агенция. Трябва да привлечем пресата във Венеция, после в Порта Маржера за церемонията по заменянето на плочата и отново във Венеция за честването в „Чиприяни“. Транспорт, храна и квартири за почти две хиляди журналисти и няколко десетки служители на Бен.

— Ще ти платят ли за това венецианско „шоу“? — попита подозрително Саша.

— Бен искаше да ми плати, но аз отказах.

— Джиджи! — Саша беше скандализирана. — Като твой бивш агент не мога да позволя това.

— Саша, аз просто не мога — няма — да приема пари от него.

— Колкото и да е странно, разбирам как се чувстваш с това толкова деликатно балансиране, с тази... неуточненост помежду ви. О кей, работи безплатно, не ме интересува. Радвам се, че Бен ще дойде на приема, защото гледката на двама ви, толкова узрели за сватба, може да е точно онова, от което се нуждае Зак, отрезвяването, което му липсва. Прекалено дълго се отдава на емоционалните си фантазии и побърква горкия Вито с разсеяността си. Бих направила всичко да те забрави. О, Нели, това е червей, мила, не играчка. Дай го на мама. О, Джиджи, тя го пъха в устата си! Спри я, за Бога!

— Нели, недей — каза кротко Джиджи и взе червея от ръчичката на детето. — Ето ти една хубава лопатка, иди да копаеш.

— Вчера намери един червей и го изкъпа в чашата си с портокалов сок — каза Саша. — Нищо не му направи, върна го обратно в градината. Мислиш ли, че от нея ще излезе зоолог?

— Такава щура майка ще има късмет, ако изобщо оцелее дотогава.

— Не мисля, че съм щура, като се интересувам за бъдещето на Нели. Сега за жените няма нищо невъзможно, а когато тя порасне...

— Не ми играй театър, Саша Невски, познавам те чудесно.

— Саша Орсини, моля. Толкова ли ти е трудно да споделяш това име с мен? Вече от години не играя театър.

— Тогава какви са тези глупости за Зак?

— Де да бяха. Вито се е поболял заради него. В „Дълъг уикенд“ вече не е същият фантастичен режисьор и горкият ми съпруг се е видял в чудо. Една черна комедия се превръща в сантиментален романс, защото режисьорът все още е хлътнал по дъщерята на продуцента — как мислиш, дали от това също не би могло да излезе филм? Може да го предложи на Вито, ако не е много късно да се преправя сценарият.

— Саша, не виждам друга причина, освен садистичното ти желание да ме дразниш, като ми разправяш, че Зак все още е „хлътнал“ по мен — ама че отвратителен израз. — Знам как умираш да създаваш неприятности, но си мислех, че браковете ти с двама мъже един след друг са те излекували от това.

— В теб има нещо дребнаво, Джиджи, напомняш ми за Джош тъкмо когато съм толкова щастлива. Как можеш?

— Няма да ме накараш да се почувствам виновна, Саша, тъй че престани. Защо ми наговори всичко това?

— Ако Зак ходеше по срещи, дори с актриси, изобщо нямаше да ми хрумне, че все още вехне по теб — този израз повече ли ти харесва, от 30-те години е, — но той не го прави. Зак Невски е престанал да се занимава с жени, откак двамата с него скъсахте. Питам те, Джиджи, здравословно ли е това за млад мъж в разцвета на силите?

— Откъде измъкна целия този боклук?

— Всяка вечер, щом се върне вкъщи, мъжът ми в продължение на един час го изтърсва в скута ми. Попитай го. Мислиш ли, че баща ти би си измислял подобно нещо?

— Ако му помага да си прави филма, да. Но това... е някаква игричка. Вие двамата сте намислили нещо.

— Мили Боже, не мислиш ли, че си имаме и по-добри занимания, отколкото това да ласкаем фаталния ти чар? Как може да си толкова егоцентрична? Нели! Престани! Джиджи, тя разреза червея на две с лопатката! О, Господи, как можа да го направи?

— Като порасне, ще стане сериен убиец, рядкост при жените, но се случва. Или терминатор. Върни я в кошарката ѝ, за Бога. Прилича на огромно дебело колибри. Изнервям се, като я гледам. Сега разбирам какво трябва да е преживяла Били с близнаците.

— Ще дадеш ли на Нели шишето? Вече ѝ е време.

— Не, няма — каза Джиджи през зъби.

— О, хайде, бъди по-смела, някой ден ще ти се наложи и на теб. Почти всяка жена го прави, дори Майчето трябваше да ни храни с шише, а може пък да ни е кърмила. Когато Зак ѝ се обади следващия път, ще го помоля да я попита.

— КОГАТО ЗАК НАПРАВИ КАКВО? — Джиджи изненадано опули очи. Испитваше страхопочитание към Татяна Орлов Невски, могъщата доминираща фигура в клана Невски, с пословично зъл нрав.

Саша въздъхна.

— Обажда се на мама, понеже се нуждае от нежното ѝ съчувствие. Вито казва, че напоследък го прави два пъти седмично.

— Нали не ме лъжеш, Саша?

— Казвам ти чистата истина, кълна се в малката Нели.

— Но... не се обиждай, но твоята майка е диктатор. Уважавам я и ѝ се възхищавам, но не бих искала да съм нейно дете.

— Знам, но когато се чувстваш наистина отчаян, толкова, че Маминка да забрави какво разочарование си за нея, тя успява да изсмуче от себе си малко състрадание. И аз ѝ се обаждах по време на неприятностите с Джош и след това се чувствах по-добре. Поне си имах майка, колкото и да е ужасна.

Джиджи смилаше думите на Саша в мълчание. Тази черта на Татяна за нея беше непозната.

— Зак никога не е — попита тя колебливо — казал нещо... за мен, имам предвид... на татко, нали?

— Нито дума. Нито на мен, нито на Вито.

— Виждаш ли, фантазираш си.

— Точно обратното. Щеше да е така, ако беше положил усилия да те изтрие от съзнанието си. Като се има предвид колко време прекарва с Вито, това е крайно подозрително. Ако Зак дори веднъж го бе попитал как я караш, просто от куртоазия — но да не споменава името ти в продължение на година, когато всеки ден са заедно с Вито — това аз наричам сигурен признак, че още не се е излекувал. В края

на краищата ти говориш за Зак, без да те е еня, защото си влюбена в Бен, но горкото ми, смазано от любов братче, дори не може да произнесе името ти на глас, защото така и не е успял да свикне с факта, че ще трябва да прекара остатъка от живота си без теб.

— Значи е глупак.

— Точно това казах на Вито.

— И какво отговори скъпото ми татенце?

— Нещо сладко, в смисъл че също не си представя живота без мен, но Вито все пак е по-различен от Зак, той е възрастен, а Зак е едно болно от любов момче.

— Момче?

— Момче? Наистина, Саша, бракът ти с по-възрастен мъж те е направил много снизходителна. Зак е поне на трийсет и една.

— Но все още е момче по сърце, страстно, романтично момче, като Хийтклиф. Дали Хийтклиф е презимето му или малкото име? Джо Хийтклиф? Хийтклиф Джоунс? Няма значение. Тъжно е, но се опитвам да не мисля за това. Ето ти я Нели, можеш да я оригнеш, щом не искаш да я храниш. Приятно е да оригнаш бебе — не само да чуеш оригването, но и да усетиш как излиза от телцето навън.

— Щом Нели е достатъчно голяма да тича насам-натам и да разрязва червеи, сигурно може да се оригне сама.

— Разбира се, но не искам да те лишавам от такава рядка възможност, щом обещавах да летим заедно за Сан Франсиско.

Сгушена в леглото, Виктория Фрост отново и отново се наслаждаваше на мисълта за последните им успехи. Сега агенцията можеше да разчита на клиенти, носещи почти сто и деветдесет милиона долара годишно, а освен това тя се бе отървала от тая нахална малка въртиопашка, самозваната рекламна специалистка Джиджи Орсини, без да загуби клиентите, които ѝ бе осигурила Джиджи, освен „Индиговосините морета“, но бездруго не биха могли да ги запазят.

Въпреки заявлението на Джиджи, че напуска рекламата, през цялата изминала седмица Виктория бе напрегната в очакване да чуе, че Джиджи е убедила Спайдър Елиот да си оттегли „Скрупули две“, а Бен Уинтроп да ги лиши от „Омагьосаният таван“ и „Корабите Уинтроп“. Накрая, ловко подпитвайки колеги в бизнеса, Виктория, Арчи и Байрон

разбраха, че Джиджи не е отишла на работа в друга агенция и не е взела клиентите със себе си, макар да можеше лесно да го направи. Предварителната работа по „Бийч Кажуълс“ и „Скрупули две“ напредваше бързо.

В допълнение на това „ФРБ“ беше поканена на преговори с три важни компании със седалище в Ню Йорк. Изготвянето на предложенията за всяка от тях струваше пари и време и изискваше пълно съсредоточаване, но те бяха във форма като никога досега. Вече бяха популярни в цялата страна, не само на местно ниво, и всичко това бе постигнато за по-малко от две години.

Вече не съществуваше дори най-нищожна причина Ангъс да се колебае да напусне Ню Йорк. Отдавна беше осъзнала, че той държи на навиците си, че е мъж, който не гори от желание да предприеме следващата неизбежна стъпка в живота си — не беше ли това всеобща, основна слабост на мъжете? — ала страстта му се бе задълбочила след оредяването на срещите им. Усещаше с всяка своя клетка, с костите си, с всеки косъм на главата, че никоя жена не притежава такава физическа власт над мъж, каквато тя имаше над Ангъс.

Виктория се обърна по гръб и се замисли за мъжете, с които се бе забавлявала в Калифорния. Всеки от тях бе добавил по нещо към еротичния ѝ опит и сексуалната ѝ изобретателност. Бяха ѝ послужили добре. Всеки път Ангъс обладаваше тялото ѝ с такава необузdana страст, че на моменти тя се плашеше от него. Тя *притежаваше* този мъж. Той ѝ принадлежеше. Дошло беше време тя да поставя условията. Животът му с майка ѝ бе болезнен фарс, беше ѝ го казвал стотици пъти. Чакала беше, колкото бе преценила за необходимо. Сега беше моментът да си поиска своето.

При сегашния ѝ успех не бе от значение, че много от клиентите на Ангъс няма да оставят „Колдуел и Колдуел“, въпреки безкрайното време, отделено от него за осъществяване на промяната. За тях двамата щяха да се намерят достатъчно щедри предложения тук, в Лос Анджелис. И Нещо също толкова важно, ръководството на „ФРБ“ наистина се нуждаеше от Ангъс.

Работата на Виктория бе прекалено обемна за сам човек, макар че досега успяваше да го скрие от Арчи и Байрон. Те двамата бяха твърде много заети да наемат хора за творческите екипи за новите клиенти, а тя от своя страна все още ограничаваше обхвата на дейност

на помощниците си, както и броя им до минимум, тъй че мястото на Ангъс в ръководството го очакваше.

Беше рано сутринта в събота. Виктория се беше събудила преди зазоряване. Ангъс и майка ѝ трябва да бяха в Саутхамптън за уикенда. Виктория погледна часовника на нощното шкафче, но бе толкова рано, че сигурно майка ѝ още не се бе появила долу за закуска. Сега Омразните ограничения, продължили години, изведнъж се разлетяха на парчета под напора на успеха и нетърпението ѝ. Седна в леглото, взе телефона и набра номера в Саутхамптън.

— Мистър Колдуел, ако обичате. Джо Дейвън иска да говори с него — каза тя на прислужничката, която вдигна телефона.

След минута Ангъс пое слушалката.

— Аз съм. В коя стая си? — попита тя.

— В библиотеката, какво по дяволите...

— Не ме прекъсвай. Сигурно си прочел, че „Бийч Кажуълс“ ни станаха клиенти?

— Да, но...

— Ангъс, минаха почти две години. Няма да чакам повече. Омръзна ми да ме държат като куче на верижка, не мога да издържа такъв живот. Няма никаква причина да оставаш там, където си, нужда се от теб тук.

— Моментът е неподходящ, прекалено много бързаш...

— Моментът никога няма да е по-подходящ. Идвам в Ню Йорк следващата седмица. Имаме една неофициална среща с Харис Рийвс във вторник сутринта и кратка среща с Джо Дейвън следобеда. Следващите три дни ще прекараме с „Бийч Кажуълс“. Ще имаш предостатъчно време да ѝ кажеш.

— Аз... виж, аз...

— Ако ти не ѝ кажеш, ще го сторя аз.

— Не го мислиш, Виктория...

— По-добре не ме изпитвай. Сбогом.

Ангъс Колдуел затвори телефона, без да каже повече дума. Затвори вратата на библиотеката и остана вътре, все още чувайки гласа на Виктория в ушите си. Настъпи денят, който бе отлагал и отлагал, надявайки се — не, *вярвайки*, — че нещо ще го предотврати. Че тя ще

срещне някого, че ще го надрасне, ще загуби интерес... Беше подхранвал всякакви надежди, но никога не бе смятал, че този момент наистина ще дойде.

Внезапно, неспособен да стои повече зад затворени врати с тези опасни мисли, Ангъс Колдуел бързо излезе от голямата къща, построена неколкостотин ярда навътре в океана. Прекоси съвършената зеленина на моравата и пясъка и спря едва когато стигна до миешките брега вълни, тази сутрин спокойни.

Той обгърна с очи просторния хоризонт на Атлантическия океан и се замисли за равностойното си съдружие в агенция, която скоро щеше да разполага с милион долара годишно. Той и Милисън бяха добри шефове; честно бяха спечелили всичките си милиони.

Живееше по-добре от всички свои познати мъже, но там горе Милисън все още спеше в спалнята си, Милисън, която му даваше всякакви свободи, само не и онази, за която копнееше. Ако Виктория бе тук в момента, той щеше да намери място, където да я има, където може да получи освобождението, възможно само с нея, защото гласът ѝ по телефона го беше възбудил непоносимо, до степен на болка. Не, не би бил в състояние да се спре дори ако трябваше да я хвърли на пясъка пред погледите на цялата къща.

„Ако ти не ѝ кажеш, ще го сторя аз“, бе казала тя. Когато вълните се оттеглиха, той издълба голяма дупка в пясъка с върха на маратонката си, наблюдавайки как обратните вълни постепенно я запълват догоре. Вдигна рамене при това неизбежно явление и започна да бяга по широкия бряг, движейки се плавно и с лекота, мъж, който изглеждаше тъй, сякаш единствената му грижа на света бе да поддържа добра спортна форма, за да удължи своя заслужаващ завист живот.

Вито и Зак прекъснаха за кафе, докато редакторът преглеждаше кадрите на сцена, върху която работеха във временния редакторски кабинет в един мотел недалеч от Малибу.

— Там май има няколко кадъра, по-добри от онова, което току-що видяхме — каза Зак с надежда. — Можем да направим тези последни снимки значително по-сполучливи.

— И аз мисля, че можем — каза Вито. — Всъщност колкото повече лента изразходваш, толкова по-добре изглежда филмът. Миналата седмица имаше дни, когато си мислех, че ни остава само да изгорим негатива и да се надяваме, че ще ни се размине, но сега „Дълъг уикенд“ се превърна в интересно забъркана „гозба“, ексцентрична, получерна комедия, примесена с лек сантиментализъм и освежаващ секселемент.

— Ако си прав, Вито, то ще е заради няколкото ми щастливи проблясъка и алхимията на актьорите. Не бях на ниво, не мисли, че не го съзнавам. Все ми се привижда как Сискел и Еберт ми показват среден пръст, а в петък приключваме.

Вито се засмя от сърце.

— Това е само един филм, както непрекъснато ти повтарям, Зак. Не го взимай толкова навътре, хлапе. И двамата сме имали проекти, които са се заличали в началото. А понякога всичко върви страхотно, а накрая се получава едно миризливо нищо. Гледал ли си „Военнополева болница“? Не, остави! Не искам да те притеснявам.

Вито отново се засмя и си наля още кафе.

— „Дълъг уикенд“ започна кутсузлийски. Местните хора сигурно са се събирали заедно всяка седмица и са ни правили малки восъчни фигурки, забождали са игли в тях и са ги пържели в олио. Те изобщо не желяеха този филм да се снима тук, това място е тяхното съкровено убежище, пазещо кръвосмесителните им тайни. Но не можах да ни надвият и вече сигурно са се предали. „Дълъг уикенд“ трябваше да се нарича „Черната бъркотия в Малибу“. Всъщност ще поговоря за това с гилдията утре.

— Вито, защо си толкова спокоен? Изнервяш ме. Откак заработих с теб, всяка минута беше въпрос на живот и смърт, а сега, когато оплесках всичко, ти го приемаш с лекота — е, относителна. Това не е същият Вито Орсини, когото познавах.

— Първо, ти не си оплескал нищо, филма си го бива. Второ, не съм оня Вито Орсини, когото си познавал, и трябва да благодариш на сестра си за това. Когато се прибирам вкъщи при Саша, животът ми добива други измерения. А ако се върна навреме да оригна Нели, забравям колко страници сме снимали през деня.

— Ти наистина обожаваш това бебе, нали? — попита любопитно Зак.

— А мога ли да не го обожавам? Яд ме е единствено, че не съм бил наблизко, когато Джиджи е била на същата възраст. Но сега Джиджи ми е такъв проблем, толкова ме безпокои, че наистина се радвам, задето между вас двамата не се получи. Нейната ексцентричност, твоята ексцентричност — щеше да е обречена комбинация.

— Благодаря.

— Слушай, хлапе, нали не ме обвиняваш, че искам да видя Джиджи задомена за Беи Уинтроп, а? Той много настоява, но тя не желае да обсъжда предложението, дори не ми позволява да се срещна с него. Саша казва, че съм продажен, ала кой баща не би се радвал на мисълта дъщеря му да се омъжи за млад, богат, красив и доколкото ми е известно, достатъчно почтен човек? Саша твърди, че няма начин това да стане, понеже Джиджи е с тотално объркани чувства и дори и да се омъжи за Уинтроп, той просто ще се е възползвал от нестабилното ѝ състояние, а и бракът им няма да просъществува, понеже тя ще се омъжи за него, за да забрави теб.

— Саша не е с всичкия си! — горчиво възкликна Зак. — Господи, какво ѝ става? Винаги е смятала, че съм неустоим за жените, тъй като ѝ напомням за нея самата. Мислех, че бракът може да я излекува... Явно не се е получило.

— Знаеш ли какво, Зак? И ти, и сестра ти сте заплаха за обществото. Никой мъж досега не е успял да забрави Саша. Виж този нещастник Джош Хилман. И дъщеря ми, най-приземният човек, когото познавам, все още е толкова чувствителна по отношение на теб, че не смея да произнасям името ти пред нея, защото на лицето ѝ се изписва онова уязвимо, наранено изражение, което ме кара да се чувствам като безсърдечен звяр. Нито веднъж не ме е попитала как върви този филм само защото го снимаш ти. Поканих я да дойде някой ден на снимачната площадка, нали сега не работи, но не благоволява. За другите филми не ме е оставяла на мира, все искаше да види как върви, макар да я предупреждавах, че ще ѝ е скучно. Просто не е способна да се срещне с теб.

— Тогава няма да дойда на тържеството. — Гласът на Зак прозвуча рязко.

— Трябва да дойдеш, Зак, знаеш, че трябва. Саша и аз няма да ти простим, ако не дойдеш. Джиджи е душевно подготвена за това.

Всъщност и физически, вече спря да се затваря в спалнята като отшелник. Мисля, че това е добър признак. От друга страна, прекарва цяла сутрин в четене на „Диър Аби“, Ан Ландърс, Джойс Бръдърс и на хороскопите във всички списания, които успява да купи. Да не си мисли, че ще намери отговора на проблемите си с теб в тия измишльотини? Очаквам всеки момент да започне да спи с плюшено мече.

— Вито, по дяволите, не аз скъсах с нея, тя скъса с мен. Не е моя вината, че тя е... това, което е.

— Знам, Зак. Никоя от бившите ми приятелки не се е държала сантиментално и многострадално като Джиджи. Дори с Били се разбираме сега. Следващият си филм ще продуцирам за Сюзън Арви и Маги Макгрегър, и отношенията ни са като на много добри познати.

— Ти и Сюзън Арви! Не думай!

— Разбира се, ти какво си мислиш? Сега съм нов човек... но навремето си поживях. И то славно. Добре, че Саша не иска да знае за това, иначе ще трябва да ѝ разкажа и подозирам, че истината няма да ѝ хареса.

— Ами Маги? — очарован попита Зак.

— Това наистина продължи дълго, преди да срещна Били. Защо, мислиш, ти обърна такова специално внимание в Калиспел?

— Не се замислих. А би следвало да съм по-съобразителен.

— Нищо подобно, за това е нужно да знаеш някои неща. Казва ти го човек, врял и кипял в тези работи. Ето например Джиджи, тя си е купила касетата на „Какви бяхме някога“ и си я пуска всяка вечер, когато е сама вкъщи.

— „Какви бяхме някога“?

— Е, ти не си Редфорд и тя не е Стрейзънд, но темата, Зак, темата за двама души, които не могат да живеят заедно, но между тях има любов, която няма да умре — винаги ще те разчувства, дори и да я знаеш наизуст. Двайсет носни кърпички. Гледал ли си филма?

— Да, веднъж... не ми направи особено впечатление — неумело излъга Зак. Взимаше под наем касетата винаги, щом усетеше, че му се гледа, веднъж седмично, а понякога и за уикенда. Не си позволи да я купи. Щеше да го зароби.

Вечерта на сватбения прием, който Джиджи подготви за Вито и Саша, все още запазваше от зноя на деня, необичайно топъл за края на октомври. На небето се бе показала луната, обла и оранжева, преди още слънцето да е залязло.

Джиджи беше репетирала за тържеството няколко вечери поред, затъмнявайки къщата и поставяйки нови крушки в малките лампички, от които сега извираше мека розова светлина. По всички клони на дърветата висяха фенери, също в розово, а по балконите висяха гирлянди от миниатюрни бели светлинки.

Отначало Джиджи мислеше да украси къщата в бяло, но отхвърли идеята, защото нито Саша, нито Вито се женеха за първи път. Вместо това отиде на пазара за цветя в центъра на града и натовари един пикап с двайсет дузини саксии с най-бледорозовите циклами и двайсет дузини саксии с бели и розови хризантеми, които тъкмо разцъфтяваха. После отиде на фермерския пазар, за да купи розови плодове, но изборът беше нищожен.

Ябълки, реши Джиджи, щайги и щайги ябълки, във всички нюанси на червеното. Обикаляше из пазара, помирисваше, докосваше и най-сетне попадна на миниатюрни връзки розови и бели репички със зелени листенца. Изкупи ги всичките, неколкостотин, и ги нареди между ябълките в щайгите като оригинална допълнителна украса.

Чудеше се къде да сложи бара. Опитът ѝ в този бизнес я бе научил, че пред баровете винаги се получава струпване. Тя щеше да избегне това, като разположи барчета на четири различни изхода, на места, достатъчно тесни, за да предразполагат хората да се помайват там.

След като дълго търси какво по-особено да сервира, Джиджи реши да е разумна и да се обърне към изпитания от времето италиански бюфет, любимата храна на Вито. Невъзможно бе някой да не си хареса нещо измежду петте вида тестени блюда, пилетата с черни маслини, колбасите с чушки и печените агнешки крачка. И сватбена торта, разбира се.

Успя да наеме покривки за маса с щампа от розови и бели ябълкови цветчета на фона на по-наситенорозово; кърпите за храна бяха бледорозови, свещите бели. Казала беше на служителя от

компанията за организиране на приеми да използва маси за групи от по осем човека и да ги разположи из цялата къща.

Гостите. Джиджи беше изпъшкала на глас заради тежката задача, която ѝ предстоеше. Хората, които Саша беше поканила от „Скрупули две“, никога не се бяха срещали с когото и да било от холивудския списък на Вито. Нищо чудно, че Саша и баща ѝ не се бяха запознали по-рано. Единственият гост, когото щяха да познават бегло, беше Зак. „И Джози Спийлбърг, и Бърго“ — поправи се Джиджи. Можеше да разчита на Джози и Бърго, и двамата бяха добри компаньони, но не и на Зак, който, надяваше се тя, щеше да прояви добрия вкус да се появи символично и после да изчезне.

Веднъж Зак ѝ беше казал, че единствената ѝ грижа, когато организира тържество, е как гостите да прекарат добре, а как ще се чувстват домакините, било без значение.

Навремето това ѝ прозвуча разумно, но сега приемът беше такъв, че трудно би постигнала философската дистанция, която бе измислил той. Освен това къщата, макар и прекалено голяма за нея, щеше да е твърде малка за гостите и може би ограниченото пространство щеше да доведе до по-голяма задушевност. Елза Максвел, прочута с приемите си между двете войни, винаги бе настоявала, че подобна задушевност е ключът към всяко добро тържество.

Благославяйки деня, когато Саша сключи договор с бедния господин Джими за производство на имитации на нейното старинно дамско бельо, в резултат на което сега Джиджи разполагаше с пари, за които не бе и сънувала, тя потвърди наема на дванайсет момчета от службата за паркиране, на осем цигулари, които щяха да свирят романтични мелодии на най-големия балкон, и на оркестъра за танцова музика в двора.

Докато се обличаше за приема, изстиналите ѝ ръце трепереха и за малко да ѝ засече ципът. В „Нийман-Маркъс“ беше открила рокля от шифон, чийто светлозелен цвят ѝ напомняше за игривите забавления на русалки и морски духове рано напролет. Беше със силно вталена горна част, прилепнали по ръцете ръкави, завършващи при китките с миниатюрни маншети, и дълбоко изрязано деколте, което някак си съумяваше да започне точно където розовото на зърната ѝ рязко

контрастираше с пресечената от сини вени белота на гърдите. Полата. Ушита от три пласта шифон, скроена на верев, се диплеше при движение, разкривайки всяка извивка на тялото ѝ от кръста надолу. Завършваше до средата на коляното, точно дължината, от която да е видно, че е краят на 1984, нито ден по-рано, нито ден по-късно.

„Когато баща ти се ожени за жена само три години по-голяма от теб — каза си Джиджи, докато си купуваше най-дръзката и предизвикателна рокля в живота си, — длъжна си да изглеждаш така, че новата ти мащеха да не се чувства обременена от заварено дете, твърде невинно, за да се грижи само за себе си. Или прекалено скромно. Е, тази рокля би могла да изглежда скромна единствено на жена, която смята ръцете си за най-чувствителните ерогенни зони.“

Оглеждайки се критично в огледалото, Джиджи установи, че тази вечер изглежда безсрамно греховна и откровено прелъстител на, както би изглеждало всяко красиво момиче. Съзнанието за това я изпълни със задоволство. Беше оставила косата си да расте и сега тя бе по-дълга от всякога. Спускаше се до средата на шията ѝ и при всяко движение на главата се гънеше в преливащите цветове на есента. „Нямам нужда от нищичко повече, освен от позлатените сандали“ — реши Джиджи, докато отстраняваше бижутата си. В тази рокля се съдържаше послание и дори една гривна би разводнила това послание за... за какво точно? Разбира се... свършената домакиня: уравновесена, спокойна, дружелюбна, уверена в себе си и зряла. Особено... зряла.

Един час по-късно, когато тържеството беше в разгара си, а вечерята тепърва щеше да се сервира, Джиджи можеше да се отпусне и да се движи из препълнените стаи с онова главозамайващо удовлетворение, познато само на триумфиращата домакиня. Празненството се оказа успех още от минутата, когато се появиха първите гости. Хората от „Скрупули две“, които като всички в Лос Анджелис се смятаха заети в двоен бизнес — техния собствен и шоубизнеса, — бяха очаровани да се срещнат с холивудската тълпа, също доволна да намери нова, жадна за впечатления публика, поддържаща чувството и за собствената ѝ значимост.

Във въздуха се носеше празничността на случая, реална като фенерите и пълната луна, и настроението на Джиджи пърхаше и се въртеше под звуците на музиката, докато тя „прелиташе“ от гост на гост в позлатените си сандали. Усещаше се тъй, сякаш шампанското, което бе изпила, я повдигаше няколко сантиметра над земята.

Чувството ѝ за пълна удовлетвореност внезапно се разклати, щом се появи Зак, почти изпълвайки рамката на вратата с раменете си. За един миг никой от тях не направи нищо, само се взираха един в друг. И сякаш годината на раздяла изобщо не беше съществувала, двамата се озоваха дълбоко потопени в недвусмислена интимност.

— Този цвят... никога не съм те виждал с него — избъбри Зак изненадано.

— Не беше заради цвета, а заради кройката — оправда се тя и леко потръпна.

— Пуснала си си дълга коса — каза той полуодобрително, полукритично.

— И ти.

— Продуцентът ми не ми оставя време да се подстрижа.

— Защо не се оплачеш на агента си?

Джиджи си спомни времето, когато между целувките го подстригваше в банята с ножичките си за маникюр.

— Ами... — Зак млъкна.

Тя беше непоносимо красива, но ако не можеше да ѝ каже дори това, какво друго безопасно да ѝ каже? Ако се загледаше отблизо в очите ѝ, щеше да му струва живота, щеше да е като хващане на оголена електрическа жица с ръка.

— Ами — автоматично повтори Джиджи, накланяйки се леко към него, чудейки се паникьосано какво друго да каже, без да предизвика някакъв спомен от съвместния им живот. Без да мисли, пъкна чашата си с шампанско в ръката му.

— Какво да правя с това? — попита Зак.

— Изпий го.

— Чашата май е празна.

— О, извинявай, върни ми я. Защо не отидеш да поздравиш булката и младоженеца и да си вземеш нещо за пиене?

— Булката и младоженеца? — Той я погледна объркано. В мига, когато прекрачи прага, беше забравил причината, поради която се

озова тук, прехласнат от сладката възможност отново да съзерцава Джиджи.

— Саша и Вито — успя да му припомни тя, мислейки си, че никога преди не бе виждала Зак объркан, не и Зак, който обикновено доминираше навсякъде със заразителния си смях, впечатляващата си фигура и магнетичното си присъствие.

— О... тях ли. Правилно! Ще ида да ги поздравя. Нали за това дойдох? Къде са те?

— На горния етаж, във всекидневната.

Джиджи се изчерви толкова силно, че си пролича как пламнаха дори гърдите ѝ. Точно в тази стая за последен път бе видяла Зак, там му бе казала да си върви.

— Ще ги намеря. Ти се погрижи за другите си гости.

Входната врата се отвори зад него и Бен Уинтроп влезе във фойето. По своя делови, забързан навик пренебрегна Зак и се насочи право към Джиджи.

— Здравей, скъпа — каза той, целувайки я леко по устните. — Извинявай, че закъснях — не можах да свърша съвещанието и секунда по-рано. Изглеждаш очарователно, но ако някоя рокля плаче за изумрудите, то това е тази. Защо не ми каза какво смяташ да облечеш? Щях да ти ги донеса.

— Бен, това е Зак Невски. Зак, Бен Уинтроп.

— Невски? Сигурно сте братът на булката — каза Бен любезно, докато се здрависваха. — Толкова съм слушал от Джиджи за Саша, та чак не вярвам, че още не я познавам. Или бащата на Джиджи, и него не съм виждал — добави той с бавната си, уверена усмивка. — Подозирам, че нарочно ме крие от семейството си. Хайде, скъпа, води ме при почетните гости, за да ги поздравя най-последно.

Джиджи се обърна и забърза нагоре по стълбите, оставяйки двамата мъже да я последват в реда, който си харесат; единственото ѝ желание бе да се разтопи, да изчезне, да се изпари, да се пъхне под леглото. Кой дявол я бе накарал да покани Бен на тържеството? Бе ѝ се сторил най-естественият начин да го запознае без церемонии с Вито и Саша, без да прави голям въпрос от това, но не беше съобразила, че ще дойде и Зак. Ама че зряла домакиня се бе оказала!

„Може би — помисли тя напълно объркана, а цялата ѝ гордост на домакиня се беше стопила, — може би те просто ще се пренебрегнат

един друг, и двамата толкова властни по природа, че биха могли дори да не се забележат. Защо не познавам някой невзрачен мъж? Някой приятен, невзискателен и с мек нрав? Като Дейви Мелвил...“

„Значи това е господин Великолепни“ — помисли си Саша, докато очаровано поздравяваше Бен. Да, побъркващо секси, трябваше да признае, и с добре овладяно самочувствие. Говореха си за незначителни неща, докато острият й ум работеше на бързи обороти, преценявайки го. Макар Бен да бе малко по-висок от Вито, в него имаше нещо специфично, някаква аура, която моментално й напомни за забележителните ниски мъже, които познаваше в Ню Йорк — те изглеждаха високи върху невидимите си пари. „Дори и да не знаеш за богатството на Бен — помисли си Саша, — можеш да го усетиш в стойката му, в ненатрапчивата му привлекателност, в определеното отсъствие на всякакъв открит опит да очарова.“ Този интелигентен мъж с педантичен израз бездруго си знаеше, че е очарователен. Всъщност сега, като се замисли човек, не беше ли малко неприлично да е толкова хладен, щом за първи път се среща със семейството на любимата си? Сигурно е върхът в леглото. Напълно в стила на Джиджи да не спомене нищо.

Но като оставим това настрана, що се отнася до Бен Уинтроп, според Саша може би малко скромност и съвсем лека нервност, дори неловкост, биха били уместни тук, при тези деликатни обстоятелства, пък макар и демонстрирани само заради Джиджи.

„Боже мой — помисли Саша, щом се появи Зак и я взе в широката си прегръдка, — Бен Уинтроп не заслужава да измести брат ми от живота на Джиджи. Той никога няма да я обича така безнадеждно и всеотдайно като Зак, защото просто няма сърце за това.“ А Саша Невски Орсини поназнайваше нещичко за сърцата, както и за големите чукачи. Двамата с Бен продължаваха да бърбят и тя ловко намери възможност да намекне за пътуване в самолета му.

— Ама, разбира се, много ще ми е приятно, по всяко време, когато ви е удобно, но имам по-добра идея — каза Бен. — Защо двамата с Вито да не летите с мен и Джиджи за тържеството във Венеция като мои гости?

— О, Вито, какво ще кажеш? Има ли възможност да отидем? — Саша се обърна към него, изгаряща от желание.

— Ами... зависи — бавно произнесе Вито, изненадан от неочакваната покана.

— От какво? — не го остави Саша. Какво, че щеше да е представяне за медиите — но да изтърват тържеството във Венеция!

— Току-що приключихме с филма... сега редакторът прави своя монтаж, това ще отнеме около седмица, после Зак има няколко месеца за режисьорската работа...

— Значи ще сте абсолютно свободен десет дни — отбеляза Бен.

— Теоретично да — отвърна Вито неохотно; не обичаше да го насилват за нещо, което не беше негова идея. Но как би могъл да откаже на Саша, щом тя го желае?

— Прекрасно! Разчитам на това. — Бен се обърна към Джиджи: — Скъпа, ти ще се погрижиш за организацията, нали? Мисля, че един апартамент в Грити ще е най-доброто. Така Саша и Вито ще могат да ти махат през канала.

„О, бихме могли, и защо не“ — каза си Вито със силно, но добре прикрито раздражение. Тройно проклет да е, ако се занавежда през хотелски прозорец, за да маха на дъщеря си, отседнала при този мъж. Той беше модерен баща и беше приел факта, че дъщеря му не е... вероятно... съществуваше такъв момент... девственица, общо взето... но не би искал да навлиза чак дотам в подробностите от личния ѝ живот. Някои неща не бива да се излагат на показ толкова публично. Имаше нещо... неделикатно... в иначе лъскавия Бен Уинтроп. Само как държеше ръката си около раменете на Джиджи, без да го е еня за стегнатата ѝ, напрегната стойка. Уинтроп имаше усета и нерва на отличен танцьор, защо тогава не уважаваше скрития език на тялото?

Зак се беше отделил и седна на един диван в другия край на стаята, където бързо го заобиколи група приятели от минали продукции. Улавяше се как всяка минута поглежда бързо към Вито и Саша, все още на горната площадка, поздравяващи закъснелите гости. Джиджи и Бен се бяха изгубили сред навалицата в другите стаи. Беше възнамерявал да си тръгне веднага, но изведнъж се бе превърнал в Отело. Можеше ли да си иде, докато Уинтроп е тук? Можеше ли Отело да каже на Яго да си обира крушите? Значи това зелено плачело за изумруди, а? Ако изумрудите можеха да унищожат някой цвят, това бе именно този. Ама че надуто лайно, ама че дебелокож, самодоволен, захилен, проклет негодник!

Най-сетне, наблюдавани отблизо от Зак, Джиджи и Бен се присъединиха към Саша и Вито, стоящи с гръб към него.

— Вече е време да сервираме вечерята — каза Джиджи.

Усети как ръката на Бен се плъзна под талията ѝ и накрая легна плътно върху дупето. Тя я избута леко с припряно движение, надявайки се баща ѝ да не забележи.

— Саша, твоите гости всички ли са тук? — попита Джиджи.

— Ако не са, значи са закъснели — отвърна Саша, безразлична към появата на още закъснели гости.

— Моите приятели са тук до един — увери Вито дъщеря си.

Бен Уинтроп, нетърпящ възражение, върна ръката си на старото ѝ място и гальовно я задържа там.

— Престани — изсъска Джиджи в ухото му, възползвайки се от шума наоколо.

— Какво да престана? — попита той, обхващайки още по-настойчиво плътта под тънкия шифон. — Не мога да ти устоя в тази рокля. — Беше неустоима в своето сладко, срамежливо объркване, не разбираше ли каква чест е, че той я закача?

Зак не усети кога бе прекосил стаята с три големи крачки, докато не извъртя към себе си Бен, улавяйки го за рамото, и не го халоса здраво в окото. Бен се олюля назад, тутакси възвърна равновесието си и налетя на Зак със съсредоточената решимост на колежански шампион по бокс, какъвто бе навремето.

Двамата сумтящи мъже се налагаха злобно като в нереален филм. Никой в стаята не беше наблюдавал юмручен бой, освен на екрана и изведнъж всички изпаднаха в приповдигнато настроение, сякаш внезапната експлозия на ярост беше част от забавленията на вечерта. Джиджи и Саша се вкопчиха една в друга, парализирани от истинско смайване, докато Вито стоеше по-назад с царско достойнство, прегърнал ги с ръка и наблюдаващ боя като професионален съдия. Каквото и да го бе предизвикало, той залагаше парите си на Зак, просто заради физиката и мотивацията му, макар Бен да го превъзхождаше по форма.

Бърго О'Съливан, ветеран от многобройни кръчмарски скандали, се измъкна от изненаданата тълпа и с помощта на братята Джоунс накрая раздели биещите се, и двамата силно кървящи, но все още на крака.

— О, Джиджи, тия ревниви побойници развалиха чудесното ти парти — изплака Саша.

— О, не! — засмя се Джиджи с необяснимо приповдигнато настроение. — Направиха тази вечер паметна.

Тя вдигна връзка репички, която се търкаляше на пода, пъкна я зад ухото си и даде знак да започнат със сервирането на вечерята. „Значи това било — помисли си Джиджи — да се чувстваш като Хубавата Елена.“

20.

— Това е по-лошо, отколкото нагласена от родители сватба — промърмори през напрегнати устни Байрон, докато той, Арчи и Виктория чакаха асансьора да ги отведе в „Бийч Кажуълс“. — Чувствам се, сякаш ще повдигна воала от непознатото лице на жена, с която трябва да прекарам остатъка от живота си — някоя, избрана от майка ми, защото е здрава.

— Отпусни се, Бай — посъветва го Арчи, оправяйки възела на вратовръзката си за десети път в продължение на две минути. — Погледни Виктория, спокойна е като кралица Елизабет. Страхотен костюм, Виктория.

— Благодаря, Арчи. Мислех си, че случаят заслужава нещо ново.

Виктория Фрост се усмихна едва-едва на съдружниците си. Беше нервна колкото тях, докато всички чакаха в пълното със суетящи се хора фоайе на голямата сграда на Седмо авеню, но професионалното ѝ самообладание бе безукорно. Носеше семпъл черен кашмирен костюм с три копчета, с освежаващото петно от чисто бяла ленена кърпичка, подаваща се от горното джобче, но иначе без други допълнения, който ѝ бе струвал две хиляди долара. Малко жени на света можеха да познаят колко е платила за този безупречен костюм, но никой, който я погледнеше, дори и разсеяно, не бия взел за друго, освен за жена, притежаваща извоювана самостоятелност и собствена значимост.

Държеше главата си в царствена поза; класически красивите ѝ черти бяха толкова спокойни, а очите ѝ тъй съсредоточени да постигнат покой, че изглеждаха празни, сякаш се бе превърнала в статуя. На изваяните си уши носеше елегантни, ненатрапчиви черни перлени обици. На съвършената ѝ кожа вдъхваше живот единствено педантично положеното яркочервено червило.

„Нелепо е да съм толкова напрегната“ — помисли ядосано Виктория, опитвайки се да диша дълбоко. Това не бяха преговори, просто първа среща с нов клиент.

Харис Рийвс, който бе решил, че иска да се срещне с тях неофициално, преди да ги запознае с останалата част от администрацията, беше определил това събитие за десет и половина сутринта в своя офис.

Утре те щяха да започнат усилена работа за опознаване хората на „Бийч Кажуълс“ и обичаите в огромната компания, ала този следобед не бе зает с ангажименти, тъй че Виктория бе използвала свободното си време, за да си уреди среща с Джо Дейвън от „Оук Хил Фудс“. Никога не идваше в Ню Йорк, за какъвто и да е период от време, без да му се обади.

Никога не би допуснала основната грешка да приеме един клиент за гарантиран, но Арчи и Байрон толкова отдавна вършеха забележителна работа за „Оук Хил“, че да се види с Джо беше по-скоро приятелско посещение, отколкото делово. Виктория се опитваше да се успокои преди срещата с Харис Рийвс, като си представяше как ще си побъбри приятно с Джо Дейвън в продължение на половин час. Винаги бе изразявал удовлетворение от начина, по който се използваша парите му, а неговият бюджет бе нараснал от двайсет милиона на двайсет и пет за две години поради засиленото търсене на пазара.

— Виктория, асансьорът! — внезапно обяви Арчи, стряскайки я. Тя го погледна ядно, докато се мъчеха да си намерят място в препълнения асансьор, който щеше да ги отведе на четиринайсетия етаж на сградата. Там „Бийч Кажуълс“ заемаше цели три етажа. Защо Арчи налагаше собственото си напрежение върху способността ѝ да се потапя в най-обикновено делово настроение?

Харис Рийвс демонстрираше поведение на напълно удовлетворена от себе си личност, подсилено от изрядния му до най-малката подробност външен вид. Ако можеше да си представи мъж, който да отделя повече време за сутрешния си тоалет от една жена, той беше това суетно, вманиачено, наперено човече с великолепната си глава, украсена с внимателно сресана бяла коса, реши Виктория, докато му се усмихваше през масата за кафе. Още с първия си преценяващ поглед той бе добил представа за стойността на новия ѝ костюм.

Харис Рийвс имаше бледи, умни очи, които не пропускаха нищо дори докато си играеше на домакин, а неговите секретарки предлагаха

кафе или чай на сребърни подноси и няколко вида пасти, които те приеха, но отместиха встрани.

Само глупак или човек, много по-богат от Харис Рийвс, можеше да отхапе парче от кейка на този първи етап от една делова среща.

Изминаха няколко минути в приказки за изкуството, вдъхновени от тутакси проявения интерес на Байрон към трите „Модилини“ и двете „Пикасо“, украсяващи стените на изискания офис на Рийвс.

— Всички трябва да дойдете у дома да видите останалата част от колекцията — каза той, доволен от възхищението на Байрон. — Тук държа само няколко от любимите си картини. Производството на плажно облекло просто ми дава възможност да купувам произведения на изкуството. Жена ми и аз всяка събота следобед обикаляме галериите и търговете винаги, щом се появи нещо интересно. И никога не пропускаме голям търг в Европа. Но бихте ли ми казали къде са другите? Дано таксито им не е попаднало в задръстване, невъзможно е да се добереш до този район.

— Какво? — попита Виктория.

— Таксито им. Този нюйоркски закон само за трима души в такси затруднява придвижването с всеки изминал ден. Аз лично винаги използвам кола и шофьор, така ми излиза по-евтино.

— Кои други?

— Но нали ви казах по телефона, че искам всички да дойдете в Ню Йорк и това очевидно включва Джиджи Орсини и Дейвид Мелвил, творческия екип. Не може да не сте разбрали.

— Мистър Рийвс... Дейвид Мелвил не е при нас от шест месеца, откак той напусна, Лайза Леви, много силен млад талант, е художествен директор за „Индиговосините морета“. Когато разговаряхме по телефона, явно не съм разбрала, че я искате в този ранен етап на взаимно опознаване. Съдружниците ми тук са нашите художествени директори — Лайза не е на тяхното равнище. Ужасно съжалявам за недоразумението — каза бързо Виктория с пресъхнала уста. — Ще ѝ се обадя да се качи на първия самолет. Утре ще бъде с нас. Отново ви моля за извинение, чувствам се ужасно глупаво.

— Не, не бива — отвърна сърдечно Харис Рийвс. — Грешката ви е разбираема. Обикновено не се обаждам на нова агенция сам, както се досещате, но толкова ми беше писнало от старата ни агенция, че просто грабнах телефона. Моят вицепрезидент, отговарящ за

рекламата, щеше да изясни всичко с вас. Тази малка бъркотия ще му „вдигне акциите“, като разбере как съм се „справил“. Още кафе?

— Не, благодаря.

— Но сте казали на Джиджи Орсини да дойде, нали? — Въпросът на Рийвс бе остър и внезапен.

— Ами, всъщност...

— Е, по дяволите, това вече наистина ме притеснява. Рекламата на „Индиговосините морета“ зависеше изцяло от текста, от концепцията. На това се дължат страхотните им продажби. Трябваше да я доведете, по дяволите. Джиджи Орсини създаде кампанията, която промени нещата за Елеонора Колона и нейните момчета, нима смятате, че не знам? Хората от плажния бизнес сме затворено общество и внимателно се наблюдаваме един друг. „Индиговосините морета“ не са в нашия съюз, но ние никога не сме ги пренебрегвали, особено сега, когато продажбите им скочиха неимоверно. Джиджи Орсини трябваше да е тук днес! Ето, можете да използвате телефона ми и да се обадите оттук.

— Господин Рийвс, когато вие пожелахте да работим за вас, знаехте, че имаме „Индиговосините морета“. — Виктория отчаяно търсеше разумно обяснение.

— Какво общо има това?

— Трябваше да се откажем от тях, за да избегнем неминуем конфликт.

— Какво ме интересува мен това?

— Когато... Джиджи разбра за конфликта... тя, въ, тя напусна агенцията.

— Какво направи?

— Отиде си — отсече Виктория твърдо, усещайки как земята се разтваря под краката ѝ, но решена да запази най-спокойно професионално изражение. — Явно е станала твърде близка с Елеонора Колона и семейство Колинс и беше много разстроена, че се налага да се откажем от тях като клиенти.

— Ами върнете я тогава, дявол да ви вземе! Където и да е, платете ѝ двойно, тройно, колкото поиска, но я върнете! Чудя се защо сте си направили труда да се появите тук без нея. Тя трябваше да се потопи в работата ни от първия ден. Имали сте предостатъчно време да я върнете. Това е много лошо начало!

— Господин Рийвс — обади се Арчи, — аз контролирах работата на Джиджи още щом се появи при нас. Аз я открих и я доведох във „ФРБ“, за да се залови веднага за „Индиговосините морета“. Мога да ви уверя, че текстовете за „Бийч Кажуълс“ ще са също толкова добри, ако не и подобри от онова, което някога Джиджи е съчинявала за братята Колинс.

— Не ме интересува нищо „също толкова добро, ако не и по-добро“ — интересувам се от редакторския талант на Джиджи, който да използвам за моята компания. Нищо друго! Аз съм колекционер и събирам оригинали, не копия, много ви благодаря! Защо, по дяволите, мислите, че наех вашата агенция? За услугите на вас тримата, за които не знам нищо? Не, много ви благодаря! Хич не ме е грижа, че сте контролирали Джиджи Орсини двацет и четири часа на ден, седем дни в седмицата, господин Рорк, вие не пишете нещата й, нали? Не, не мисля, че го правите. Написала ги е жена, не мъж. Върнете я обратно. Няма смисъл да обсъждаме повече, докато не я доведете.

Той избута чашата си с кафе встрани, с недвусмислен жест, че срещата е приключила. Арчи и Байрон се изправиха, поглеждайки към Виктория. Щеше ли тя да каже на Рийвс, че Джиджи е напуснала рекламата завинаги.

— Господин Рийвс, отново моля за извинение. — Виктория се изправи грациозно. — Няма да ви се обадим, докато Джиджи не се върне във „ФРБ“. Напълно разбирам позицията ви. Неприятно ми е повече, отколкото мога да изразя, че тази сутрин трябваше да ви разочароваме. Това лошо начало, както справедливо го нарекохте, ще има нов, отличен старт, обещавам ви.

— Довиждане, госпожице Фрост, господа — рече Харис Рийвс сърдито. — Секретарката ми ще ви изпрати. Ще кажа на моя вицепрезидент по рекламата да открие къде е Джиджи Орсини. Давам ви време до края на седмицата да я върнете обратно. След това аз ще я взема.

— Господи, какво ще правим сега? — простена Байрон, докато се гъчкаха плътно един към друг на задната седалка на таксито, което най-после бяха успели да намерят. — Ще ми се да кажа, че са ме изхвърляли и от по-добри офиси, но не са.

— Само едно нещо можем да направим, Бай — каза Арчи. — Трябва да върнем Джиджи обратно на всяка цена, не е ли очевидно?

— Арчи е прав — съгласи се Виктория. — Вие двамата още тази минута отивате на летището и чакате следващия самолет. Не губете време да се обаждате в хотела, аз ще се погрижа за това. Намерете я и я убедете... предложете ѝ всичко. Без мен ще имате по-големи шансове. Тя не ме обича и аз не я обичам, но това няма да ѝ пречи да си върши работата. Обещавайте ѝ всичко, включително и съдружие.

— Безпокоя се — тежко каза Арчи, — че Рийвс ще я открие, ако не е открил вече, че не се нуждае от нас. Той самият може да наеме Джиджи да си направи собствена агенция в компанията, да я изгради с нейна помощ, да ѝ даде баснословна заплата и пак ще си спести доста от комисионата на агенцията.

— И той е точно човекът, който може да го направи — добави Байрон от дълбините на мрачното си настроение.

— Всеки колекционер на произведения на изкуството има достатъчно мозък да купува направо от художника в ателието му вместо чрез посредник — цената е по-добра, а и личните контакти ги карат да се чувстват покровители, а не клиенти.

— Вицепрезидентът му по рекламата ще го обезкуражи — каза Виктория. — Лесно може да се окаже без работа, ако се случи нещо такова. Отказвам да се тревожа за подобна вероятност, докато не говорим с Джиджи. Досега трябва вече да ѝ е минало. Десет към едно, че ще прояви здрав разум.

— Защо не се върнеш с нас днес? — попита Арчи, успявайки само наполовина да прикрие паниката в гласа си.

— Дори и да не говориш с Джиджи, имаме нужда от теб в Лос Анджелис.

— Трябва да се видя с Джо Дейвън следобед — обясни тя спокойно.

— Той не може ли да почака? — тросна се Арчи.

— Не, Джо мрази да променя уговорените си срещи дори и с половин час. Нека не забравяме за двайсет и петте милиона на „Оук Хилс“, нека не пренебрегваме първия си клиент, момчета, ръководството не бива да си позволява сантименталности. Става въпрос само за лека пробойна, корабът не потъва.

„В хотела нямаше бележка от Ангъс“ — помисли си Виктория. Няма да напусне Ню Йорк, докато не говори с него и не разбере какво се е случило с майка ѝ. Нищо, нито клиент за деветдесет милиона,

който трябваше да задържат с всички средства, никакъв Харис Рийвс с абсурдната си причесчица и второразредния си Пикасо не можеше да попречи на това.

Виктория не чака повече от минута в приемната на „Оук Хилс Фудс“. Беше старомодна като личния офис на Джо, ала старомодна по приемлив начин, впечатляващ с липсата на стремеж у собственика ѝ да впечатлява. Събитията от сутринта бяха изключени от съзнанието ѝ с обичайната ѝ непоклатима способност да се абстрахира. Сега единствената ѝ грижа бе набързо да изпълни задълженията си към Джо и после да си изясни нещата с Ангъс дори ако това означаваше да отиде в офиса му.

— Господин Дейвън помоли да почакате в неговия офис, ако нямате нищо против — секретарката му идваше към Виктория.

— Той не е ли тук, Глория? Как си, между впрочем? — попита тя жената, която познаваше от години.

— Чудесно, благодаря, госпожице Фрост. Господин Дейвън го няма, но ще се върне след минутка. Тук ще ви е по-удобно — каза Глория, докато я въвеждаше, а после затвори вратата след себе си.

Зад бюрото на Джо Дейвън седеше Милисънт Фрост Колдуел.

— Добре, идваш точно навреме — каза тя равно, поглеждайки инкрустирания си със скъпоценни камъни часовник. — Седни, Виктория. — Тя се усмихна мило и ѝ посочи стол до бюрото.

— Какво... защо... защо си тук? — Виктория спря до вратата, твърде шокирана, за да направи крачка.

— Джо беше любезен да ни отстъпи за малко офиса си, Виктория. Разбира, че правим опит за семейно помирение, и е съгласен, че ще ни е трудно да го сторим необезпокоявани в „Колдуел и Колдуел“.

— Семейно помирение? Как ли пък не!

— Да, но е точно това — каза Ангъс Колдуел, пристъпвайки напред от дълбоката ниша на прозореца, където бе останал незабелязан за Виктория.

— Ангъс! Защо не ми остави бележка в хотела?

— Не ти е оставил бележка, защото искахме да говорим с теб заедно, Виктория — отвърна майка ѝ. — Моля те, седни.

Виктория почувства ръката на Ангъс на рамото си, която я побутваше към стола, и от топлината на докосването му събра сили.

Всичко щеше да е наред. Щом майка ѝ беше тук, това можеше да означава единствено, че се е съгласила на развод и ще се опита да уреди нещата тъй, че да са най-малко унижителни за нея. Нима така не е най-добре, нима всяка разумна жена не би предприела подобна тактика: тя да напусне съпруга си, вместо да я изостави той?

Виктория възвърна самообладанието си и отново се почувства сигурна в себе си, докато гледаше майка си отблизо, без да си прави труда да прикрива студената си преценка. „Жената все още се труфи“ — помисли тя, потръпвайки от отвращение. Жената все още си мислеше, че може да компенсира своите петдесет и три години, като носи ласкаещо бледорозова копринена блуза с високо деколте. Все още се заблуждаваше, че би могла да отвлече критичното око на един много по-млад съпруг с огромна по размери птица от рубини и диаманти, която бе забола на ревера на тъмновиолетовия си костюм, с неподходящо тежките рубинени и диамантени гривни, които носеше на крехките си китки, изпъстрени с големи вени. Сигурно всеки ден с часове работи упорито върху застаряващите си мускули, не осъзнавайки колко изсушена изглежда въпреки абсурдно момичешкия си стил. Дори току-що бе направила косите си специално за тази среща, установи дъщерята с презрение, забелязвайки новите бръчки под очите на майка си.

Виктория погледна към Ангъс, който беше седнал в един стол, издърпан напред и обърнат леко встрани, тъй че тя се намираще между него и майка си. Потърси очите му, мислейки си колко често нарочно се бе обличала за него в изчистеното от допълнителни елементи черно, което носеше днес, тъй че той да ѝ се нахвърли, преди да си е свалила дрехите, имитирайки желание да я изнасили. О, колко изкусно се беше научила да го отблъсква, да отлага и отлага, докато той наистина започваше да вярва в неохотата ѝ, и по този начин засилваше блаженството му от отдаването ѝ накрая. Ако само погледнеше към нея, щеше да знае точно за какво мисли тя, ала той твърдо беше насочил погледа си отвъд нея, в някаква точка над главата на майка ѝ, сякаш не можеше да си позволи наистина да се наслаждава на красотата, която боготвореше, докато всичко това не се разреши окончателно.

— Виктория — каза високо Ангъс, след като си прочисти гърлото, — майка ти знае, че ние с теб имаме връзка от пет години. Виктория едва разпозна гласа му, толкова бе твърд и остър — даваше й да разбере, че не ще позволи да го прекъсва.

— Милисън знае как ме подведе ти — продължи Ангъс като робот. — Тя знае как изгубих цялата си способност да преценявам и си позволих да се любя с теб; знае, че връзката ни не е прекъсвала дори когато се опитах да се отърва от теб, изпращайки те в Калифорния. Тя знае как се отдавах, отново и отново, на сексуалната си мания към теб, на моята лудост. Знае точно колко побъркано съм се държал, колко престъпно слаб и глупав бях и не можах да ти устоя, когато това започна. Казах й всичко, след като ми телефонира в Саутхамптън.

— Но ние се обичаме! — Виктория се улови за тази увереност. — *Ти искаш да се ожениш за мен!* Каза ли й и това?

Нечовешкият глас на Ангъс продължи, думите му маршируваха една след друга с решителност, която не търпеше намеса.

— Мислех, че те обичам, онези първи няколко години. — Той си пое дълбоко дъх и сега отправи поглед към жена си. Да, Милисънт, бях влюбен в нея, лудо влюбен, толкова дълбоко влюбен, че не бях способен изобщо да мисля трезво. Но от момента, когато тя започна да ме кара да се разведа с теб, се изплаших от нея — а любовта и страхът не вървят заедно.

— Каза ли ти, че бях девствена, когато за първи път спа с мен? — изписка Виктория към майка си.

— Винаги съм смятала, че в теб има нещо ненормално, Виктория — спокойно рече Милисънт Колдуел с очарователния си глас. — Не знаех за тази вълнуваща подробност, не, но какво значение има каква форма е приела неврозата ти? Щеше да се почувстваш много по-добре, ако беше разтворила очарователните си дълги крака, за който и да е мъж, когото си срещала, отколкото да се пазиш девствена за твоя доведен баща, не мислиш ли?

Къдравата руса коса на Милисънт Колдуел бе вдигната високо на късия й врат, а тя говореше с яснотата и невъзмутимата прецизност на всичките си години на неоспорим авторитет. Женствената претенциозност на дрехите и бижутата й внезапно се превърнаха в символи на нейната власт вместо в признак на слабост.

— Доведен баща? Не се опитвай да ми пробутваш тоя номер! — задъха се Виктория. — Дяволски добре знаеш, че никога не съм била заварената дъщеря на Ангъс, че нищо не се случи помежду ни, преди да навърша двацет и седем — какво общо може да има нещастният му брак с теб по онова време с любовната връзка между двама възрастни?

— О, Ангъс — тихо каза Милисънт Колдуел с тъга в гласа. — Все не можех да ти повярвам, когато ми казваше, че тя не проявява разбиране... никакво разбиране...

— Разбиране за какво? — изкрещя Виктория, въртейки глава от единия към другия, чертите ѝ се бяха изкривили в грозна гримаса на неверие. — За въображаемо роднинство? Чудесно знаеш, не смей да отричаш, че „доведен баща“ не е нищо друго, освен една фикция, удобна дума, която се опитвате да използвате без най-малкото правно или морално оправдание. За Бога, аз бях на шестнайсет, преди изобщо да съм виждала Ангъс!

— Горката Виктория — каза майка ѝ. — Да не би да си въобразяваш, че някой, освен теб, Ангъс... и мен... ще повярва, че между вас не е имало нищо сексуално в продължение на цели единайсет години? Ти беше такова зряло младо момиче, той беше толкова сластолюбив мъж... кой ще повярва, че вие двамата зад гърба ми не сте спали заедно години наред? Единственият въпрос ще бъде кога е започнало това и къде... в Ню Йорк, в Саутхамптън, в Ямайка или в Южна Франция? „КОЛКО дълго са чакали!“ Това е единственият въпрос, който ще си задават хората. Вие двамата сте имали всички възможности... а и аз бях доста по-възрастна от Ангъс, нали? Всъщност — каза тя, усмихвайки се мило на себе си, — още съм.

Милисънт Колдуел спря за миг поглед върху гривните си.

— Това ще си кажат, знаеш го, независимо колко ще настоявам, че няма и една вярна дума. Ще помислят, че се опитвам да ви защитя. Хората няма да ми позволят да се правя на светица дори и да искам. По-скоро ще повярват на най-лошото, не си ли го разбрала досега? Пикантен международен сексскандал? Скандал с кръвосмешение? Наистина, Виктория, къде ти е здравият разум? Бедата с теб е, че не виждаш нещата от друга гледна точка, освен от своята. Всички мои познати до един ще си спомнят, че са виждали нещо да става между теб и Ангъс. Телефоните ще блокират от обаждания на най-близките

ми приятели, зажаднели за новини. Никой не е дотам добър и благороден да се лиши от подобно удоволствие.

— Ами нека си говорят! Какво от това? Ангъс, на теб пука ли ти какво ще кажат хората, щом няма и капка истина? Кажй, за Бога, пука ли ти? — В разпаления й глас се усещаха първите нотки на неконтролируем ужас. Докато слушаше думите на майка си, толкова безпощадно логични, толкова неумолими в убедителността си, Виктория най-сетне усети началото на промяна във въздуха на стаята, сякаш океани се бяха превърнали в лед, сякаш се бяха разтопили планини.

— Наистина ли си толкова полудяла? Разбира се, че не ми е все едно. Какво лошо има да държиш на доброто мнение на познатите си? — попита Ангъс, подтикнат от инстинкта си за самосъхранение.

— Как може това да е по-важно, отколкото да прекараш живота си с нея? — изписка Виктория, посочвайки към майка си. — Доброто мнение не може да те направи щастлив, не може да те възбуди, доброто мнение не може да те накара да се изпразниш, скапано копеле такова. Толкова ли си изсушен като нея? Кога успя да ти отреже топките?

— Виктория, няма да постигнеш нищо с обиди — намуси се деликатно Милисънт Колдуел. — Не ти прилича, не отива на стила ти.

— Да не смяташ, че някога ме е било грижа какво мислиш ти? Или какво мислят така наречените ти приятели?

— Е, да, Виктория, но Ангъс го е грижа. Току-що ти го каза. Той обаче не ти обясни всичко. Не ти каза, че не си представя да прекара остатъка от живота си като изгнаник — компрометиран изгнаник — в Калифорния, колкото и да е слънчева. Не ти каза, че за него тук, в Ню Йорк, има много изключително важни занимания, за да се откаже от тях заради онази малка агенция, която ти направи толкова преуспяваща. Всъщност не се и съмнявах, че ще стане така.

— Истина ли е това! — Виктория се взря в Ангъс и осъзна, че той няма намерение да отговаря на въпроса й. Отговорът беше изписан ясно на лицето му, върху тази измамно момчешка физиономия. Не можеше да види очите му, защото те все още бяха впити в майка й с отчаяната вярност на васал.

— Ти ще умреш тук, Ангъс, ще умреш от желание по мен, знаеш това, нали? Нали, сантиментален глупако? Това е краят ти като мъж, не го ли разбираш!

— О, съмнявам се в това, Виктория — отвърна майка ѝ със звънлив смях. — Ангъс и аз не спяхме заедно, откак ти започна с него. Знаех, че сигурно се среща с някого, но за известно време се примирих. Просто никога не ми хрумна, че ти си тази жена. Що се отнася до мен, Ангъс може да задоволява сексуалните си нужди с всяка жена, която си избере, стига да не е някоя от агенцията или някоя, с която сме близки приятелки. Или с теб. Никога повече.

Тя потупа с деликатната си ръка по бюрото на Джо Дейвън.

— Ангъс ще бъде дискретен, а аз... аз няма да мисля за това. Има и по-лоши начини за съвместно съжителство, уверявам те. Някога бях ревнива, правех глупави сцени, но това е губене на време. Смятам да имам, настоявам да имам съпруг до себе си до края на живота ми, предан съпруг и отличен бизнеспартньор.

— Предан? Ти мислиш, че той ти е предан? — Виктория изсумтя презрително. — Имаш ли представа как мрази живота, който е принуден да живее с теб? Някаква представа как заговорничеше и кроеше планове да се измъкне от теб?

— Доказателство, че просто не говориш истината — и ме поправи, ако греша, Ангъс — е фактът, че моят съпруг възнамерява да продължи да живее точно живота, който ти твърдиш, че мразел. Нямах представа колко значим и задоволителен може да стане с годините. Има много начини да си женен, но на трийсет и две ти трудно ще го проумееш. Ти нарече Ангъс лъжец, Виктория, и си права. Той ни излъга и двете, за да ни има и двете. Теб в леглото, мен вкъщи. Но накрая, когато трябваше да избира — избра мен, Виктория, не теб. И направи този избор, без да се замисля. Права ли съм, Ангъс?

Той кимна.

— Мисля, че Виктория ще иска да го чуе от собствените ти уста — каза Милисът Колдуел с мека настойчивост.

— Майка ти е права — съгласи се Ангъс, без да се запъва или задъхва; гласът му беше глух и равен. Милисът му бе простила толкова лесно, че очакваше тя да го унизи поне малко. Прекалено интелигентна беше, едва ли ще продължи да му натрива носа — след няколко седмици щеше да се държи тъй, сякаш нищо не е било.

— Кажи го пак — настоя Виктория. — Опитай се да ме погледнеш и кажи, че излъга, опитай се да кажеш, че искаш нея, не мен.

Този път гласът му се стовари като чук и той я погледна със злоба.

— Излъгах теб. Излъгах Милисънт. Не те искам. Искам нея. Искам да запазя живота си. Повече никога няма да остана насаме с теб.

Виктория се изпъна смаяно на стола си. Ангъс я бе погледнал с омраза. С отвращение. С ненавист. Гордостта му беше стъпкана и той обвиняваше нея за това. Сега тя бе причината за срама му и той щеше да си наложи да я забрави колкото може по-бързо. По-опасно е да поругаеш гордостта на слаб мъж, отколкото гордостта на силен мъж, защото без нея той е нищо. Не беше го осъзнавала до тази минута.

— Е, скъпа, жалко, че трябваше да преминем през всичко това, но няма да се разделим като чужди хора, нали? — попита Милисънт Колдуел.

— Нямам какво да ти кажа. Благодарни на Джо, че позволи да използваме кабинета му.

— Не, не, не бързай толкова, Виктория. Имаме да говорим по работа, нали, Ангъс? До вчера така и не бях проумяла защо „Колдуел и Колдуел“ загубиха онези трима клиенти от „Оук Хилс“. Това вече е нещо, което не мога да простя дори и за милион години. Това е нещо, което не бива да ми правиш никога. — Ти или който и да било. Не е лично отношение, Виктория въпрос на професионална гордост е. Ангъс и аз предложихме да обслужваме тези клиенти безплатно в продължение на три години, като използваме най-добрите си хора. Джо, няма нужда да го казвам, беше очарован. Тъй че ти ги загуби, Виктория.

— Колко дребнаво, колко евтино от твоя страна! Та ти не се нуждаеш от тези клиенти, за теб те са като капка в морето, за Бога!

— Изобщо не е така — отбеляза Милисънт с опрощаваща усмивка. — Направих го заради теб, Виктория.

— Това е достатъчно — каза дъщерята и понечи да стане от стола.

— Когато се върнеш в „Колдуел и Колдуел“, ти ще вземеш и клиентите на „Оук Хилс“. В света на агенциите ще го очакват. Това ще измие лицето ти, скъпа, а в твоето положение трябва да спасяваш каквото можеш.

— Ти си се побъркала! Защо ще се връщам? Това е последното нещо, което ще направя!

— Защото, ако не го направиш, ще те унищожим, Ангъс и аз. Знаеш, че можем и ще го направим. Ще са нужни само няколко думи, прошепнати, където трябва, за нашата нещастна, *заблудена, параноична, изнудваща* ни дъщеря, и с твоята агенция е свършено. А колкото до теб, никога повече няма да получиш предложение за друга работа.

— Ти си чудовище!

— Слабо, много слабо, Виктория — размаха тънък пръст към дъщеря си Милисънт. — А уж си оценявала текстове за реклами. Искам те там, където мога да те държа под око, искам да знам къде си всеки ден от твоя живот, докато не успееш да се задомиш. Но дори и тогава ще те държа под око. Докато съм жива. Когато имаш толкова пари, колкото имам аз, Виктория, това не е трудно да се уреди.

— Но защо? — изтерзано извика Виктория. — Защо? Ти получи каквото искаше. Не можеш ли да ме оставиш на мира?

— Отговарям за теб, Виктория. Ти си единственото ми дете и от години ми създаваш проблеми. Но все още има надежда да се справиш. Нуждаеш се от нещо сериозно, което да те интригува и предизвиква. Ще е нехайство от моя страна, ако не опитам да ти помогна. Може би ти си мислиш, че съм те пренебрегвала като малка? Бог ми е свидетел, че направих, каквото можах, но децата така и не разбират. Всички го казват. Във всеки случай аз отчасти обвинявам себе си за бъркотията в твоя живот.

— Решихме да те изпратим директор в офиса в Токио — Ангъс тихо обяви присъдата ѝ. Очите му за кратко се спряха върху нея, само за миг, и тя не видя нищо в тях. Нищо, освен желание да приключи този разговор бързо.

Виктория не си спомняше как като смъртно ранено животно се измъкна от онази стая, но никога не забрави безмилостния, дребнав глас на Милисънт зад себе си, самодоволно коментиращ съдбата на дъщеря си:

— Мисля, че този малък семеен проблем е зад гърба ни, нали, Ангъс? Джо *наистина* ще е доволен.

21.

— Нонстоп? — попита Бен, отговаряйки на въпроса на Саша. — Можем да отидем до Вашингтон, до Анкоридж или Бразилия, Москва, Пекин, Мелбърн, Гуам...

— Защо тогава не може да летите от Лос Анджелис до Венеция без повторно зареждане с гориво? — попита Саша.

„На борда е по-малко от час — помисли Джиджи — и вече намери за какво да се оплаква.“

— Няма как да носим толкова гориво — изненадано каза Бен. — Един частен самолет не може да побере повече; проектиран е да лети три хиляди и шестстотин морски мили с осем пътници и багаж, но Венеция е на повече от пет хиляди морски мили от Лос Анджелис.

— Но ние сме само четирима — въздъхна Саша; в гласа ѝ се промъкна съвсем лекичък укор. — Това няма ли да помогне?

— Дори и да е празен, самолетът може да лети допълнително само двеста мили, и то при аварийна ситуация. Знаеш ли какво, Саша, ако си будна, когато стигнем до Фробишър Бей за презареждане, би могла да излезеш да се поразтъпчеш.

„Ще умре от студ на летището в източна Арктика, ако остане отвън половин час, колкото отнема презареждането, но това може да не е толкова нежелана случка — помисли Бен, — изобщо няма да е нежелана. Дори и мъничко измръзване ще е добре дошло. Надменният ѝ нос може да изглежда по-нормално, ако добие лек сиво-бял нюанс.“

Бен Уинтроп беше свикнал гостите, които се возеха за първи път, да загубват дар слово от лукса и размерите на самолета с неговата кабина, дълга четирийсет и един фута. Беше го направил по поръчка, тъй че шестима души да седят в предната част в меки въртящи се кресла и в същото време двама души да спят на разтегаемите дивани в отделено със завеса помещение в задната част на самолета, но Саша до момента изглеждаше по-очарована от наличието на контейнер за боклука и фурна в кухнята, отколкото от всичко останало на борда.

— Екипажът навярно разполага със собствена баня — каза Саша с неподражаема царственост, от която майка ѝ би се гордяла.

— Всъщност не използваме една и съща.

— Ами тук е приятно и просторно — отвърна бързо Саша, оставяйки съвсем слабо впечатление на изненада, но никой не би могъл да бъде абсолютно сигурен, че е прозвучала в гласа ѝ.

„Надявам се никога да не ми се разсърди“ — помисли Вито, сподавил възхитената си усмивка. Наистина Зак бе нанесъл първото кроше, но никой, ударил брата на Саша, дори и при самозащита, не можеше да се надява на прошка.

Обаче този юмручен бой отпреди десет дни изобщо не беше променил плановете на Саша да отиде във Венеция като гостенка на Бен. Едното нещо, бе обяснила тя на Вито, нямало нищо общо с другото. Тъй като Джиджи казала, че нямала и най-малката представа защо е бил боят, а Зак отказал да сподели причината не бивало да очакват от нея, че ще се откаже от това преживяване само от лоялност към семейството. Вито можеше да си живее щастливо и без излишната екскурзия до Венеция за няколко дни, въпреки че полетът щеше да отнеме само четиринадесет часа, включително спирането за презареждане, но не би могъл да разочарова Саша, която се бе запалила по това пътуване като дете. Веднага, щом приключат с „Дълъг уикенд“ ще заведе Саша на истинско пътешествие, меден месец, който да запомни.

Пък и тази „разходка“ му даваше възможност да опознае Бен Уинтроп. Човекът в края на краищата показваше ясното намерение да отведе дъщеря му и да се ожени за нея, но въпреки опита си с хората, на Вито му беше трудно да проумее Бен. Имаше безспорно привлекателна външност и, изглежда, не притежаваше видими недостатъци, освен че бе прекадено самодоволен, но пък щедър и лудо влюбен в Джиджи. Нещо повече, за разлика от Кърт Арви, който също бе притежавал „Гълфстрийм III“ преди смъртта си, не завърташе разговора около факта, че му бе струвало близо петнайсет милиона долара да купи този самолет, плюс цяло състояние годишно за поддържане и заплати.

И все пак около Бен витаеше атмосфера, подобна на стена или на гъста мъгла, през която Вито с изострените си сетива не успяваше да проникне. Бен Уинтроп бе дяволски неразгадаем. У него имаше нещо

дълбоко и важно, което той не разкриваше — и според подозренията на Вито никога нямаше да разкрие — и с което напомняше на продуцента за един-двама от старите холивудски студийни босове, чиято безпощадност бе толкова естествена за тях, толкова присъща, че човек дори не знаеше за съществуването ѝ, докато тя не го унищожеше. Що се отнасяше до Вито, присъдата за Уинтроп точно в този момент се намираше в безнадежден застой. Не че можеше да направи нещо по въпроса. Джиджи сама щеше да реши, когато му дойде времето, и той се съмняваше, че тя ще се посъветва с него.

Надявам се, че съм си взела подходящи дрехи — промърмори Саша.

— Официалният туристически сезон приключи преди три седмици, в средата на октомври — каза Джиджи, — а за местния елит е традиция да се облича по последна европейска мода, тъй че ти ще стърчиш сред тях като натъртен палец независимо какво носиш.

— Винаги си знаела как да ме успокоиш, Джиджи — отвърна Саша с усмивка, която опасно изкриви ъгълчетата на устата ѝ. — Ти какво ще си сложиш за церемонията на вграждането или както там се нарича?

— Казах ти да си вземеш джинси и пуловер, нали? Ще ги носиш до Порта Маржера. В корабостроителницата на всички ще бъдат раздадени топли сувенирни якета, защото по време на церемонията може да захладее. Началото на ноември е непредсказуемо във Венеция. После ще се върнем обратно по хотелите и ще се преоблечем за приема.

— Защо имам чувството, че ще изглеждам като напомпана? — подозрително попита Саша. — Бен също ли ще носи яке? Ами Вито? А редакторът на „Вог“, и той ли?

— Само ако искат, Саша — обясни Джиджи. — Това е по желание, няма да те вербуваме в армията.

— Предполагам, че ще са зелени като онези ужасни блестящи атлазени неща, които носят феновете на „Селтикс“.

— Почти налучка. Бели са със зелени букви — раздразнено отвърна Джиджи. — А, ще имат надпис „Изумрудът на Уинтроп“ на гърба. За момиче, което спи с тениска с надпис „Кенеди преди Ню Хампшир“, това не би трябвало да е трудно за разбиране.

— Спеше, Джиджи, спеше. Освен това онази тениска не беше моя, някой ми я даде. Тогава гласувах за кандидата на Републиканската партия. Маминка настоя.

— Не трябва ли сама да решавах за кого да гласувах? — попита Бен.

— Не и с майка като моята.

— Защо не й каза, че ще гласувах, както иска тя, а после в кабинката не постъпи посвоему? — поинтересува се Бен.

— Тя щеше да разбере — мрачно рече Саша.

„Да е жива и здрава майка й“ — помисли Бен, доволен, че нещо би могло да изплаши тази лазеща по нервите му приятелка на Джиджи. Дори по-лошо от най-добрата й приятелка — съпруга на баща й. Щеше да е чудесно за Джиджи, ако я премести на три хиляди мили далеч от влиянието на Саша. Не знаеше какво да очаква, когато се запозна с Вито и Саша, но поне знаеше как изглежда Вито от фотографиите в списанията и вестниците през годините на кариерата му като продуцент; изглеждаше доста симпатичен.

Кой знае защо бе очаквал Саша, макар и еврейка, да е малко по-възрастно и далеч не толкова възхитително копие на Джиджи, а не жена с царствена осанка и отнемащ дъха профил, а когато предпочетеше, и с маниерите на обидена английска дукеса.

Нейният брат хулиган нямаше да представлява проблем в бъдеще. Беше неудачник и той се разправи с него като с неудачник. Но какво щеше да стане, ако на Саша й хрумнеше да се самопокани у тях, щом той и Джиджи се установят в Ню Йорк? Когато една жена от Калифорния има близка приятелка с просторна къща в Ню Йорк, калифорнийската приятелка е пословична с измислянето на извинения да прекарва поне няколко седмици през пролетта и есента в Манхатън, пазарувайки и посещавайки новите пиеси и изложби. Щеше да е проблем, докато не му сложи край, което възнамеряваше да направи бързо и ефикасно.

Имаше съвсем различни планове за бъдещето на Джиджи, след като се оженят, от продължаване на приятелството със Саша. Вече виждаше в представите си каква точно къща щяха да си купят и обзаведат в Ню Йорк; сексът и броя деца, които щяха да имат — но чак след седем-осем години; внимателно подбраните филантропични комитети, на които Джиджи щеше да дарява отнемащи дъха суми и да

ангажира името и времето си; малките, изискани приеми, които щяха да дават, приемите, на които щяха да ходят, решение също толкова важно — може би и по-важно — приемите, на които той щеше да решава да не присъстват.

Разбира се, щеше да има и истинска, шумна, голяма стара лятна къща, може би близо до Едгартаун, макар че щяха да ходят във Венеция колкото може по-често. Той ще бъде гъвкав, каза си Бен, толкова гъвкав, колкото тя пожелае. Ако имаше друго място в Европа, където Джиджи би желала да остава по-продължително — ако, например пожелаеше имение със земя и коне, и градини недалеч от Лондон — защо не? Или замък на Лоара, или вила в Тоскана? Или всичко заедно — тя можеше да има каквото ѝ хрумне. Обаче само ако осъзнаеше, че той ще е на първо място, че всяка от тези къщи трябва да си има постоянно живеец в нея майордом през цялата година; щом осъзнаеше, че не бива да губи времето, което принадлежеше на него, занимавайки се с подробностите на домакинството, той можеше да е гъвкав като всеки друг мъж на света.

Тя трябваше да го допълва като съпруга, предопределена да допълва мъжа си, в старомодния смисъл на думата, и да го направи съвършен. Беше достигнал възраст, когато съпругата бе необходимо допълнение, даващо на мъжа усещане за завършеност.

Просто не бе изпитвал нужда от жена преди. Беше прекалено зает да пътува из страната, да купува земя и да строи търговски центрове.

Никога не би могъл да се ожени за някое от бостънските момичета, с които бе израснал; бяха толкова познати, че му приличаха на сестри — жизнерадостни, надути, невротични. Не го интересуваха и множеството момичета, които бе срещал в Ню Йорк — те бяха твърде завършени, твърде изискани, твърде невротични. Бяха разглезени от родителите си и бяха придобили твърде голямо лустро прекадено рано в живота си.

Джиджи беше създадена за него.

Произходът ѝ беше невъзможен, две мнения нямаше.

Ирландска танцьорка в музикални комедии за майка и баща от италиански произход, занимаващ се с шоубизнес. За щастие неговият произход стигаше и за двама им. Женитбата му щеше да е като трън в очите на критично настроения Бостън, трън в очите на баща му, който

упорито не одобряваше начина му на живот, трън в очите на всичките му самодоволни роднини, макар фактът, че Джиджи можеше да се похвали с Били Уинтроп Елиот като нейна „мащеха“ или най-малкото неин бивш законен настойник, да ѝ осигуряваше известен актив, който щеше да заглади ръбовете на първоначалното неодобрение на семейството. Взимането на нестандартна жена щеше да подпечата всичките му триумфи, както не би могъл да го стори никакъв допълнителен финансов успех.

Самата Джиджи беше толкова обаятелна, толкова оригинална и толкова очарователна, че щеше да ги спечели всичките. Всеки, който го познаваше като млад, щеше да е принуден да признае за пореден път, че за разлика от тях той не бе бледо копие на предшествениците си.

Джиджи притежаваше — и на това се дължеше голяма част от чара ѝ, макар тя да не го знаеше — характерност. Живото ѝ въображение, впрегнато в света на филантропията, бързо щеше да ѝ донесе вниманието на затворения кръг от по-възрастни жени, които управляваха Ню Йорк, и един ден тя щеше да стане важна фигура в средите им, първостепенна фигура. Да, Джиджи беше съвършеният не „компромис“ — той никога не би направил компромис с брака, — но съвършеният... е, поради липса на по-добра дума... съвършеният избор.

И, разбира се, той бе влюбен в нея. „Лудо“ влюбен? Не, нямаше желание да се отдава на каквото и да било ирационално по своята същност чувство и слава Богу. Но действително влюбен, далеч по-влюбен, отколкото бе вярвал, че е способен, сега и за в бъдеще. Силно влюбен. Не би могъл да иска повече от това от живота.

Венеция беше узряла за деня на тяхното пристигане, есенна зрялост в град на камъни, където не може да има реколта. Мисълта за *acqua alte*, или високият прилив през ноември, който често наводняваше червения и белия мрамор на площад „Сан Марко“, изглеждаше невъзможна. По някакъв начин лениво полюшващата се вода сякаш напяваше с приглушена готовност, с поздрав за добре дошли на хората от пресата, които трябваше да долетят утре от Ню Йорк. Почти нямаше откази от двестата поканени гости. Всички големи журналисти от американските медии, пишещи за

процъфтяващия бизнес с недвижимо имущество и туризъм, се очакваше да пристигнат утре заедно с групи канадски и английски колеги. Хората, направили предварителните проучвания за Бен, бяха установили, че когато французите си взимат отпуск, бедни или богати, предпочитат да останат във Франция и че италианците, когато предприемат екскурзии по море, го правят на италиански кораби.

Туристическата агенция, с която работеше Джиджи, бе направила всичко необходимо да транспортира пресата във Венеция в първокласен комфорт. За визитата им беше наета флотилия от четири дузини мотоскафи с тяхната красива форма и блестящи палуби, с развяващи се бели и зелени знаменца. Стаите им щяха да ги очакват в „Грити“, „Даниели“ и „Чиприяни“, пълни с цветя, плодове и кофи изстудено шампанско, минибарчета, отключени и заредени догоре. Красиво гравирано писмо с личен поздрав за добре дошли от Бен Уинтроп беше поставено на всяко нощно шкафче заедно с график на програмата, пътеводители и карти на Венеция.

През първия си пълен ден пресата беше свободна да използва моторниците за посещение във Венеция, Мурано, Лидо или Торчело и да се отбива, щом усети глад, в изисканите бюфети, които щяха да работят непрекъснато, двацет и четири часа в денонощието, докато траеше събитието, в специално обзаведени трапезарии във всеки от трите хотела. На втория ден следобед щяха да бъдат превозени на специално украсени вапорети от техните хотели до жп гарата в другия край на Канале Гранде, откъдето щяха да се качат на автобуси за пътуване по моста към континента и оттам към Порта Маржера. Щом пристигнеха в корабостроителницата, други автобуси щяха да ги откарат до трите редици трибуни, разположени по протежение на сухия док, където щяха да чуят кратка реч, произнесена от Бен, обясняваща смяната на монетите, а после щяха да наблюдават как Джиджи прави замяната и да присъстват на повторното заваряване на плочата в корпуса на „Изумрудът на Уинтроп“.

По обратния път вапоретите, огрени от гирлянди светлини, с музиканти и сервитьори, разносящи питиета, ще се върнат в хотелите навреме, за да могат журналистите да се облекат за бала и вечерята в специално украсеното градско казино, Палацо Гримини, където щяха да танцуват и да играят комар, докато и последният представител на медиите не реши, че иска да си тръгне. През следващите два дни

пресата щеше да е свободна да се забавлява, както и през първия ден, а полетите им за връщане бяха уредени за сутринта на петия ден.

— Три и половина дни за всичко, което може да роди фантазията им във Венеция. Най-бързия и най-скъп превоз, храна, напитки и само едно кратко събитие плюс прием за отразяване на събитието — ако това не ги върне щастливи у дома, какво друго? — беше попитал Бен, когато Джиджи му описа програмата.

— Писнало им е да се отнасят зле с тях — безпокоеше се Джиджи. — Все още смятам, че ти трябва да наемеш петдесет гондоли на разположение през цялото денонощие, със зелени и бели знамена, за да ги разпознаваме.

Бен беше поклатил глава отрицателно.

— Това ще означава да преговарям с дни с профсъюза на гондолиерите — за да станеш гондолиер, се изисква да си роден в семейство на гондолиери, което се е занимавало с тази работа от поколения. Ако журналистите пожелаят да се возят на гондола, нека сами си платят, скъпа — в края на краищата всичко останало е безплатно.

— Знам, но защо да засичаме пред гондолите? Те са най-добрият символ на Венеция.

— Ако питаш мен, те са мошеници и не желая да имам работа с тях.

Джиджи въздъхна и заряза спора. У Бен имаше нещо необяснимо, понякога бе екстравагантен със светлинни години преднина, друг път напълно неподатлив за много по-скромни неща. Тя вече беше престанала да мисли, че това е забавната и характерна за големите богаташи чудата пестеливост. Били веднага щеше да види, че в посещението на Венеция по покана без безплатни гондоли щеше да има нещо... липсващо. Нямахше да се отрази кой знае колко зле на честването, но щеше да засенчи впечатлението от преживяването, с чувството за нещо незавършено. Цената, поискана от съюза на гондолиерите, колкото и да бе надута, дори нямаше да се забележи сред останалите баснословни разходи, които компанията на Уинтроп беше направила за организирането на тържественото вграждане.

Бен управляваше живота си по собствена система, по която живееше, без никакви изключения, система, която продължаваше да е загадка за нея. Какво щеше да стане например, ако тя беше поискала да

наруши Господарската му Воля по време на първото им посещение във Венеция? Какво, ако тогава тя беше в настроение да прекара цял следобед в разглеждане на картини — щеше ли да я повлече безмилостно вън от Академията, докато тя жалостиво го моли за още един мъничък Джорджоне?

След юмручния бой със Зак на приема ѝ тя и Бен с деликатност и такт бяха съумели да заличат епизода. Той я бе подразнил, че се е облякла като изкусителка, а се е държала като монахиня; тя му беше отговорила, че е екхибиционист и си е заслужил насиненото око, и се беше престорила, че е забравила всичко. Но бе права, дето не харесваше да я опипват пред всички, и в себе си бе толкова доволна, че Зак бе реагирал пресилено, колкото бе раздразнена от поведението на Бен.

Проблемите ѝ с Бен, намръщи се Джиджи, като оставим настрана гондолиерите, изглежда, винаги се свеждаха до нещо относително дребно: ръката му, поставена върху дупето ѝ; настойчивостта му да ѝ купи обиците, които тя не искаше; дори първата им целувка. Той умееше да се възползва от положението си и да налага правата си, да притежава. Да притежава изцяло.

Това не беше егоизъм в обикновения смисъл на думата; на Джиджи ѝ се струваше, че никой не беше толкова щедър, толкова безгранично екстравагантен като Бен, когато беше в настроение. Беше някакво друго качество, нещо дълбоко вродено, на което тя не успяваше да даде име колкото и да се бе опитвала, откак започна връзката им.

Беше излишно придирчива, укори се Джиджи. Не е задължително представите за романтичност на мъжа и жената да съвпадат. Повечето представителки на нейния пол бяха способни на убийство заради някого, който ги обсипваше с изумруди и ги развеждаше по приказни места, и нямаше да имат нищо против чувството му за притежание независимо дали отстрани ги наблюдават или не.

Въпросът беше, че той не я притежаваше. Поне не още.

— Имам един проблем — каза Арчи на Байрон, докато седяха в един бар в два часа следобед. — Не мога да реша дали това е, като да

чувстваш, че се давиш, че ти пъхат кибритени клечки под ноктите или те изгарят на клада.

— Опитай да си представиш, че си предаден, кастриран и ограбен пред дулото на пушка от всичко, което притежаваш... ох, мисля, че прилича повече на това — обобща Байрон.

— Дали не губим реална представа? Дали не преувеличаваме. Бай? В края на краищата все още имаме здравето си, косата си, нашите костюми и нашия талант. Загубили сме единствено плода на най-добрите си години на непосилен труд и репутацията си в бизнеса.

— Знаехме, че поемаме риск, Арч.

— Искаш да кажеш, че си го заслужихме!

— Не, просто, че се случи.

— Байрон, ако продължаваш да философстваш, ако кажеш само още една плиткоумна, лайняна дума, ще ти строша всички кокали със собствените си ръце — изграчи Арчи с всякакво отсъствие на злоба, като някой, който знае, че му е останала единствено сила да повдигне чашата към устните си.

— Джиджи във Венеция един Господ знае колко дълго, госпожица Вики в Токио завинаги... колко клиенти изгубихме, Арчи? Вече им изпуснах края.

— И тримата ни клиенти от „Оук Хил Фудс“, „Индиговосините морета“, „Бийч Кажуълс“, а сега, след като се чухме и със Спайдър Елиот от Париж, „Скрупули две“.

— Не брой „Индиговосините морета“ — каза заядливо Байрон. — Ние се отказахме от тях. И оттам тръгна белята.

— Не, белята тръгна, когато напуснахме „Колдуел и Колдуел“ с тази двулична, студена, разглезена кучка Виктория Фрост — обяви Арчи мнението си с къси, хапливи думички.

— Можехме ли да предвидим, че тя ще се втурне вкъщи при Майчето и татко веднага, щом любезно я поканят, без дори да ни предупреди? Това ли беше голямата ни грешка? — чудеше се Байрон.

— Не знам, но се чувства достатъчно виновна, щом ни прати телекс от Токио. Дори нямаше куража да ни телефонира, преди да напусне и да поговори с нас, докато ние се опитвахме да уловим дирите на Джиджи. Поне Джиджи имаше причина — макар и непрофесионална — да напусне и не взе никакви клиенти със себе си. Не можеш да виниш Елиот, че ни поряза, след като го подведохме, че

ще върнем Джиджи... не можеш да виниш дори тази дърта лисица Харис Рийвс... на това ли му викат „Да ти духнат под опашката“?

— Не, май му казват „бизнесът си е бизнес“ — отвърна Байрон.
— Познато още като реалност.

— В такъв случай имам идея. — Арчи прекара ръце през черните си къдрици и седна изправено. — Все още имаме няколко по-дребни клиенти, плюс, поне за момента, „Омагьосаният таван“ и „Корабите Уинтроп“. Защо не идем да видим братята Русо и да им предложим сливане? Били Елиот им даде още един шанс със „Скрупули две“, а ние ще им влеем нова кръв — ако заработим заедно, ще имаме една прилична малка агенция. Те са добри, стабилни момчета, е, не толкова „печени“, колкото сме ние — колкото бяхме, — но пък кой е?

— Хмм. Русо, Русо, Рорк и Бърнхайм... не, не ми харесва как звучи — заяде се Байрон.

— Може да го направим Русо, Рорк, Русо и Бърнхайм, така повече ли ти харесва?

— Мисля, че бих могъл да приема варианта Русо, Бърнхайм, Русо и Рорк. Мисля, че дотолкова бих могъл да преглътна гордостта си — отвърна Байрон. — Поне повече няма да ни се наложи да работим с госпожица Вики.

— Да хвърляме чоп кой ще се обади по телефона — предложи Арчи.

— Аз съм само страхотен художествен директор, Арчи, тебе те бива по приказките. Ти се обади. И ме събуди, щом го уредиш — каза Байрон, махайки на бармана. — Още една бутилка „Евиан“, моля, пък да вървим по дяволите.

Великолепното време се задържа, докато журналистите пристигнаха и се регистрираха в хотелите си. На другия ден изчезнаха във Венеция за неизменната разходка по площад „Сан Марко“ преди обед и след обед, и през останалата част от деня.

Джиджи беше разположила няколко жълти плетени маси във „Флориан“ и беше наредила около тях столове, окато Беи работеше по цял ден с Ренцо Монтегардини, обмисляйки как да ускори преустройството на „Изумрудът“, тя седеше във „Флориан“ в компанията на целия отдел за връзки с обществеността на „Уинтроп

дивелъпмънт“. Рано или късно гостите им журналисти идваха да седнат при тях, да ги поздравят, да поръчат чай, кафе, минерална вода и всякакъв вид пасти и на някои от тях изобщо не им се тръгваше, докато накрая неофициалното им парти се разрастваше дотолкова, че изпълваше и редиците от маси, изкарани пред голямото кафе.

Един от репортерите, на работа в „Бостън глоуб“, журналист пред пенсия, познат като Бранч Т. Бранч, особено хареса Джиджи, за която реши, че е младши служител от отдела за връзки с обществеността. Дребничък, слабоват, със силно набръчкано лице, той се бе облякъл с тънка вълнена риза, дебел пуловер и износена шапка от туид, макар денят да бе топъл и слънчев.

— Тук не може да си прекадено внимателен — обясняваше той на Джиджи с ниския си поверителен глас. — Познавам мястото добре, харесвам го, но не бих излязъл без пуловер за нищо на света. Пипнах ужасна настинка тук един красив юлски ден, докато чаках за вапорето — бризът над водата, хладината, идваща от канала, три минути чакане, толкова и трябваше да ме натисне, но се влачи със седмици. Миазми, скъпа моя, миазми. Смърт във Венеция, това не е шега, през цялото време се случва на туристите. Тези канали са пълни с неща, за които не ти се ще и да помисляш. През нощта, ако си на тъмен мост, не се обръщай, ходи бързо, такъв ми е съветът. Много малко престъпления стават тук, главно джебчии, но е пълно с духове. Истинският венецианец, отмираща порода, останали са само осемдесет хиляди, ако не знаеш — ще ти кажат, че ако не си родена тук, значи си просиш смъртта, задържиш ли се повече от две седмици. И гледай да не се разболяваш във Венеция, такъв ми е съветът. Докторите тук хабер си нямат от медицина. Веднъж ме ухапа една пчела, получих алергична реакция, кракът ми се поду и стана троен, а докторът ми казва, че било невъзможно, понеже във Венеция нямало градини, значи нямало и пчели. В това проклето място има безброй саксии по прозорците, ами пазарът за цветя в Риалто, а?

— Къде сте отседнали, мистър Бранч?

— Бранчи, наричай ме Бранчи. В „Грити“ съм. Не мисля, че ще направя това пътуване за церемонията по вграждането, жалко, че ще изпусна речта на младия Уинтроп, пиша книга за фамилията Уинтроп, ако не знаеш, но защо да рискувам да се връщам по нощите? Много студено и много дълго пътуване за моя вкус, трябваше да го направите

на някое по-цивилизовано място, това ми е съветът. В Местре, точно в Местре! Център на заразата е Местре.

— Но корабът не може да се премести от сухия док. О, миличък, не бих искала да го пропуснете — извика Джиджи, усещайки как статията в „Бостън глоуб“ им се изплъзва. — Ако ви взема от хотела, ще дойдете ли на вапоретото с мен? По това време на деня ще е приятно топло. Като се връщаме, ще уредя специално мотоскафо на жп гарата само за вас. Може да седите в кабината и да затворите вратата. Много ще ви е уютно и ще се приберете далеч преди другите.

— Добре го измисли. Да пътувам с теб, да, благодаря.

— Каква е книгата ви за Уинтроп? — попита любопитно Джиджи.

— Историческо проучване, не е в твоя бранш, скъпа. Работя върху него от години. Нещо като хоби ми е. Младият Уинтроп, сега той е интересният, заради него дойдох на тази екскурзия, иначе щях да изпратя помощника си, както обикновено правя, но младият Уинтроп, той има личен почерк, от това става чудесна бизнес история, би могъл да е венецианец, търговски принц от старата школа.

— Сигурно щеше да му харесва да е такъв — каза Джиджи, усмихвайки се при тази мисъл. — Книгата ви завършена ли е?

— Ще продължава с години. — Бранчи махна с малката си ръчичка: — Ще я работя, като се пенсионирам, ще ме поддържа млад, нямам илюзии, че ще е интересна за публикуване. Много книги излязоха вече, това ми е съветът към себе си, но ще продължавам да се ослушвам какво става. Няма да се откажа. Ще го запазя за себе си, материал, събран лично от мен, моята гордост.

— Утре ще дойда в „Грити“, Бранчи — обеща му Джиджи. — И ти гарантирам, че няма да се заразиш в Местре.

По-късно, когато за вечеря Джиджи и Бен заведоха Саша и Вито в „Ла Мадона“, автентичен рибен ресторант, не особено познат на туристите, тя му каза за специално урежданите за Бранчи удобства.

— Чудесно е, че си успяла да го убедиш. Той познава всички и е фактор във вестника, има повече влияние, отколкото предполагаш. Обича да се прави на по-голям ексцентрик, отколкото е наистина, но е написал подробни материали за всичко, което съм направил, още от първия ми търговски център. Понякога си мисля, че знае повече за моя

бизнес от мен самия. Бранчи Т. Бранч, любимият ми биограф и хипохондрик — каза ли ти как е пипнал онази ужасна настинка?

— Да. И за ужилването.

Заради тях отбягва Венеция от години. Пише в пресата срещу града, нещо като лична вендета, ако щеш, вярвай, сякаш някой го интересува, но накрая все не може да устои и отново се връща. Сигурно утре ще носи палто и няколко шала, тъй че не се смей, като го видиш. Всъщност добре стана, че ти ще го вземеш, защото аз ще бъда в корабостроителницата и ще проверявам трибуните и озвучителната техника няколко часа, преди да се появи пресата.

— Нямах ли други хора за това? — попита Вито. — Колкото искаш. Но държа сам да се уверя. Мразя изненадите.

— Знам точно какво чувстваш. Изненадите, дори и добрите, натъжават продуцентите, освен ако самите те не са ги предизвикали.

— Това е нещо като репетиция за кръщаването на кораба догодина, така ли? — попита Саша.

— До голяма степен — съгласи се Бен, усмихвайки се замислено на представата за този ден в бъдеще. — Само че догодина там ще има поне пет пъти повече хора: целият местен елит, дипломатическата колония, известни личности, екипажът, семействата на всички работници, само маршируващ оркестър няма да има, но и това може да се уреди, от гимназията в Местре. Дотогава реконструкцията на другите два кораба вече доста ще е напреднала.

— Как смяташ да ги наречеш? — запита Саша. — „Диамант“, „Сапфир“?

— Може и да не използвам повече скъпоценни камъни за имена — отвърна й Бен, — макар че лесно се помнят. Какво ще кажете за „Уинтроп Джиджи“ или „Грациела Джована“? Ще ти хареса ли, скъпа? Джиджи неясно поклати глава, отбягвайки отговора.

— Бранчи ми каза, че според него ти би могъл да си венецианец.

— Така ли? Като знам какво изпитва човекът към Венеция, трудно ми е да кажа дали това е обида или комплимент. А и с Бранчи никога не може да си сигурен. Знае повече, отколкото обикновено казва.

На другия ден Джиджи се облече в черни джинси, черно поло, черен кадифен блейзър и обу маратонки. Не беше нейната представа за подходящо облекло в сух док, но Бен я беше помолил да носи изумрудените обици по време на церемонията, за късмет, и тя не можа да измисли нищо друго неофициално, освен черното, което да не направи носенето на огромни изумруди, инкрустирани с диаманти, да изглежда пълна глупост. Обиците и сребърният долар бяха пъхнати на сигурно място във вътрешен джоб на чантата ѝ, тъй като Бен не искаше да им бере грижата по време на инспекцията си на сухия док.

— Разумно момиче, носи топъл пуловер, топло сако, послушало ми е съвета — одобрително отбеляза Бранчи, щом я поздрави.

Журналистите, настанени в „Грити“, се трупаха около масите на голямата плаваща платформа, заобиколена от декоративни дървени перила със саксии розово мушкато, която се полюшваше пред хотела-дворец. Най-скъпите обеди във Венеция се сервират в този уникален ресторант в началото на Канале Гранде, с неговата раирана тента и любезен персонал. В средата на платформата една пътека водеше от входната врата на „Грити“ към тесен мост, който се спускаше към по-малка платформа за лодки от всякакъв вид. Уникалното забавление се състоеше в наблюдаването на движението по водата отблизо, както и на изморените новодошли, следвани от носачи, нарамили багажа им. Пристигналите си проправяха път през елегантния ресторант, като или оглеждаха смаяно неочакваната тълпа, или показваха, че вече са били тук и се държаха тъй, сякаш никой не ги наблюдава.

Специалното вапорето пристигна на дока на „Грити“, посрещнато с хор от шеговити възгласи. Почти всички журналисти биха предпочели да прекарат следобеда във Венеция, но знаеха правилата на играта и цинично се бяха примирили с очакваното от домакините им присъствие на церемонията. Имаше малка блъсканица за най-добрите места на носа на вапоретото, откъдето изгледът беше несравним.

Джиджи и Бранчи търпеливо наблюдаваха как се пълни външната палуба на ферибота, тъй като Бранчи бе обявил, че ще седне вътре, където щеше да има достатъчно място. Джиджи видя баща си и Саша, махащи ѝ енергично да се присъедини към тях, но тя не можеше да се отдели от Бранчи, понесена от потока хора.

Най-сетне тълпата оредя и Бранчи, последван от Джиджи, прекрачи по късия мост към плаващата по-малка платформа. Тъкмо когато щеше да сграбчи ръката на човека от персонала, който стоеше до отворените перила на вапоретото, за да помага на хората да се качат на борда, внезапно движение на водите на канала накара платформата да се наклони и големият ферибот леко да се залюлее встрани, оставяйки трифутова пролука между дока и ферибота.

Човек с по-дълги крака, човек с по-добри рефлексии, човек, който не бе обхванат от манията за нещата, които са заровени в Канале Гранде, сигурно щеше да накара мускулите си безопасно да го пренесат на палубата.

Бранчи не го стори. Не можа да улови ръката на лодкаря и падна красиво в канала, а шаловете му заплуваха по повърхността, докато водата се затваряше над главата му.

Само за секунди журналистът бе изваден от Канале Гранде от носачите на „Грити“, докато екипажът на вапоретото го държеше на безопасно разстояние от малката платформа с дълги куки, използвани точно за тази цел.

— ХЕПАТИТ! — запелтечи той, щом се добра обратно в „Грити“, бършейки лицето си с най-близката покривка за маса. — Хепатит най-малкото, плеврит, пневмония, двойна пневмония, нефрит, мътните да го вземат това място, двоен хепатит, А и Б, късмет ще имам, ако се прибера у дома жив... Кейт Хепбърн падна в канала по време на снимките на един филм, оттогава вече не е същата... ще съдя това място, ще съдя Бен Уинтроп, ама че глупава идея... ще се махна от това свърталище на зарази веднага, щом се изсуша...

— Бранчи, Бранчи, пийни малко бренди — умоляваше го Джиджи, тревожно въртейки се около него, докато вапоретото бавно отплаваше, отнасяйки Саша, Вито и цялата преса.

— Да пия! Да не искаш да ме убиеш! Това, от което се нуждая, е хубав душ, дезинфекция, да сваля тази отвратителна помия от себе си, тая гадост, тая отходна мръсотия. Хайде, помогни ми да стигна до стаята си. Извикай управителя, намери антибиотици! — Размахвайки малките си ръчички, следван по петите от носачите на „Грити“ и двама портиери, той заедно с Джиджи се добра до стаята си.

След половин час Бранчи беше в леглото, три пъти изтрит от главата до петите и обратно, изсушен, натъпкан с всякакъв вид

антибиотици и няколко яки глътки чисто уиски.

— О, Бранчи, никога няма да си простя — извика Джиджи, изпълнена с разкаяние. — Аз съм виновна.

— Не си ти, по дяволите, Уинтроп е виновен, с тази негова церемония в сухия док; казах, че е глупава идея от самото начало, суетна и тъпа. Арогантна. Сребърен долар, лайняна история. Ей, дай ми още малко скоч. Не лед, за Бога, ледът ще ме убие, правят го от тукашна вода. Алкохолът може да убие микробите, ако стигне бързо до тях, така казват; съмнявам се, но си струва да опитам.

Джиджи му наля половин водна чаша с уиски и тревожно го наблюдаваше, докато почти я пресуши.

— По-добре ли си? — попита тя.

— Ако се събудя утре, ще разбера. Още една жертва на Уинтроп, това съм аз — каза Бранчи злобно, като Мюлерови. Изобщо не трябваше да идвам, не послушах собствения си съвет.

Бранчи явно нямаше весело пиянство, помисли Джиджи, преценявайки шансовете си да стигне до жп гарата преди вапоретото с моторница. Все още имаше достатъчно време, тъй като пътуването по Канале Гранде бе организирано да е бавно и тържествено. Какво искаше да каже с тия приказки за „жертви“, помисли тя, намествайки възглавниците му.

— Знаеш ли за Мюлерови? — предизвикваше я Бранчи, заваляйки думите. — Бас държа, че не знаеш. Никой не знае, освен Мюлерови и аз. — Той придърпа одеялата до брадичката си и впери гневен поглед в Джиджи.

Тя го погледна, отвръщайки на предизвикателството с предизвикателство.

— Хората, които притежаваха „Детски рай“? Разбира се, че ги знам. Работя с техния представител Джек Тейлър.

— Той ли ти го каза? — изстреля Бранчи войнствено, надигайки се от възглавниците.

— Кой? Джек? Какво да ми каже?

— Че той представлява Мюлерови? Бас държа, че ти е казал, че те още притежават нещичко от бизнеса, а? И ти си му повярвала? Ха! Още една жертва на Уинтроп, това си ти. Хванала си се на въдицата като всички останали. Обзалагам се, на каквото искаш, че никога не си

се срещала с някой от Мюлерови лице в лице, скъпа моя. Е? Прав ли съм?

— Е, и какво, ако не съм? Те всички отидоха да живеят в Сарасота. Какво значение има? Джак представлява семейството и знам това, защото „Омагьосаният таван“ беше моя идея. Оттогава работя с него.

— Добро хрумване наистина. Умно момиче, добър търговец. Уинтроп им прибра и последния магазин за неизплатена ипотека, лош късмет за Мюлерови. Загубиха всичко. Банкрутираха. Живеят в Сарасота, понеже там имат вила, а не защото им се иска, повярвай ми. Тоя лешояд, младият Уинтроп, изгложга костите им до шушка... мисля, че ще кихна.

Джиджи припряно му подхвърли пакет книжни кърпички.

— Бен е обявил ипотеката им за просрочена! Това са глупости! Той спаси компанията им!

Бранчи й се ухили неприятно:

— Не ми вярваш, скъпа моя, така ли? Джак Тейлър получава заповеди от Бен Уинтроп, той му плаща, Джак е човек на компанията, стопроцентов. Нормално е, не обвинявам Тейлър, върши добра работа. Но Мюлерови изградиха бизнеса си от нищо, първите наематели на Уинтроп, плащаха му добър наем в продължение на петнайсет години, можеше да им остави парченце от тортата, така мисля. Щеше да има за всички, но не е в стила на Уинтроп да помага, принуди ги да фалират, проблемът си е техен, не негов. Бизнесът си е бизнес, типично в стила на Бен Уинтроп. Мюлерови бяха жертви, не казвай, че не бяха!

Джиджи усети как атмосферата в стаята се стъстява, сякаш се стъмваше вътре, но не и отвън, сякаш въздухът, подобно на газ, би могъл да се възпламени от електрическа искра.

— Жертви? — повтори тя, повдигна й се, докато се насилваше да повтори тази дума. — Тази книга ти е замъглила ума, Бранчи. Никога не съм чувала някой да казва нещо лошо за морала на Бен.

— Той си покрива следите. Хората не говорят за неща, за които никога не са чули. „Успешното престъпление се нарича добродетел“ — Сенека го е написал, нищо не се е променило. Даже днес е по-лошо. Младият Уинтроп ме интересува специално, световен експерт съм по него. Но само експерт. Ха! Не преставам да се ослушвам, не го изпускам от очи, каквото и да прави. Следвам го, задавам въпроси,

събирам материали. Той е лешоядът, аз съм ястребът. Навсякъде пишат за него, но никой не го разбира като мен. Чакай само да ми публикуват книгата и ще видиш. Направил е куп мошенически сделки със земя, подкупвал е местни чиновници... Кливланд, Дъ Мойн, Форт Уърт, корупция, каквато не би могла да си представиш, мила моя, ловка, почти неоткриваема, ако не знаеш къде да погледнеш, с кого да говориш. Той е умен, пипа със здрава ръка, но аз съм му по петите от самото начало. Знаем му кирливите ризи и когато си напиша книгата, всички ще ги научат. Когато книгата ми го разобличи, всички ще научат. Дотогава ще му пазя тайните, това си е мой материал, никой друг го няма, Бен Уинтроп ще ми е големият удар. Не биваше да ти разправам тия неща. Вземи фамилията Северини например — подай ми тази чаша, мила моя, тая работа наистина действа.

— Какво за Северини?

— Същата история. Загубиха компанията си заради новата линия по море на Уинтроп. Другите журналисти тук знаят ли го това? Разбира се, че не. Малка семейна компания, фамилията Северини, никой не ги знае, освен хората от техния си район, мила моя. И аз. Добър пример за стила на Уинтроп. Но те и без това бяха загазили. Той откупи онези мотори, подбивайки им ужасно цената. Последната сламка за Северини. Отлична сделка за Бен, трябвало е да се роди венецианец. Търговски магьосници са били те, не са губили и петаче. Не са си хабили времето с милосърдие.

— Моторите... в Триест? — Джиджи си пое дълбоко дъх.

— Май знаеш много за момиче от „Връзки с обществеността“, а?

— Не, не знам много... просто чух някой да споменава нещо за някакви мотори от Триест — каза Джиджи, поощрявайки го да продължи. Кръвта бучеше в ушите й.

— Три мотора, направени по поръчка, Северини не можеха да се откажат от тях, не се залавяй с корабостроене, такъв ми е съветът. Те рискуваха, случиха лош момент, а Уинтроп прибра моторите за много по-малка от действителната цена, швейцарците бяха доволни да получат и толкова. Ха! Дори швейцарците загубиха. Е, все пак по-добре петдесет процента, отколкото нищо. Северини трябваше да закрият компанията. Банкрут. Оглозга ги до шушка, като Мюлерови. При това стара компания, основана преди стотици години, с голям персонал. Изобщо не им даде шанс. Ако Уинтроп беше платил честна

цена, може би Северини щяха да се задържат на повърхността, което не е лесно във Венеция. Ха! Само ме погледни, полуудавен, с хепатит Б. За последен път идвам тук, мила моя, заклевам се. Ако оживея.

— Но... но... защо Бен не е платил пълната цена? — настоятелно прошепна Джиджи.

— Казах ти вече. Не е в стила на Уинтроп. Той е лешояд. Не мириясва, докато не унищожи другия. Така прави бизнес. Никаква милост. Лешоядът си е лешояд. Това му е в природата, в стила, за него това е нормално. Не отстъпва и на йота. Как иначе човек, който е започнал с пари на заем, ще стане почти милионер за петнайсет-шестнайсет години? Затова ми е интересен... не е като добрите стари Уинтропови. Повече прилича на старомоден венецианец, дори на Борджия. Идеално за книгата ми. Дръпни пердето, мила моя, искам да спя. Не се безпокой, ще напиша статия, ще кажа хубави неща, не е твоя вината, не биваше да идвам пак във Венеция. Помни... „успешното престъпление... се нарича... добродетел“... Достатъчно си голяма да се научиш... полезна мисъл...

Когато мотоскафото на Джиджи я докара до жп гарата, беше изпуснала всички автобуси за пресата. Махна на едно такси, подкупи шофьора да наруши всички правила и се озова в корабостроителницата тъкмо когато последните журналисти прекриваха в нестроен ред вратите. Тя скочи на последния автобус за сухия док и застана в края на трибуните, които бяха издигнати над голямата площ с размери на три футболни игрища, изкопана на повече от сто стъпки дълбочина, за да може вратите ѝ да се вдигат бавно към морето и да позволяват на корабите да плават. И трите товарни кораба бяха тук, единият от тях целият бе покрит със скеле.

От мига, в който избяга от стаята на Бранчи, Джиджи беше приела истината за Бен Уинтроп. Най-сетне бе открила модела, който я бе озадачавал толкова дълго, модел, от който бе улавяла само неясни моменти, смътни предчувствия, бегли намеци, объркани предположения.

Можеше да прекъсне Бранчи още щом той спомена Мюлерови; можеше да поклати глава при пиянската му словоохотливост, да остане глуха за претенциите му на авторитет и да го остави да се възстановява

от въображаемия си хепатит със своя скоч и своите одеяла. Тя обаче се оказа физически неспособна да напусне стаята. Почувствала беше непреодолима нужда да научи какво знае той. Беше го насърчавала да изплюе всички подробности въпреки нарастващото ѝ отвращение.

Ако наистина бе влюбена в Бен, никога нямаше да насърчава Бранчи, нямаше да стои там и да събира информация, докато той заспи, щеше да пренебрегне думите му, тутакси да оглушее за критиката към своя любим, както нарочно го правеха толкова много жени, и досега Бранчи щеше да е забравен, несериозен историк дилетант, който според собственото си признание сигурно никога нямаше да види книгата си публикувана. Пияница, вманиачен, огорчен от живота човек, който завиждаше на Бен и не трябваше да му се обръща никакво внимание.

Джиджи се огледа наоколо за Вито. Имаше нужда да поговори с него, както никога досега, макар че трябваше да е в началото на сухия док, да стои на платформата, издигната за заварчика, който бе зает с поялника, наблюдаван от останалите членове на официалната група: Бен, Ерик Хансен — шефа на работния екип, Ренцо Монтегардини — архитекта, Юстас Джоунс — управителя на хотела, Арнсин Олесен — главния инженер, Пер Дал — капитана, и още един човек, за когото Бен ѝ беше казал, че е кметът на Местре. Бяха заобиколени от множество фотографии от новинарски агенции и списания.

Хич не я интересуваше къде трябва да бъде. Ако са се разбързали да вграждат американска монета в онази плоча, нека някой си изпразни джобовете и намери такава.

Джиджи огледа тълпата. И точно тогава видя Вито и Саша да тичат към нея.

— Къде беше, за Бога? — задъхано я попита Саша.

— Сложно е, отнася се до Бен, вижте...

— Не можах да повярвам на очите си, когато изпусна ферибота — каза Вито бързо, стиснал ръцете ѝ толкова силно, че я заболя. — Джиджи, не знам докъде са стигнали нещата между теб и Уинтроп, но има нещо, което трябва да ти кажа — знам, че нямаш много време, но трябва да знаеш — Зак се обади точно преди да излезем от хотела...

— Какво в сторил на Зак? — извика Джиджи.

— Малко след боя в твоята къща Уинтроп е обядвал със служителя от банката, който ни отпуска средствата, информирал го, че

Зак има сериозни проблеми с кокаина, че бил натъпкан до козирката с наркотици, когато го нападнал без никакъв повод, че бил дрогиран през цялото време, докато снимал „Дълъг уикенд“ — естествено, банката се е обадила на студиото и нещата се завъртели — студиото извикало агента на Зак, агентът извикал Зак. Той сигурно последен е научил, като изключим мен.

— Ще го убия! — Саша побесня. — Ще го убия!

— Няма да ти се наложи — каза Джиджи, завъртя се на пети и се насочи към асансьора, с който се слизаше до дока.

Докато крачеше към платформата до кораба, можеше да види гневното нетърпение, изписано върху лицето на Бен. Джиджи стигна до платформата и се качи по стълбите.

— Какво те задържа, по дяволите? — грубо попита Бен с нисък глас, за да не го чуят останалите. — Крайно време беше. Пресата става неспокойна. Вече си мислех, че ще трябва да започна без теб.

— Хайде, кажи си словото.

— У теб ли е сребърният долар? А обещанията?

— Да.

— Сложи си ги.

— Кажи си словото.

— Няма, докато не ги сложиш.

— Тогава не го казвай. Ти решаващ.

— По дяволите. Не е моментът да демонстрираш темперамент! Не виждаш ли, че всички чакат?

— Говори тогава.

Бен се извърна от суровото й лице, взе микрофона и произнесе триминутното слово, което беше писал десет пъти, докато не го направи съвършено гладко, елегантно и пълно с международни комплименти, обясняващо причината за подмяната на италианската монета с американски сребърен долар, и обявявайки, че преустройването на „Изумрудът на Уинтроп“, първия от „Корабите Уинтроп“, ще започне официално веднага след смяната на монетите.

Заварчикът си сложи очилата, взе плочата, която току-що бе отстранил от кила, и с галантен жест и усмивка я задържа пред Джиджи.

Тя взе италианската монета и я подаде на Беи. После бръкна в джоба на блейзъра си и извади сребърния долар.

— Това е американският сребърен долар — каза Джиджи, вземайки микрофона от Бен и говорейки право в него. Вдигна монетата между двата си пръста, за да могат фотографите да я снимат добре. — Докато остане в кила на този кораб, той ще е защитен от опасности. — Подаде монетата на Бен, който внимателно я сложи в металния контейнер, вграден в плочата.

Джиджи отново бръкна в джоба си и извади една изумрудена обица. Вдигна я високо, завъртя я бавно, тъй че всички да видят ясният, дълбок блясък — необичаен цвят сред сивотата на сухия док.

— Това е изумруд. Докато остане в кила на този кораб, той ще е защитен от опасности. Този изумруд е за Мюлерови.

Докато Бен я наблюдаваше, замръзнал от изненада и от присъствието на свидетели, тя постави обичата в контейнера, отново бръкна бързо в джоба си и вдигна втората огромна, искряща обица, завъртайки я под светкавиците на фотоапаратите и пред хората от трибуните.

— Това е друг изумруд. Докато той остане в кила на този кораб, той ще е защитен от опасности. Този изумруд е за семейство Северини. — Докато го поставяше в контейнера, наоколо ѝ непрекъснато проблясваха светкавиците на фотоапаратите и от множеството на пресата се понесе въпросителен, любопитен, нестроен шепот, докато стотици журналисти се питаха един друг кои са Мюлерови, кои са Северини.

— Поставете плочата на кила — нареди Джиджи на заварчика, все още използвайки микрофона, докато мъжете около нея стояха неспособни да помръднат, да кажат нещо или да реагират, усещаци върху себе си стотици чифтове очи, очите на репортерите, очите на фотографите. Те всички наблюдаваха невярващо, докато продължи кратката операция и плочата, съдържаща сребърния долар и изумрудите, бе заварена в тялото на кила.

— Това — каза Джиджи в микрофона, отново вдигайки ръка, докато се възцари достатъчно тишина, за да могат всички да я чуят, — това е, което получава един лъжец и крадец, когато очерни някого. Това е за Зак Невски. — Тя се обърна към Бен Уинтроп и го удари в лицето с всичката сила, която може да изтръгне от тялото си.

За един кратък миг, през който не се чу звук, Джиджи погледна Бен право в очите. Едва след като той ги сведе, за да избяга от

изпепеляващия огън на яростното ѝ презрение, тя напусна платформата и се отправи към асансьора, който я върна обратно горе.

— Нещо ми подсказва, че е време да си вървим — каза Джиджи на Вито и Саша, които я сграбчиха, щом пристъпи вън от асансьора. — Макар че забавата едва сега започва.

22.

По средата на един следобед в началото на ноември Зак Невски беше избрал да седи напълно усамотен на първия ред в прожекционната зала, за да изгледа редакторския монтаж на „Дълъг уикенд“. За първи път щеше да види работата си събрана в едно, в най-грубата ѝ форма, съставена от сцените, които той беше избрал, без звукови ефекти или музика. Колкото и суров да бе монтажът, той съдържаше основния материал, който щеше да се превърне в завършен филм.

Две минути след като светлините изгаснаха и филмът започна, вратата в задната част на залата безшумно се отвори и вътре надзърна Вито Орсини. Кимна на единствения друг човек в помещението, редактора, седнал на последния ред, където можеше да се свързва с оператора. Редакторът кимна в отговор, съблюдавайки етикета на прожекционната зала, който изискваше пълна тишина, и отново насочи вниманието си към екрана. Няколко минути по-късно забеляза, че Вито си е отишъл, но че една дребна женска фигура седи на последното място от последния ред в срещуположната част на залата. Без да проявява любопитство, реши, че щом като продуцентът я е довел, тя имаше право да остане там, и моментално забрави за съществуването ѝ.

Повече от два часа по-късно грубият монтаж свърши и осветлението беше включено. Зак се изправи, протягайки се, за да раздвижи скованото си тяло, и извика към редактора:

— Благодаря, Ед. Е, доста работа има за вършене. Всъщност нищо ново, нали? Ще се видим утре сутринта.

Редакторът бързо си тръгна и в продължение на няколко минути Зак крачеше напред-назад пред празния екран, потънал в мисли какво да направи в редакторската стая, как да промени последователността на сцените, секунда по секунда, докато филмът потече, както той иска. Редактирането беше решаващо, онази чиста, деликатна и оригинална работа по оформянето на последната версия, към която той се

стремеше през цялото време на снимките. Най-сетне, все още отдаден на размишления, той тръгна по стълбите към изхода на залата. Щом стигна вратата, трепна стреснато при звука на приглушено ридание.

— Какво е това, по дяволите? — Той се обърна и забеляза Джиджи, опитваща да се скрие зад една смачкана книжна носна кърпичка, седнала на най-незабележимото място още от началото на прожекцията.

— *Ти!* Здравсти, боксьор, наистина ли е толкова лошо?

— О — заговори развълнувано Джиджи през сълзи. — Толкова е... глупаво... но аз винаги плача на хепиенда.

— Нещо не те ли накара да се усмихнеш?

— Беше ми най-трудно да не се смея на глас, за да не разбереш, че съм тук. О, Зак, всичките тези хора с необуздено его, които изобщо не се разбират, щурат се насам-натам и объркват всичко, преди да го оправят — бяха и смешни, и тъжни, и дребнави и великодушни, и цинични, и простодушни — толкова нещастно, прекрасно човечни — и все пак романтични, толкова неочаквано романтични... Как го постигна?

— Наистина ли съм го направил.

— *Трябва да знаеш, че си* — обяви Джиджи.

— Ами... да кажем, че в мен съществува съвсем мъничка искрица надежда, че след като няколко месеца съм се блъскал от това да излезе нещо, може би, само допускам, то ще се окаже, макар и в нищожна степен по-добро, отколкото съм очаквал. — Докато говореше, Зак почука отчетливо върху дървената странична облегалка на едно от креслата.

— Още си суеверен, както виждам — присмехулно изкоментира Джиджи, лекичко почуквайки на своята облегалка. За всеки случай.

— Колко книжни кърпички изхаби?

Джиджи затърси пипнешком в скута си.

— Осем, не... с последната девет. Но имаше три различни хепиенда — каза тя укоризнено, — тъй че се получават по три на финал. Не съм фонтан.

— О, забелязала си всичките три? А аз мислех, че съм успял да скрия единия. Девет, а? Това е нещо, което може би ще удвоя при редактирането. Може би... само предполагам... филмът ще се окаже любовен.

— Искаш да кажеш, един от ония, когато момичето решава дали да го гледат?

— Точно. Разбира се, ти не представляваш средната зрителска аудитория. Може би просто лесно се разплакваш?

— Не си ли спомняш вече? — Нежният ѝ въпросителен тон беше като сложна магия. Много неща можеха да се прочетат в него: носталгия, упрек, тъга, предизвикателно безразличие.

— О кей, не плачеш лесно — каза бързо Зак, боейки се да не я обиди. — Или не плачеше. Може да си се променила, откакто започна да нокаутираш разни мъже по първите страници на вестниците.

— Само веднъж, не преувеличавай — каза Джиджи предвзето, все още очарована от спомена за физическата сила, която не бе осъзнавала, че притежава.

— Имаш късмет, че този „джентълмен“ не ти го върна. Разбира се, той щеше да изглежда още по-зле сега, ако това изобщо е възможно, благодарение на онези фотографии и репортери. Джиджи, ти ми спаси репутацията, а аз още не съм ти благодарил, както трябва.

— Получих писмото ти.

— Някои видове благодарност не могат да се изразят и с най-добре написаното писмо. Благодаря ти, Джиджи. Ти беше... същинско чудо.

— Пак заповядай. По всяко време. Каж ми, Зак, ако те ударя, какво ще направиш? — попита Джиджи спонтанно, слагайки пакета с книжни носни кърпички в чантата си.

— Ще ти хвана ръцете и ще те погъделичкам по ушите.

— Знаеш прекалено много — промърмори Джиджи и се изчерви. Само Зак знаеше при какви точно обстоятелства можеше да подмокри гаци.

— Намирам го за очарователно. Не се безпокой, няма да те издам. Хей, какво ще кажеш за една пица? Според мен един бъдещ любовен филм плаче за пица.

— Мога да изям две. След лош филм трябва да пия минерална вода, а след добър копнея за пица, не знам защо, но винаги помага. Сигурно е нещо, свързано с химията на кръвта ми. Може би трябва да стана професионален филмов критик?

— Много ще спечелиш. Да се махаме оттук.

Зак, без да се замисля, поръча пицата с допълнително пеперони, допълнително сирене, допълнително сос, тройно повече аншоа, без зелени чушки, с черни маслини отстрани и две бири. Джиджи слушаше сериозно, мислейки си, че някои неща никога не се забравят, а пицата беше на едно от първите места.

Когато пристигна, той внимателно доразрязва отделните парчета с нож и ѝ подаде един резен. Джиджи го сгъна, отхапа две средно големи хапки от вътрешната част и го подаде обратно на Зак, който изяде останалото, първо подавайки ѝ друго парче. Бяха толкова гладни, че освен звуците на удоволствие, не проронваха дума, докато не свършиха пицата и не си поръчаха друга. По средата на втората Джиджи спря.

— Не мисля, че мога да ям повече. Устата ми иска, но стомахът ми не приема.

— Хайде, как може да свършиш толкова бързо? Средите, какво са средите? Виж, краищата, те засищат, те са хранителни, но средите... в тях няма нищо.

Тя беше толкова крехка, помисли той загрижено, изглеждаше прекадено слаба, имаше нужда да понапълнее. Целият ѝ грим беше изчезнал по време на прожекцията и тя изглеждаше толкова млада — престъпно беше да тичаш насам-натам и да изглеждаш на по-малко от шестнайсет, когато си толкова възхитителна, че никой мъж не може да те погледне без задни мисли. Той трябваше сериозно да поговори с нея за това, но не смееше. Тя не понасяше критика.

— Средите са най-сочната част, там се събира всичко най-вкусно — търпеливо обясни Джиджи.

— Никога не си оценявала краищата — каза Зак, неодобрително поклащайки глава.

— Ти пък никога не си оценявал средите — върна му го Джиджи.

— Никога не си опитала да харесаш краищата — настоя Зак.

— Отказвам да споря с теб за нещо, от което получавам каквото искам — каза Джиджи, — и дава и на теб каквото искаш.

— О кей, но грешиш — упорстваше Зак.

— Правилно.

— Правилно? Искаш да кажеш, че си съгласна, че грешиш? — попита Зак невярващо.

— Не, не съм съгласна, просто не мисля, че си струва да обсъждаме това отново. — Очите на Джиджи бяха оживени от особен вид пакостливост, която никой, който я познаваше, не би забелязал, без да потрепне. Зак, все още хранейки се, го пропусна.

— Това ни отваря голям проблем — рече той неохотно, щом довърши пицата, и осъзна, че Джиджи не бе добавила и една дума към последното си изречение. — За какво ще си говорим тогава?

— Надявах се ти да вземеш това решение. — Джиджи се облегна назад и скръсти ръце. Тъглчетата на устните ѝ се извиха в лека усмивчица, която по-скоро обещаваше опасност, отколкото веселие. Бузите ѝ пламтяха върху овала на лицето, но сега клепачите ѝ бяха спуснати благоприличие над неподдаващото се на описание зелено на очите ѝ.

— Много умно — каза той. — Страшно хитро, да се откажеш от вечния спор „средите-срещу-краищата“. А аз си падам по него.

— Е? — Джиджи бе нежно неотстъпчива.

— Не знам — призна Зак. Това бе един от малкото моменти от живота му без готова гледна точка, светкавично отношение, напълно оформена преценка какво трябва да се случи по-нататък.

— Не си ли съгласен, че трябва да поговорим? — попита Джиджи с насърчителен глас, който успяваше да е едновременно шеговит и сладък; тръпчивата сладост го караше да изпитва нужда да го чуе отново, та да анализира защо е толкова странно сладък, защо разбива сърцето му, а после го лекува, само в един дъх.

— Разбира се, че трябва да поговорим. Как попадна в прожекционната зала все пак?

— Баща ми. За това ли ще говорим?

— Защо дойде?

— Празно любопитство?

— Никой не седи в продължение на повече от два часа да гледа груб редакторски монтаж от празно любопитство. Никой нормален.

— Прав си — призна Джиджи без фалшиво колебание.

— Тогава?

— Може да съм си убивала времето. Може да съм искала да стоя в тъмното и да се смее и плача, без да вдигам шум, тъй че почти да се задуша. Може да съм искала да те видя отново... — Тя замълча,

обмисляйки безкрайността от възможности, които биха могли да я доведат в прожекционната зала.

— Убивала си си времето? — бързо попита Зак, преди тя да е изредила още причини.

— Не.

— Искала си да стоиш на тъмно? — насили се да попита, молейки се тя да не е развила някоя нова страст към самотното ридаене.

— Джиджи внимателно обмисли въпроса. Накрая нерешително и все още колебливо отвърна:

— Не, не е това, не мисля, във всеки случай не съвсем.

— Последното... последното нещо, което каза?

— Предполагам... възможно е... да е било това.

— Ти си искала да ме видиш. — Той се постара да запази гласа си равен.

— Следвайки пътя на логиката, да.

— Как така? — поиска да знае Зак с най-убедителното безразличие, на което бе способен.

— Ти не искаше ли да ме видиш? — попита Джиджи.

— Знаеш дяволски добре, че исках!

— Защо? — отново попита Джиджи, с издайнически потрепващи нотки в гласа.

— Защото те обожавам — избухна той. — Защото боготворя земята, по която стъпваш, защото бих минал през огън за теб, защото бих изкачил планини от лед за теб, защото бих преплувал океани за теб — защото те обичам безумно и ти го знаеш! Божичко, колко си жестока!

— Нима? — учуди се Джиджи. — Може и да съм, когато ме предизвикат, но напоследък ти не си ме провокирал, нали?

— Доста дълго продължи това „напоследък“ — развълнувано каза Зак.

— Може би — произнесе тя бавно, сякаш току-що изобретяваше думите, — може би... макар че съвсем не разбирам как се случи, като имам предвид всичко, но в мен се роди... глупавата мисъл, че бихме могли да възстановим нашите...

— Джиджи, скъпа. — Той се надигна бързо, опитвайки се да се измъкне от неговата страна на масата и да се добере до нея, за да я

целуне и я накара да проумее истината.

— Стой си на мястото, Зак Невски! — заповяда Джиджи с глас, който моментално го спря. — Трябва да приемем няколко правила, иначе същото ще се повтори отново, а аз няма да го преживея втори път.

— Джиджи, аз вече съм друг! През последната година преминах през същински ад — няма начин да съм останал същият човек, какъвто бях. Отново и отново премислях нещата, в които сгреших, начина, по който се опитвах да те обсебя, ужасните думи, които ти казах — изключено е да смяташ, че не съм способен да се променя!

— Не твърдя, че не си способен... не, просто ти винаги ще си влюбен в работата си и затова между нея и мен винаги ще съществува конфликт. Права ли съм?

Зак издаде дълбок, неохотен звук, нещо между стон и въздишка. Би сторил всичко в границите на разумното, всичко извън границите на разумното, за да е завинаги с Джиджи, но не би могъл да излъже.

— Ако това е ябълката на раздора, няма да се разберем. Без работата си не мога да си представя какво ще бъда. Аз съм *моята работа*. Тя е половината от радостта и смисъла на живота ми. Но, Джиджи, ти си другата половина, ти си *цялата* друга половина.

Цялото същество на Джиджи, целият и ум и сърце бяха съсредоточени върху Зак, върху упоритото му отдаване на неговото изкуство да режисира. „Един мъж — помисли тя — с ярък талант, мъж, роден да взема думите от хартията и да ги превръща в реалност, която трогва публиката; един мъж, който вярва напълно в способността си да придава нов живот на създаденото от драматурзи и сценаристи; човек с доказани възможности, който винаги ще изпитва нужда да използва дарбите си...“ Беше се примирила с идентичността на Зак с неговата работа.

— Мъж, който не се интересува с цялото си сърце от това, което върши, никога не би могъл да ме заинтригува — каза бавно Джиджи, подбирайки внимателно думите си.

— Но, Зак, изключено е да си дотам отдаден на нуждите си, та да не осъзнаваш, че моята работа е също толкова важна за мен.

— Осъзнавам! Аз бих...

— *Почакай*. Не ми отговаряй толкова бързо, Зак. Знам, че ще направиш храбър опит да оцениш работата ми, ако правя много пари,

ако имам успех в очите на света. Но ако реша да се запиша в колеж — знаеш, че не съм учила в колеж — или се заема с италиански, или... ох, да правя туршия, или да свиря на пиано, или да измислям нови породи рози — какво, ако така поискам да си прекарвам времето? Колко ще оценяваш какво правя?

— Имах цяла една безкрайна година да си задавам точно същите въпроси. Ти беше права, когато ме наричаше лъжец и лицемер, когато обещавах, че ще приема работата ти сериозно — всичко беше само на думи. Виждах само, че рекламата те отнема от мен, и се опитвах да я накарам да прозвучи като нещо, с което никой интелигентен човек не би се заловил. Поведението ми беше достойно за презрение.

— Наистина беше.

Той я погледна право в очите.

— Каквото и да си избереш в живота, за мен ще е толкова значимо, колкото и режисирането на филми. Обещавам ти го с цялото си сърце.

— Тогава единият от проблемите е разрешен. Един от няколкото. — Джиджи замълча и го изчака да продължи.

— Джиджи, бих могъл да се застрелям, че те насилвах да се любим, и после... казах, че ти си си го търсила, че просто си искала да привлечеш вниманието ми.

— Това наистина беше отвратително. Дори Бен Уинтроп не би си позволил да падне толкова ниско.

— Не твърдя, че тогава не съм го мислил наистина — каза Зак, решен да бъде откровен докрай, — само че не съм го мислил сто процента.

— Колко точно процента си го мислил? — попита тя с обезоръжаващо закачлив интерес.

— Доста. Но дори и една десета от един процент щеше да е прекалено много. Бих ли могъл някога да ти се извиня? — умолително я погледна той.

— Остави това, не би могъл. Само... не се застрелвай.

— Джиджи, знам, че съм деспотичен, арогантен и безпощаден в работата си.

— Знаеш всичко това? Без майтап. Тогава... значи не си чак толкова лош.

— Не съм ли?

— Познаваш се много по-добре отпреди — рече Джиджи замислено.

— Една година без теб почти двайсет и четири часа в денонощието ми даде много време за мислене.

— Защо „почти“? — поиска да знае Джиджи.

— Понякога заспивах... след като гледах „Какви бяхме някога“.

— „Какви бяхме някога ли?“ Мили Боже, не съм го гледала от години — каза Джиджи очаровано. — Зак, мислиш ли, че някога ще престанеш да бъдеш деспотичен и всичките останали неща? — тихо попита тя.

— Не... не изцяло. Аз съм такъв, характерът ми е такъв. Ако не бях сигурен в гледната си точка и не се опитвах да я наложа, щях да съм нещо друго, нямаше да режисирам филми. Може би двамата щяхме да правим туршия, може би щяхме да си построим огромна туршиена империя.

— Няма начин.

— Да, това е прекалено. Но безрезервно ти обещавам едно нещо. Няма да се държа като режисьор, когато съм с теб.

— Наистина ли вярваш, че би могъл да отговаряш за цялата вселена на снимачната площадка, а като се върнеш вкъщи да се абстрахираш от всичко?

— Точно това имам предвид — каза той тържествено. — Знам, че мога. Ти не си актриса. Никога вече няма да се опитвам да ти внушавам как да живееш. Ти притежаваш своя живот. За теб той е толкова смислен и важен, колкото е моят за мен. Няма да повторя тази грешка.

Джиджи кимна тържествено при неговите думи. Виждаше колко сериозно го мисли.

— Но — попита тя настойчиво — какво ще стане с всичките тези пътувания до снимачните площадки, заради които те няма повече от половин година?

— Ще ги намаля. Сега мога да избирам работата си и ще си стоя близо до дома.

— Или... аз бих могла да идвам при теб от време на време. Бихме могли... о, Господи... бихме могли да правим компромиси — въздъхна Джиджи, мразеше да използва тази ужасна дума, но съзнаваше, че само така е честно.

— Да правим компромиси? — попита Зак стреснат. — Наистина ли ще се съгласиш на компромиси?

— Не през цялото време — поправи се припряно Джиджи. — Нямах това предвид, но не бих искала да отхвърлиш някой наистина чудесен сценарий, който умираш да направиш, защото това ще означава няколко месеца пътуване. От време на време, това е всичко.

— А ти как ще оставяш работата си?

— Реших да не се ангажирам постоянно — призна Джиджи. — Колкото и нескромно да звучи, аз съм много търсена. Но повече няма да влизам в екип или в ролята на бизнесдама. Ще си работя върху мои собствени неща... и, о, Зак... навярно тъкмо това желая!

— Искаш да кажеш — предположи Зак, откривайки очевидно безброй възможности в очите ѝ, — че ще можеш да вършиш работата си навсякъде?

— Не се увличай толкова — тутакси го прекъсна тя, — искам истински дом, нямам намерение да съм женско подобие на Летящия холандец. И — сега ме слушай внимателно, Зак Невски — има още две неща, за които трябва да се съгласиш. Първо, да не си на разположение на нуждаещи се от внимание артисти всяка вечер от седмицата. Наложил си да ги намалиш на три вечери седмично и да изхвърляш компанията до десет часа. Бих искала да те ограничи до две вечери, но те познавам прекалено добре, тъй че това е още един компромис, за който ще искам отплата. *Непрекъснатата* отплата... да не го приемеш за даденост. И второ, Зак Невски, ако каниш хора за вечеря, искам да го знам доста преди да се появят, а ако не ми знаят името, ще ги изхвърлям. Преди да са яли.

— Съгласен съм с всичко — бурно я прекъсна той. — Ще ти подпиша документ, ако искаш, с кръв.

— Това няма да е необходимо — отвърна Джиджи, опитвайки се да не гледа формата на волевата му, безкомпромисна уста, извивайки ръце, за да не улови неговите. — Вярвам на думата ти.

— Какво... какво... *име* смяташ да използваш пред гостите ни за вечеря?

— Джиджи — каза тя, позволявайки му да погледне в очите ѝ и да види там щастието си.

— Джиджи Невски? — умолително попита той.

— Ами в това изглежда има някаква... неизбежност... — прошепна тя, гледайки го безпомощно. Как е могла да съществува без него цяла година? Размекваше се от възторг пред възможността за неусложнена любов.

— Може ли да дойда и да седна до теб сега? Моля те?

— О, да! — Джиджи беше разточителна в разрешението си, блажено освободена от трудните въпроси, които трябваше веднъж завинаги да зададе, преди да позволи на този труден, фантастичен, неустойчив мъж още веднъж да завладее сърцето ѝ, както го бе сторил преди много години. Първата ѝ истинска любов и, ако трябва да сме честни, единствената.

— Скъпа, още сега те отвеждам у дома — каза ѝ Зак екзалтирано, тутакси поемайки инициативата, сега, когато знаеше, че тя няма нищо против. — Обичам те толкова, че не мога... по дяволите, ти си си оставила колата в студиото.

— Не, не съм. Татко ме докара.

— Ти просто... тръгна ей така, без да има с какво да се прибереш къщи? — невярващо попита Зак. Никой, абсолютно никой в Лос Анджелис, не би направил такова напълно необмислено и безразсъдно нещо.

— Толкова ли е странно? — засмя се Джиджи и махна с благородно нехайство.

Колко време щеше да му отнеме, чудеше се тя, да проумее най-сетне, че си беше намерил еша? Трябваше да му даде още няколко седмици, за да го разбере веднъж завинаги. Мъжете се нуждаят от повече време да осъзнаят някои неща — помисли Джиджи, толкова замаяна от любов, че беше готова за смайващо великодушие.

Зак я грабна в прегръдките си и я зацелува по устните пред всички в препълненото заведение, предизвиквайки надигаща се буря от одобрителни възгласи, дюдюкания и подсвиркване. Най-сетне Джиджи ги чу и го избута нежно, с престорено възмущение. Зак дойде на себе си и я понесе към колата си. Сгушила се на сигурно място в топлината и силата на гърдите му, тя се почувства толкова неопишимо щастлива, че ѝ дойде твърде много да възприеме всичко отведнъж. Насочи ума си към подробности, главата ѝ са завъртя от планове за сватбата, една наистина малка сватба, само Били и Спайдър, баща ѝ и Саша, и децата на всички, и Джози, и Бърго, и... о, не — Майчето! Ще

се справя с Майчето — твърдо реши Джиджи. И сега Саша, освен мащеха щеше да ѝ стане зълва. Саша Невски Орсини и Джиджи Орсини Невски? Как се бе случило това, за Бога? Джиджи махна с ръка на усложненията, душата ѝ свободно и безгрижно ликуваше. Имаше толкова по-хубави неща, за които да мисли.

Издание:

Автор: Джудит Кранц

Заглавие: Любовни двойки

Преводач: Милена Лилова; Маргарита Дограмаджян

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Библиотека 48

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: ДФ „Балканпрес“ — София

Редактор: Н. Стоянов

Технически редактор: К. Спасова

Коректор: Т. Вълевска; М. Кондова

ISBN: 954-8047-34-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/882>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.